

ใจแรก

ปิ่นใบ มีร่วงมากกว่าปก
ปลางมกรทำ หงพิง ปรง ภาตเจเนน ปาง
ด ก มีริมทางพริ มใจกัน กด ก ช่อ ้น น วดความงาม
ตาเบปญ่า ชมพ วานปานเตมธันน่าตานตาตานใจ
ถ่าย ถานกมภาคพากันร่วง ล่นเ จ น
จนดเม ด ก มีปาน จั มเสร์้าใจเม ด ก มีรง ใช้เลง/
ถ่ ากเข้าใจ ัจจกจเ นความเป็นธรรมดา ลก
ว่านค วดชวตาช บด ก มีทใ ้ใจความชื่นใจเพงบชัวปร เองว นบ ลัวัก รงร

งามมความรัก ลกนกเป็น ชมพเจกเช่นตาเบปญ่าพรารพ่วง
ดใ ' ้น วาน ร่าเรง
ครัน มีพิลัดใบ ใจคนเปลงน ชมพกกลางเป็น ้น ตาเลช ฐ ก
ากรี ม่เท่าจักมเสร์้า s

ถาน ลค **นงามข บความรัก**
ทมมาใ ้ชื่นใจชัวปร เองว เพ จ ทบความบ ปช วัทด ทน

ชวตาชงเกดมาเพ ดัน ำ ัจจทเ น กว่ารัก
ดัน ำ ความ ขท ทัจรงบงกกว่ากาม
ชงพร พทธ บด์ ั้ทรบด้นพบ น น พารเอา ป '
จ่ามัว ลบใ ล ั้ปลมกั้บวาเลน ทน
จนม บ ม่ ้น บธรรมในคนเพญูมามฤกษ์เลงน

รับเชิญ

หัวใจแกร่งด้วยถ้อยคำ	๘
นำรู้จัก...Dr. Yun Sil Jeon	๑๕
รับเชิญ...ชีวิตอยู่ด้วยความทุกข์	๒๓
กสิกรรมพลิกพื้นชาติ	๒๕
กินของไทย ร่วมใจประหยัด	๓๕
นักไต่ลวดระดับโลก	๔๐
เล่าสู่ฟังในวันเด็ก	๕๘
สำคัญที่วันนี้	๗๓
อุปสรรคของการปฏิบัติธรรม(ตอนจบ)	๘๑
ปลอบใจเราเอง (๔)	๙๑
ชาดก...รักนี้เพื่อให้	๙๕

เรื่องสั้น-เรื่องยาว

รับเชิญ...ซำรอย	๕๑
โบนี่ มาร์ติน(เกือบจะ)โชคร้ายที่เกิดมารวย	๑๐๓

โลกทัศน์-ชีวิตทัศน์

บทวิจารณ์....ถ้ารักจะเอา ต้องรู้จักให้.....	๓
รอบบ้านรอบตัว....ความรัก:จากทฤษฎีสู่ภาคปฏิบัติ ...	๕
ธรรมชาติอโศกในอินเดีย(๖)....ม่วงม่วงสวีรติ.....	๔๓
บันทึก	๕๖
ถ้อยคำสิริมงคล....นี่แหละรสชาติชีวิต	๗๗

สังคมดอกหญ้า

ปัจฉิมลิขิต	๑๐๕
-------------------	-----

ปีที่ ๑๘ ฉบับที่ ๙๙ ม.ค.-ก.พ.๒๕๕๕

* วัตถุประสงค์ในการจัดทำ “ดอกหญ้า”

- เพื่อยังความเป็นภราดรภาพและสามัคคีธรรม ให้เกิดในหมู่สมาชิก
- เพื่อเสริมสร้างสติปัญญาและให้ตระหนัก ถึงคุณค่าสาระของหลักธรรมในศาสนา ในส่วนที่จะนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตและสังคม

เจ้าของ สมาคมผู้ปฏิบัติธรรม

๖๗/๓๐ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม

กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๓๗๔-๕๖๓๑

บรรณาธิการ รินธรรม อโศกตระกูล

กองบรรณาธิการ พ้างาม น้อมคำ สมพงษ์

สุนัย พัชรินทร์ ฟ่านวล ชารดาว

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์มุลนิธิธรรมสันติ

๖๗/๑ ถนนนวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม

เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา นายประสิทธิ์ พิณีจงส์

จำนวนพิมพ์ ๒๒,๐๐๐ เล่ม

ถ้ารักจะเอา ต้องรู้จักให้

กฎธรรมนิยามในพุทธปรัชญาชี้ให้เห็นว่า ปราภฏการณ์ทุกอย่างในธรรมชาติล้วนเกิดมาแต่เหตุ เมื่อมีองค์ประกอบของเหตุปัจจัยอย่างไร ผลที่เกิดตามมาก็จะสอดคล้องประสานสัมพันธ์พอเหมาะพอดีกับเหตุปัจจัยนั้นๆ

กฎกรรมนิยามที่เป็นส่วนหนึ่งของกฎกรรมนิยามชี้ให้เห็นต่อไปว่า เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับชีวิตมนุษย์แต่ละคน ก็มีที่มาจากสาเหตุของกรรมหรือการกระทำที่แฝงอยู่เบื้องหลังปรากฏการณ์นั้นๆ เช่นกัน

เมื่อเรามีพฤติกรรมทางกาย วาจา ใจ หรือสร้างกายกรรม

วจีกรรม และมนกรรมไว้อย่างไร ก็จะกลายเป็นเหตุปัจจัย ส่งผลให้เกิดแรงสนามของวิบากกรรมที่สอดคล้องประสานสัมพันธ์พอดีกับแรงของกรรมนั้นๆ

ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีอะไรที่เราจะ ได้มาฟรีๆ โดยไม่มีเหตุปัจจัยรองรับ เราอยากได้อะไร ก็ต้อง

สร้างเหตุปัจจัยให้สอดคล้องกับผลที่อยากได้ดังกล่าว

ถ้าหว่านถั่ว เราจะได้ถั่ว ถ้าหว่านงา เราก็จะได้งา

ย่อมเป็นไปได้ที่ใครหว่านเมล็ดพันธุ์ถั่ว แล้วจะออกผลกลายเป็นงา หรือใครหว่านเมล็ดพันธุ์งา แล้วจะออกผลกลายเป็นถั่ว

หากเราอยากได้ถั่วหรืองา ก็ต้องหว่านเมล็ดพันธุ์พืชชนิดนั้นๆ ลงในผืนดินที่เหมาะสม ใส่ปุ๋ยรดน้ำ เมื่อได้อุณหภูมิของดิน น้ำ ลม (อากาศ) ไฟ (อุณหภูมิ, แสงแดด) ที่พอเหมาะ ต้นถั่วหรือต้นงานั้นๆ ก็จะเจริญงอกงามเติบโตให้ผลผลิตตามที่เรต้องการ

ถ้าเรารักที่จะเอาถั่วเองา โดยไม่ยอมให้ความอดทนที่จะลงแรงปลูกถั่วปลูกงาดังกล่าว แต่ใช้วิธีขโมยถั่วของผู้อื่นเราก็ต้องเตรียม “ให้” อะไรบางอย่างแลกเปลี่ยนกับ

ผลของการกระทำนั้นๆ ตามมา เช่น ความไว้วางใจและความช่วยเหลือ เกื้อกูลที่เราเคยได้รับจากเพื่อนบ้าน ชื่อเสียงเกียรติยศและความภาคภูมิใจในตัวเองที่เราเคยมี ตลอดจนความบริสุทธิ์สะอาดของจิตวิญญาณที่ถูกความโลภครอบงำ เป็นต้น

เป็นที่กล่าวกันมานานแล้วว่า “ความรักคือการให้” หากพิจารณาให้ดี จะเห็นว่าคำกล่าวนี้สอดคล้องกับหลักกรรมนิยามในพุทธปรัชญา ดังที่กล่าวมาข้างต้น

ความรักทั่วไปหมายถึง “รักที่จะเอา” สิ่งใดสิ่งหนึ่งมาเป็นของตน เมื่ออยากจะเอาก็ต้องขวนขวายแสวงหา และต้อง “สละ” หรือ “ให้” อะไรบางสิ่งบางอย่างออกไป เพื่อแลกเปลี่ยนกับสิ่งที่ “เอา” มานั้นๆ ไม่ว่าจะโดยรู้ตัวหรือไม่ และโดยความเต็มใจหรือไม่ก็ตาม

คนที่รักอบายมุขสิ่งเสพติดเป็นชีวิตจิตใจ ก็ต้องสละหรือให้อะไรหลายสิ่งหลายอย่างเพื่อแลกกับความรักนั้น หลายคนต้อง “ให้” ความสุข ความอบอุ่นในชีวิตครอบครัว “ให้” ความเจริญก้าวหน้าในตำแหน่งหน้าที่การงาน “ให้” เกียรติยศ ชื่อเสียงของตนเอง และวงศ์ตระกูล ตลอดจน “ให้” ทรัพย์สินสมบัติต่างๆ แม้กระทั่งอิสรภาพของชีวิต เพื่อแลกกับ “ความรัก” ในอบายมุขสิ่งเสพติดนั้นๆ

หรือคนที่ “รัก” ในรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ก็ต้อง “ให้” เวลา แรงงาน สติปัญญา ทรัพย์สินเงินทอง ฯลฯ เพื่อแลกกับ “ความรัก” ในกามคุณ ๕ ดังกล่าว

สำหรับคนที่ “รัก” ใน ลาก ยศ สรรเสริญ โลกียสุข ก็อาจต้อง “ให้” หรือยอม “อด” สิ่งใดสิ่งหนึ่งเพื่อ แลกกับ “ความรัก” ในอีกสิ่งๆ หนึ่ง

บางคนยอมสละลาภเพื่อแลก กับความรักในยศฐานันบรรดาศักดิ์ ตลอดจนชื่อเสียงและคำเยินยอ (เช่น นักการเมืองบางคนที่ทำตัว ซื่อสัตย์ เพื่อแลกกับอำนาจและ ยศฐานันบรรดาศักดิ์ เป็นต้น)

บางคนยอมสละลาภและยศ เพื่อแลกกับความรักในโลกียสุข (เช่น กษัตริย์อังกฤษพระองค์หนึ่ง ที่ยอมสละราชบัลลังก์ เพื่อ แต่งงานกับหญิงที่ตนรัก เป็นต้น)

บางคนก็ยอมสละทั้ง ลาก ยศ และโลกียสุข เพื่อแลกกับความรัก ในเสียงสรรเสริญบูชายกย่อง (เช่น พฤติกรรมของนักบวชบางคนที่ทำ ตัวมักน้อย สันโดษ แต่ยังติดการ บูชายกย่อง เป็นต้น)

แต่ไม่ว่าจะต้องยอมสละหรือ “ให้” อะไรเพื่อแลกกับความรักที่จะ “เอา” สิ่งใดสิ่งหนึ่งมาเป็นของตน ก็ตาม ภาวะพื้นฐานสิ่งหนึ่งที่จะ ต้อง “ให้” อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ก็คือ “ความบีบคั้น” หรือ “ความเค้น” (stress) ที่เกิดจากแรงสนามของ ความรักนั้นๆ

ดังพุทธพจน์ที่กล่าวไว้ว่า “ความพลัดพรากจากสิ่งที่รักที่พอใจเป็นทุกข์ ความประสบกับสิ่งอันไม่เป็นที่รักที่พอใจเป็นทุกข์ มีความปรารถนาสิ่งใดแล้วไม่ได้สิ่งนั้นนั้น ก็ เป็น พุ ก ข์ ว่าโดยย่อ อุปาทานขันธ ๕

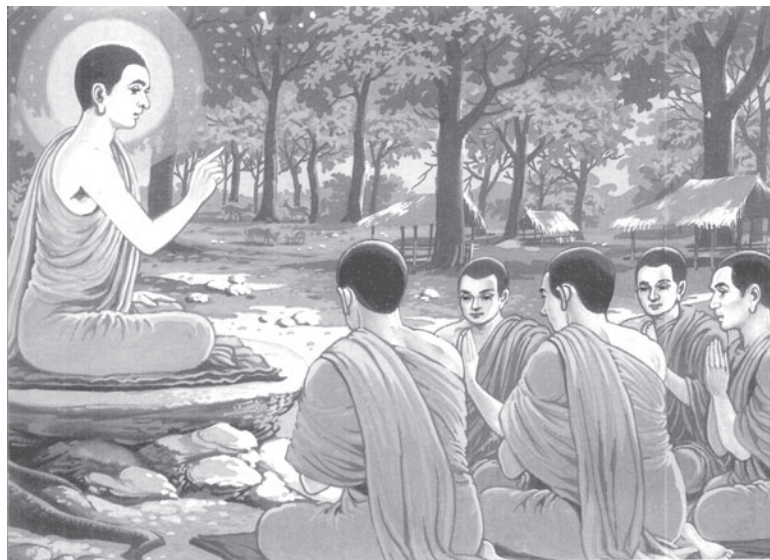
เป็นทุกข์”

ทันทีที่ “รัก” เพื่อจะ “เอา” สิ่งใดสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาเป็นตัวตนของตน พลังของความรักหรือกายกรรมวจีกรรมและที่สำคัญก็คือมโนกรรมที่เกิดจากความรักนั้นๆ จะเหนียว นำให้เกิดแรงสนามของภาวะ

บีบคั้น หรือความเค้นที่สอด
ประสานกับแรงสนามดังกล่าว

ยิ่งมีความ “รัก” มาก แรงสนาม
ของความรักก็จะเหนี่ยวนำบีบเค้น
ให้ต้องดิ้นรนแสวงหาสิ่งที่จะตอบ
สนองความรักนั้นๆ รุนแรง พลังงาน
ศักยภาพหรือภาวะแฝง (potentiality)
ของความผิตหวังและเป็นทุกข์
เมื่อต้องพลัดพรากจากสิ่งที่รักนั้นๆ
ต้องประสพกับสิ่งตรงข้ามกับสิ่งที่
รักนั้นๆ หรือไม่ได้สิ่งที่รักนั้นๆ มา
ครอบครองดังใจปรารถนา ก็จะมี
พลังความเข้มข้นรุนแรงตามไปด้วย

พระอานนท์เคยสอนไว้ว่า
“ให้ใช้ตัณหาล้างตัณหา” หรือใช้
“ความรักล้างความรัก” กล่าวคือ
ให้ “รัก” ที่จะ “เอา” ในสิ่งที่เป็
คุณงามความดีที่ละเอียดยิ่งๆ ขึ้นมา
ให้กับตน แล้วอาศัยความรักที่
ละเอียดนั้นๆ ช่วยล้างความรักใน
สิ่งที่หยาบกว่าเป็นลำดับๆ

จนในที่สุด ถ้าสามารถเข้าถึง
มิติของความรักที่ปราศจากความรัก
ในอันที่จะ “เอา” สิ่งใดสิ่งหนึ่งมา
เป็นตัวตนของตน เพราะหมด
อุปาทานขั้นหนึ่งแห่งตัวตนของตนอัน
เป็นที่ตั้งของความรักได้แล้ว
แรงสนามที่จะเหนี่ยวนำให้เกิด
“ความเค้น” ของภาวะแฝง ที่เป็น
ความบีบคั้นเป็นทุกข์จากความรัก
ดังกล่าว ก็จะอันตรธานหายไปโดย
อัตโนมัติ

สุดท้ายเมื่อตัวตนของอุปาทาน
ขั้นนี้ยุบสลายไปหมดแล้ว ก็จะมี
ปลดปล่อยพลังของกัมมันตภาพ
แห่งความสงบร่มเย็นอันไพศาล
ออกมา แผลพลังงานแห่งสันติภาวะ
ออกไปปกคลุมสร้างความสงบสุข
ให้แก่สรรพชีวิตทั้งหลายในเอกภพ
เป็นพลังของความรักที่ปราศจาก
ตัวตนหรืออุปาทานขั้นหนึ่งของการรัก

ใจจะแพ้ แพ้ใจ ในความคิด
ใจหลงติด ติดใจ แค่นี้ฉัน
ใจหลงรัก รักใจ รักใคร่กับ
ใจรักมัน มันใจ ในตนเอง

หัวใจแกร่ง

ด้วยตัวเอง

จงมุ่งมั่น พยายาม ไขว่คว้าโลก
หยุดเศร้าโศก เสียใจ ใครชมเชย
จิตตั้งมั่น แข็งแกร่ง มั่นใจเกรง
ใจเราเอง สอนใจ ให้ยินดี

-ฝากฝังฝัน-

รอบบ้าน รอบตัว

อุบาสก รอบหัวหวาน

♪ จากใจ ความรักเพ คนทั้ง ลก
จากใจ ใจเดเพ คนทั้ง ล้า
จากใจ ใจ จงมลบคธาบณ ธา
จากใจ ใจวา ก่คนทั้งปวง... ♪

ความรัก : จากทฤษณ
สู่ภาคปฏิบัติ

เพลง “อยากให้ความรัก” ที่ “คีตาชวลี”

ขับร้อง หากเทียบเนื้อหากับอดีต ก็ต้องบอกว่าบทเพลงของเขาแท้จริงก็คือ “บทแผ่เมตตา” ของสมัยก่อนๆ นั้นเอง

ลำพังความอยากก็เหมือนการตั้งจิตอธิษฐาน แต่หากยังไม่ถึงขั้นลงมือปฏิบัติ トラบนั้น ความรักก็ยังไม่สัมฤทธิ์ผล

ชายหนุ่ม-หญิงสาวมากมายที่รักปานจะกลืนกิน แต่ยามที่ผิดหวังก็สามารถเช่นฆ่าให้เอาสัญญาได้เหมือนกันนะครับ แบบนี้เรียก “รัก” หรือไม่ ?

เรามาเริ่มต้น มาสำรวจตัวตนแห่งรักในบางมุม ดีไหมครับ ?

รักของบางคนเป็นรักที่ “ป่าเถื่อน” หมายถึงชอบเอาแต่ใจตัวทำเดี่ยว คนรักซัดใจไม่ได้ เป็นต้อง ใช้กำลัง รักแบบนี้เป็น “รักกระจอก” นะครับ คนที่ถูกรักจริงแต่จะตกอยู่ในมรสุมแห่งความทุกข์

รักของบางคนเป็น “สัญญาต่างตอบแทน” เมื่อฉันดีกับเธอ เธอต้องดีกับฉัน ถ้าเธอไม่ดีกับฉัน ฉันเอาตาย !

รักของบางคนมีคุณภาพแค่ “คนตกปลา” ครับ ทุ่มเหทุทุกอย่างดูเหมือน “ให้” แต่ความจริงก็แค่ “เหยื่อตกปลา” พอปลาติดเบ็ด ลำคัญผิด หลงว่าเป็นอาหารชั้นเลิศ คนตกปลาก็จัดการเอามาทอดในกระทะ !

รักของบางคนเป็น “รักเฉพาะคน” รักเป็นบางคน จะให้รักสังคม รักคนทั้งโลก แม้ไม่รู้จักก็มีความหวังดี บางคนเขาก็ไม่มีจิตวิญญาณเหล่านี้

โดยสรุปแล้ว “ความรักก็คือการให้” เพียงแต่ถ้ารักเป็นมายา รักไม่มีคุณภาพก็จะให้ระยะสั้น ๆ เป็นรักที่ไม่คงทนถาวร

เป็นแค่ดอกไม้บานชั่วขณะแล้วก็โรยราอย่างรวดเร็ว “ออกหักดีกว่ารักไม่เป็น” คติพจน์ของคนออกหักครับ มีไว้เพื่อปลอบใจตัวเอง แต่ฟังแล้วก็น่าคิด

เพราะคนนอกหักแสดงว่าได้เกิด “ความรัก” โผล่
ขึ้นกลางดวงใจบ้างแล้ว ได้รู้รสชาติของความรัก ถือ
ว่าเป็นประสบการณ์ชีวิตที่น่าลิ้มลอง !

โดยข้อเท็จจริง พฤติกรรมของความรักเป็น
สากล้นะครับ คือ มีแต่การ “ให้” “เสียสละ” “แคร์”
ความรู้สึกของคนรักตลอดเวลา

หมดรักก็หมดเหี่ยวใย ไม่อยากให้ ไม่คิดแคร์อีก
ต่อไป

คนแต่งงานกันนานๆ มักจะเข้าอีหรอบนี้ คุณธรรม
ของชีวิตคู่ จึงต้องอาศัยความซื่อสัตย์ต่อกัน เห็น
บุญคุณของเขา เห็นเป็นพี่เป็นน้อง จึงจะพาครอบครัว
ไปรอดครับ

หากรักใครไม่เป็นเลย มีจิตใจกระด้าง
เห็นแก่ตัว เอาแต่ได้ สิทธิการิชะทานกล่าวว่า
บุคคลเช่นนี้สมควรแต่งงานเพื่อให้หัวใจอ่อนโยน
หัดรักถูกรักเมียรักผัว

อย่างน้อยจะได้ขยายมิติแห่งความรักตัวเองให้
เลยออกไปยังคนอื่นบ้าง

แต่หากจิตใจของผู้ใดไม่หยาบกระด้างขนาดนั้น
ก็ไม่จำเป็นต้องแต่งงานครับ แค่มิรักเกิดขึ้นในใจ
แค่พอรู้สึกซาติว่ารักแล้วต้องทำอะไร ก็เป็น
ประสบการณ์เหลือแหล่แล้วครับ

**“จงปฏิบัติต่อเพื่อนบ้าน เหมือนดังที่ท่าน
ต้องการให้เพื่อนบ้านปฏิบัติกับท่าน”** เป็นปรัชญา
ชีวิตของท่านขงจื้อที่ยิ่งใหญ่ในเรื่องของ **“พฤติกรรม
มนุษย์”**

เพราะมนุษย์นั้นเรียนรู้ความต้องการจากจิตใจ
ของตัวเอง เมื่อตนต้องการอย่างไร คิดอย่างไร ขึ้น
ต่อไปก็ต้องคิดว่า คนอื่นเขาก็คิดอย่างเรา ฉะนั้น
ฉันนั้น

การมี **“ความรัก”** จึงเป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่
จะมีโอกาสขยายแวดวงแห่งความรักให้ยิ่งใหญ่ และ เสริม
ใยเหล็กให้**“รัก”**แข็งแรง ทนทานต่อดินฟ้าอากาศ
และความรักที่ยิ่งใหญ่เที่ยงแท้ คงไม่มีใคร
เทียบเท่าความรักของ **“พ่อแม่ที่มีต่อลูก”**

พ่อแม่เป็นพรหมของลูก หมายถึง มีเมตตา-กรุณา-
มุทิตา-อุเบกขา
**ความรักจริงๆ นั้นก็คือพฤติกรรมของ
พระพรหมนั่นเอง**

เมตตา-ความปรารถนาให้ผู้อื่นเป็นสุข
กรุณา-ความปรารถนาให้ผู้อื่นพ้นทุกข์
มุทิตา-มีจิตยินดีเมื่อเขาได้ดี ไม่ริษยา
อุเบกขา-ยามช่วยไม่ได้ก็ต้องรู้จักปล่อยวาง
นี่คือคุณธรรมของพ่อแม่ที่ควรจะเป็น หากไม่มี
ก็ต้องฝึกฝน

สมณะโพธิรักษ์แห่งสันติอโศกได้อธิบายกลไก
ของพรหมวิหารออกมาในเชิงปฏิบัติได้ชัดเจน ดังนี้

เมตตาหมายถึง ความหวังดีที่ยังเป็นแค่
“ความคิด”

กรุณาหมายถึง คิดอย่างเดียวยังไม่พอ สังคมไทย
ทุกวันนี้คิดหวังดีเยอะมาก แต่ต้องลงมือปฏิบัติทำจริง
ทำในสิ่งที่คิดให้สัมฤทธิ์ผล จึงจะแก้ไขปัญหาก็ได้

พระพุทธองค์เป็นพรหม พระเถรานุเถระท่าน
อธิบายว่า เพราะพระองค์ไม่ยึดมั่นถือมั่น เมื่อ
ไม่สำเร็จก็ปล่อยวาง ไม่ทุกข์ร้อน

มีพฤติกรรมแห่งพรหมครบถ้วน รู้สึกแต่ว่าเป็น
หน้าที่ บทบาทที่ควรจะเป็นไป จิตวิญญานตัวนี้เป็น
ของพระอรหันต์เท่านั้น !

เราพูดถึงความรักมาหลายหน้าแล้วนะครับ บาง
คนเขาก็มีอยู่แล้ว เป็นของเก่า เป็นบารมีที่ติดตัวมา

แต่บางคนต้องลงมือสร้าง เพราะชาตินี้เขา ไม่
มีต้นทุน

และแม้บางคนมีต้นทุนดี แต่ถ้าไม่รู้จักรักษาบำรุง
รักษา รดน้ำพรวนดินใส่ปุ๋ย “ต้นรัก” ก็มีโอกาสฝ่อตาย
ได้ง่ายๆ เหมือนกัน

ทฤษฎีรักบทแรกจึงเริ่มต้นที่ “การลดความสุข”
ในชีวิตของตัวเอง “ลดการปรนเปรอตัวเอง” ก่อน
เพื่อน

เริ่มที่ “อบายมุข” ต่อไปที่ “อุปสรรคสิ้นเสียง
ทั้งหลาย”(กามคุณ) แล้วก็เพิ่มความแกร่งต่อไปที่
“โลกธรรม” หมายถึง ความหิวโหย ทะเยอทะยานใน
ลาภยศสรรเสริญ

สิ่งเหล่านี้เป็นค่านิยมของมนุษย์ชาติที่ต้องไขว่คว้า
ต้องมี-ต้องเป็นให้ได้

ถือเป็นความสุขของชีวิต เป็นเป้าหมายที่จะต้อง
ทำให้บรรลุเป้า จึงจะเป็นคุณค่าของชีวิต

นี่คือ “ค่านิยมแห่งโลกียะ” เป็น“อัสสาทะ
ของโลก”

มีรักก็จริง แต่ยังหมักหมมจมปลัก วุ่นวายใน
อบาย ในกาม ในโลกธรรม ชีวิตก็ไม่มีทางพัฒนาให้ดีกว่า
ที่เป็นอยู่

ถ้าเปรียบกับการสร้างบ้าน ก็เหมือน
บ้านที่ไม่ลงเสาเข็ม บ้านก็จะไม่คงทน

การพรากจากความสุข ต้องลงมือ
พรากที่ละอย่างสองอย่าง เหมือนห้องที่
จะทำให้โล่ง เราต้องยกข้าวของออกไป
ทีละชิ้นๆ สุดท้ายห้องจึงจะว่างเปล่า

**“รัก”ก็เช่นกัน หากยังมีแต่ตัวกู-
ของกูเต็มไปหมด การจะมีแก่ใจคิดถึง
คนอื่น บริการคนอื่นย่อมเป็นไปได้
ไม่ได้ แม้เป็นจริงก็แค่ชั่วคราว แม้
เป็นจริงก็ไม่แข็งแรงครับ**

การลดความสุขลงก็คือ การลดการ
บริการตัวเอง สิ่งที่จะเป็นปฎิหาริย์ก็คือ
การบริการผู้อื่นจะค่อยๆ เข้ามาแทน
หรือหากยังไม่เข้ามาเพราะมีนิสัยเป็นฤๅษี
มุนีแต่ชาติปางก่อน ท่านผู้นั้นก็จะพัฒนา
ตัวเองได้เร็ว-ได้ง่าย

นี่แหละครับ พุดแต่ความรักอย่าง
นั้นอย่างนี้ เราต้องวางแผนระยะยาวไว้
ด้วยก็จะดี

ทำอย่างไรจะสร้างรักให้เกิดในใจ ?

ทำอย่างไรจะเพิ่มรักให้มากขึ้นๆ ?

ผมเมื่อที่จะฟังผลพวงแห่งความรักมานานหลายปีแล้วครับ
ยิ่งพุดก็จะยิ่งเป็นปรัชญา เพื่อเจ้า

เหมือนพุดถึงถนนบนโลกพระจันทร์ !

ทฤษฎีที่ไม่น่าพาสู่การปฏิบัติ มันก็ไร้ประโยชน์

มาลงมือสร้างนาวาแห่งความรักให้จริงๆ จังๆ กันเถิดครับ

แล้วบทแผ่เมตตาที่สวดกันเข้าคำทุกวันจะได้ไม่เป็นเพียง

“ความปรารถนา” แต่น่าจะ “ลงมือ” ปฏิบัติกันเสียที

คนอื่นเขาจะได้ไม่กล่าวหาเราว่า “ปากอย่างใจอย่าง”

“ ัธว์ทัษ ฉางทเป็นเพ นทกัษ เกด ก่เจบตาง
อัวงกันทัษ มดทัษ น จงเป็น ขเป็น ขเดด จ่า อัมเวร
กักัน ลกันเลง

จงเป็น ขเป็น ขเดด จ่า อับจตเปงนชงกัน ลกันเลง

จงเป็น ขเป็น ขเดด จ่า อัมฉวมทกัษกางทกัษใจเลง

จงมฉวม ขกาง ขใจ รักษาทนใ พินจกทกัษกัษ

ทัษ นเดด”

นักรู้จัก

○ ผ.ศ.รัศมี กฤษณมิม

Dr. Yun Sil Jeon

เชื้อชาติ เกาหลี

สัญชาติ อาร์เจนตินา

การศึกษา มหาบัณฑิต

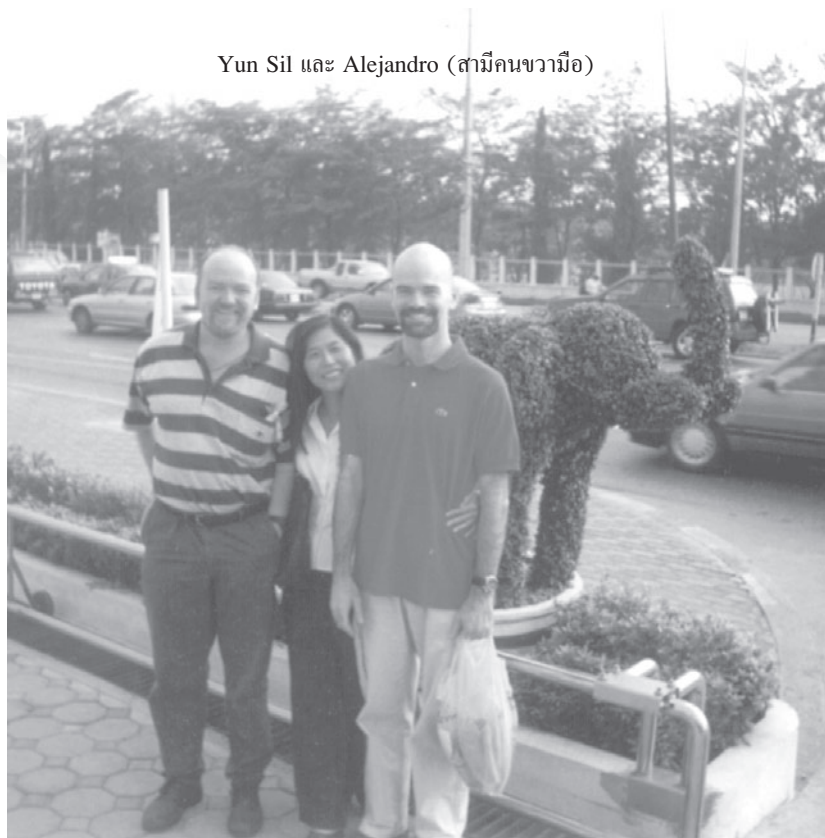
จากมหาวิทยาลัย Buenos Aires
ประเทศอาร์เจนตินา

ดุษฎีบัณฑิต จากมหา-
วิทยาลัย Autonomia ประเทศ
สเปน

หน้าที่การงาน อาจารย์
และผู้เชี่ยวชาญภาษาสเปน
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย (ได้รับทุนจาก
มูลนิธิ จอห์น เอฟ. เคนเนดี มาทำงานในประเทศไทยเป็นเวลา ๑ ปี)

สถานภาพ สมรสกับชาวสเปน ชื่อ Alejandro Muñoz ซึ่งเป็นอาจารย์สอนภาษาสเปนที่คณะ
อักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เช่นเดียวกัน ยังไม่มีบุตร

Yun Sil และ Alejandro (สามีคนขวามือ)

วัยเด็ก

Yun Sil เกิดที่ประเทศเกาหลีใต้ ในปี พ.ศ. ๒๕๑๐ เป็นลูกคนที่สองและเป็นลูกสาวคนเดียวของครอบครัว เธอมีพี่ชาย ๑ คน ซึ่งแก่กว่าเพียงปีเดียว และน้องชายอีก ๑ คน อ่อนกว่าเธอ ๓ ปี ทั้งหมดอาศัยอยู่ในเมือง Daegu จน Yun Sil อายุ ๖ ขวบ พ่อแม่มีปัญหาหนักัน เนื่องจากแม่ไปมีความสัมพันธ์กับชายอื่น พ่อเสียใจและโกรธมาก เพราะพ่อรักแม่มาก พ่อจึงขอแยกทางจากแม่และขอเป็นผู้ดูแลลูกทั้งสามเอง แต่เพราะลูกยังเล็ก โดยเฉพาะน้องสุดท้องซึ่งในขณะนั้นมีอายุเพียง ๓ ขวบ การดูแลลูกเพียงลำพังจึงเป็นเรื่องลำบากมาก โชคดีที่พ่อเป็นคนขยันขันแข็ง ชื่อสัตย์ เอาการเอางาน และมีความรับผิดชอบ ทำงานดี จนมีคนรักเหมือนลูก และรับพ่อเป็นลูกบุญธรรม ผู้หญิงที่เป็นแม่บุญธรรมนี้มีลูก ๕ คน เมื่อทราบว่าเด็ก ๆ ทั้ง ๓ ซึ่งเปรียบเสมือนหลานไม่มีผู้ดูแล จึงขอให้ลูกสาวคนสุดท้องชื่อ Kyeong-Heui ผู้มีอายุ ๑๕ ปี มาช่วยดูแลเด็ก ๆ ไปพลาง ๆ ทำให้ทุกอย่างผ่านไปด้วยดี

Kyeong-Heui แม่ผู้สร้างชีวิตใหม่ให้พ่อและ Yun Sil

เนื่องจากไม่มีใครเข้าใจว่า อยู่ๆ แม่หายไปที่ไหน และธรรมชาติของเด็กย่อมต้องการแม่ เมื่อ Yun Sil เห็น Kyeong-Heui มาที่บ้าน ดูแลหาข้าวปลาอาหาร และอยู่เป็นเพื่อน จึงถามไปว่า “คุณจะมาเป็นแม่ใหม่ และจะอยู่กับเราตลอดไปใช่ไหม” ด้วยประโยชน์เอง ทำให้ Kyeong-Heui เกิดความสงสารและตัดสินใจที่จะอยู่กับเด็ก ๆ สักระยะหนึ่ง อันที่จริง Kyeong-Heui เองเคยคิดอยู่เสมอที่จะบวชชี และช่วยเหลือผู้อื่น เมื่อมาเห็นสภาพของเด็ก ๆ ซึ่งขาดแม่ และไม่รู้เรื่อง

รู้ราวกับปัญหาของพ่อแม่ Kyeong-Heui จึงตัดสินใจได้อย่างไม่ลังเล

อย่างไรก็ตาม การที่หญิงสาวซึ่งมีอายุเพียง ๑๕ ปี จะมาอยู่บ้านเดียวกับชายลูกติด ๓ คน ก็ไม่ใช่เรื่องง่าย แม้เธอตั้งใจดีและอยากช่วยเหลือเด็กๆ แต่ชาวบ้านคงจะครหาหนักหนา จึงจำเป็นที่ทั้งคู่ต้องแต่งงานกันทั้งๆที่ไม่ได้รักกันเลย และพ่อเธอในตอนนั้นก็มียุ ๓๗ ปี แก่กว่า Kyeong-Heui มาก Yun Sil จึงมีแม่ใหม่ซึ่งมีอายุมากกว่าเธอเพียง ๑๒-๑๓ ปี และเธอก็เรียกว่าแม่ตั้งแต่นั้นมา

เมื่อแต่งงานแล้วพ่อก็พาทั้งครอบครัวอพยพจากประเทศเกาหลีใต้ไปอยู่ประเทศอาร์เจนตินา ในทวีปอเมริกาใต้ เพราะไม่อาจทำได้กับเรื่องที่เกิดขึ้น พ่อคิดมากและน้ำหนักลดไป ๑๕ กิโล พ่อจึงไม่อยากอยู่ประเทศเกาหลีอีกต่อไป ประกอบกับในขณะนั้นคนเกาหลีจำนวนมากต้องการออกนอกประเทศไปตั้งตัว เพราะในเกาหลีเองประสบปัญหามากมาย พ่อโชคดีที่สามารถผ่านขั้นตอนต่างๆ ไปได้ในขณะที่หลายคนถูกหลอก และไม่ได้รับอนุญาตให้ออกนอกประเทศ

พ่อจำเป็นต้องขายกิจการเกี่ยวกับมอเตอร์ที่พ่อทำอยู่ รวมทั้งบ้านและทรัพย์สินทุกอย่าง เพื่อเป็นทุนในการอพยพ เงินที่ได้ก็ไม่มากนัก แถมยังต้องนำไปซื้อตัวเครื่องบินถึง ๕ ใบ และค่าใช้จ่ายอื่นๆ อีก ทำให้พ่อมีเงินเหลือน้อยมากเมื่อไปถึงอาร์เจนตินา

ชีวิตใหม่ในประเทศอาร์เจนตินา

เมื่อไปถึงกรุงบวยโนส ไอรอส เมืองหลวงของประเทศอาร์เจนตินา Yun Sil มีอายุเพียง ๗ ขวบ เธอต้องไปเริ่มวัยเด็กใหม่อีกครั้ง ในดินแดนซึ่งใช้ภาษามิชนบธรรมเนียม วัฒนธรรม ชีวิตความเป็นอยู่แตกต่างจากเกาหลีใต้โดยสิ้นเชิง ทำให้เธอต้องปรับตัวครั้งใหญ่

พ่อซึ่งมีเงินเหลืออยู่ไม่มากนัก จึงไปซื้อแฟลตราคาถูกในย่านคนจน ที่คนเกาหลีซึ่งอพยพมาอยู่ก่อนได้แนะนำให้พ่อมาซื้อ โดยซื้อสิทธิต่อจากคนอาร์เจนตินา แต่ก็ไม่อาจเป็นเจ้าของที่ถูกต้องตามกฎหมายได้ เพราะพ่อเป็นคนต่างชาติ อย่างไรก็ตามทุกคนต้องอดทน เพราะไม่มีทางเลือกอื่น

พ่อใช้เงินก้อนสุดท้ายซื้อจักร ๒ ตัว เพื่อเย็บผ้ากับแม่หารายได้ให้ครอบครัวเนื่องจากคนเกาหลีที่นั่นมีอาชีพนี้เป็นส่วนใหญ่ (คล้ายๆ รับจ้างเย็บเสื้อโหลในเมืองไทย) เมื่อซื้อแพลตฟอร์มและจักรแล้ว พ่อไม่มีเงินเหลือเลย จึงต้องเอานาฬิกาไปแลกข้าวสารจากเพื่อนบ้านมาหุงให้ทุกคนในครอบครัวได้กินกัน เพื่อนเกาหลีของพ่อคนนี้ ได้ช่วยเหลือโดยมอบข้าวสารให้ และเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันมาจนทุกวันนี้

พ่อกับแม่ทำงานหนักมาก เย็บจักรกันแทบไม่ได้หลับได้นอน เพราะพ่อไม่อยากจะอยู่ย่ำนานนัก เป็นห่วงลูกทั้ง ๓ ที่ยังเด็กและต้องเติบโตในที่ที่มีอุปสรรคทุกชนิด พ่อกับแม่จึงทำงานหนัก รับเก็บเงินเพื่อจะย้ายไปอยู่ที่ใหม่ที่มีสภาพแวดล้อมดีกว่า

ชีวิตที่ไม่เคยมีคำว่า‘แม่’

วันหนึ่งขณะที่กำลังเล่นกับเพื่อนๆ มีเด็กผู้หญิงเกาหลีคนหนึ่งบอกว่า ‘ต้องไปแล้วละเล่นต่อไม่ได้’ Yun Sil ถามว่า ‘จะไปไหน’ เด็กคนนั้นก็บอกว่า ‘ต้องไปเย็บจักร ช่วยพ่อแม่ทำงาน’ Yun Sil ซึ่งมีอายุ ๘ ขวบในตอนนั้นคิดว่า ถ้าเพื่อนของเธอซึ่งอายุ

ใกล้เคียงกับเธอเย็บจักรเป็นและช่วยพ่อแม่ได้ ทำไมเธอจะทำไม่ได้ และเพราะเธอไม่ชอบแพ๊ใคร เธอจึงไปขอให้แม่สอนเย็บจักร แม่บอกว่าไม่ต้องเรียน เป็นงานของพ่อแม่ เพราะแม่ไม่อยากจะให้เธอทำงานตั้งแต่อายุยังน้อย แต่ Yun Sil ก็รบเร้าแม่อยู่หนึ่งอาทิตย์เต็มๆ จนแม่ใจอ่อน ในที่สุดก็ตกลงสอน แต่เพราะจักรอุตสาหกรรมทั้งใหญ่และหนักเกินกว่าเด็กอายุ ๘ ขวบจะใช้ได้ พ่อแม่จึงช่วยกันหาวิธีและเครื่องช่วย เพื่อให้เธอสามารถเย็บจักรได้

อยากจำกลีบลิ้ม-อยากลิ้มกลีบจำ

Yin Sil ไม่มีโอกาสได้ไปเล่น และมีชีวิตเหมือนเด็กอื่นๆ เพราะต้องทำงาน เมื่อย้อนคิดถึงอดีต เธอบอกว่า วัยเด็กของเธอสูญหายไป และไม่อยากจะให้เด็กคนอื่นมีวัยเด็กอย่างเธอ แม้ว่ามันจะทำให้เธอแข็งแกร่งและทรหดเพียงใด เธอฝันอยากจะมีวัยเด็กอย่างเด็กธรรมดาๆ ไป ไม่ต้องเลิกเล่น ขอเพียงมีโอกาสเล่นบ้างเท่านั้น เธอเล่าว่าขณะเย็บจักร หากเหนื่อยเข็มตำนิ้ว ทั้งๆ ที่เจ็บมากจนน้ำตาไหล แต่เธอก็มีความสุขเพราะเธอจะได้หยุดพักสักหนึ่งชั่วโมง

แม่จะพยายามให้และบอกให้เธอหยุดงานไปพักผ่อน ช่วงนี้เธอจะมีเวลาส่วนตัว ดังนั้นถ้าเข้มคำถือว่าโชคดี และเหตุการณ์อย่างนี้ก็ไม่เกิดขึ้นบ่อย เพราะเธอเขียนจักรชำนาญมาก บางครั้งมีรายการทีวีที่สนุกสนาน เช่น การ์ตูน เธอก็ไม่ได้ดู เธอต้องทำที่เป็นลูกไป เข้าห้องน้ำ และแอบดูระหว่างเดินไปกลับเท่านั้น

อันที่จริงแล้ว พ่อแม่ไม่ได้บังคับให้เธอทำงาน แต่อย่างไร แต่เพราะเธอมีสำนึกและความรับผิดชอบสูงมาก และคิดว่าจะช่วยเหลือหารายได้ให้ครอบครัว แบ่งเบาภาระพ่อแม่ จึงทำให้เธอมาทำงานหนักตลอดมา ด้วยเหตุนี้เอง นิสัยรับผิดชอบ ขยันขันแข็งจึงติดตัวเธอมาจนทุกวันนี้ เธอบอกว่า ไม่เข้าใจที่เห็นคนอดตาย ไม่มีงานทำ ชีวิตตกยาก หรือแม้กระทั่ง

ผู้หญิงที่บอกว่าต้องขายตัวเพราะความยากจน เธอเชื่อว่า ถ้าคนเราขยันทำงานหนัก ต่อสู้ เราจะพ้นจากความยากจนได้ เธอว่า “ขอให้อันมีจักรเพียงตัวเดียว รับรองว่าชีวิตของฉันไม่มีวันตกต่ำเลย ฉันจะไม่ยอมขายตัวเพื่อแลกกับเงินเป็นอันขาด”

แม่ผู้ให้กำเนิด-แม่ผู้สร้างชีวิต

เมื่อเริ่มรู้ความว่าแม่ผู้ให้กำเนิดทำให้ทุกคนต้องอพยพออกนอกประเทศ ทำให้ Yun Sil เกลียดแม่และไม่เคยเรียกผู้ให้กำเนิดว่าแม่ เมื่อต้องเอ่ยถึงก็จะพูดว่า ‘ผู้หญิงคนนั้น’ จนอายุได้ ๒๐ กว่าๆ เมื่อกาลเวลาได้ช่วยเยียวยาบาดแผลแต่หนหลัง ทำให้เธอสามารถเรียก ‘แม่ผู้ให้กำเนิด’ แทน ‘ผู้หญิงคนนั้น’ ได้ แต่เธอก็ไม่เคยรู้ว่าคราวและพบหน้าแม่ผู้ให้กำเนิดอีกเลย ตั้งแต่ออกจากประเทศเกาหลีมา

Yun Sil จะภาคภูมิใจ ‘แม่ใหม่ผู้สร้างชีวิต’ ให้เธอและพี่น้องมากๆ แม้นในการให้สัมภาษณ์ครั้งนี้ เธอก็ตั้งใจให้เป็นเกียรติแก่ ‘Kyeong-Heui’ แม่ผู้มีความเสียสละชีวิตของตนเพื่อสร้างชีวิตให้พ่อและพวกเธอ

พ่อและแม่

แม่...หญิงเหล็ก และแม่พระในดวงใจของลูก

Yun Sil รักและบูชาแม่่มาก เพราะรู้ว่าแม่ซึ่งไม่ใช่แม่แท้ๆ ยินดีที่จะเสียสละชีวิตทั้งชีวิตเพื่อดูแลพ่อและพี่น้องของเธอ โดยเฉพาะพี่ชายซึ่งเป็นโรคลมบ้าหมู แม่ต้องคอยปรนนิบัติทั้งอาหารการกิน เช็ดจี้เช็ดยวควบคุมไปกับการทำงานบ้าน และเย็บจักรเพื่อหารายได้ ทำให้แม่ต้องเหน็ดเหนื่อยยิ่งนัก แม่เป็นคนเข้มแข็ง เด็ดเดี่ยวและทรหดอดทนมาก ขนาดป่วยเป็นไส้ติ่ง ไม่มีเงินรักษาและผ่าตัด แม่ก็ยังหาซื้อยาจากร้านขายยามากินเอง แม่จึงสุขภาพไม่ดีมาจนทุกวันนี้

เพราะพ่อไม่เคยรักแม่เลย อีกทั้งจากความผิดหวังที่มีมาจากแม่แท้ๆ ของเธอ ทำให้พ่อเซ็ดหลาบ ไม่คิด

จะรักใคร่อีก แม่พ่อก็รู้ว่าแม่ใหม่เสียสละมากเพียงใดก็ไม่ยอมไว้ใจ ไม่เคยให้แม่ถือเงิน พ่อเป็นคนจัดการค่าใช้จ่ายทุกอย่างเองหมด แม้กระทั่งซื้อของกินของใช้ในบ้าน พ่อก็ไม่ยอมให้แม่จัดการ เป็นเช่นนี้อยู่ ๑๕ ปีเต็มๆ พ่อจึงมันใจและเริ่มรักแม่ เมื่อรักแล้วก็รักมาก และรักมาตลอดจนทุกวันนี้

และเพราะความผิดหวังอีกเช่นกัน ทำให้พ่อทำหมั้น ไม่คิดจะมีลูกอีก ดังนั้นแม่ซึ่งรักเด็ก และอยากมีลูกของตัวเองจึงไม่อาจมีได้ เมื่อแม่มีหลานจึงทำให้แม่รักหลานเป็นชีวิตและจิตใจ และแม่ซึ่งเป็นผู้หญิงแกร่ง ไม่อ่อนหวาน กลับกลายเป็นคนอ่อนหวานมากเมื่ออยู่กับหลานและรู้สึกเสมือนว่าหลานนั้นคือลูกเล็กๆ ของตนเอง

หลังจากดูแลลูกๆ ทั้ง ๓ มาตลอดแล้ว ยังต้องมาดูแลหลานๆ อีก แต่แม่ก็มีความสุขมาก ชีวิตของแม่เป็นชีวิตที่เหลือเชื่อและน่าอัศจรรย์ จะมีใครสักกี่คนที่สามารถอุทิศชีวิตเพื่อครอบครัวของคนอื่นอย่างผู้หญิงที่ชื่อ Kyeong-Heui ได้ Yun Sil บอกว่าเธอก็ไม่เข้าใจว่าแม่เอาพลังกำลังทั้งกายและใจจากไหนมาฝ่าฟันมรสุมต่างๆ พาทุกชีวิตให้ผ่านพ้นวิกฤติมาได้

กว่าจะเป็นที่ยอมรับ

การเป็นผู้หญิงในสังคมเกาหลีทำให้เธอต้องต่อสู้มากกว่าคนธรรมดา เพราะแม่พ่อแม่จะรักเธอ แต่ก็คิดว่า ลูกผู้หญิงไม่จำเป็นต้องเรียนมาก เพราะต่อไปก็ต้องแต่งงาน มีครอบครัว อยู่บ้านเลี้ยงลูก แต่เธออยากเรียนมาก ขณะอายุ ๑๐ ขวบ เธอก็บอกกับตัวเองได้โดยไม่มีใครสอนว่า การศึกษาเท่านั้นที่จะทำให้เธอมีอนาคตมีชีวิตที่ดีกว่าที่เป็นอยู่ เธอไม่ยอมโตขึ้นแล้วต้องทำงานใช้แรงงานไปตลอดชีวิต และไม่ยอมมีชีวิตเหมือนผู้หญิงเกาหลีทั่วไป ที่แต่งงานมีลูกแล้วก็จบกัน เธอจึงตั้งใจเรียนมาก และด้วยนิสัยที่ไม่ยอมแพ้ ต้องเป็นที่หนึ่งเสมอ จากที่เธอไม่รู้ภาษาสเปน (ภาษาราชการของประเทศอาร์เจนตินา) เลยแม้แต่คนเดียว เมื่อมาถึงอาร์เจนตินาใหม่ๆ เธอพยายามเรียนจากไม่รู้เรื่องจนสอบได้ที่หนึ่ง และครองแชมป์ตลอดมา

แม้ว่าต้องทำงานเย็บจักรไปด้วยเรียนไปด้วย เธอก็ทำได้ดีทั้ง ๒ อย่าง ควบคู่กันไปตลอด เพราะเธอมีความตั้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะให้ทุกคนในครอบครัวยอมรับเธอให้ได้ว่า แม้จะเป็นผู้หญิง เธอก็ต้องการ

สิทธิในการเรียนเช่นเดียวกับพี่ชายและน้องชาย ซึ่งเธอบอกว่าทั้งสองฉลาดกว่าเธอ แต่เรียนได้ไม่ดีเท่า เพราะพวกเขาไม่ต้องพยายามมากเท่าเธอ

เมื่อจบชั้นประถมและต้องสอบเข้าชั้นมัธยมของโรงเรียนที่มีชื่อเสียงที่สุดของประเทศ เธอจึงต้องดูหนังสืออย่างหนัก ขณะที่ยังเย็บจักรจนดึกดื่นทุกคืน เธอเย็บจนขำนาญมากขนาดไม่ต้องมองจักร แต่มองหนังสือหรือ sheet ที่แปะติดไว้ที่ฝาผนังแทน เย็บไปท่องไป เพราะเธอตั้งใจว่า จะต้องสอบเข้าโรงเรียนนี้ให้ได้เป็นอันดับ ๑ เพื่อเป็นของขวัญให้พ่อกับแม่ ผลปรากฏว่าเธอสอบได้ที่ ๗ เธอเสียใจมาก เพราะเคยเป็นที่หนึ่งเสมอมา

คิดใหม่-ทำใหม่

Yun Sil กับพี่ชายและน้องชาย

เพราะไม่เคยยอมแพ้ใคร เธอจึงมีนิสัยมุมทะลุจี้โกรธ หัวแข็ง ค็อร์รี่ เอาแต่ใจตัวเอง ต้องการอะไรต้องพยายามจนได้มา แม้ต้องใช้ความรุนแรงก็ตาม จนเมื่ออายุได้ ๑๔ ปี ก็คิดได้เองว่า ต้องเปลี่ยนนิสัยเสียใหม่ ที่ผ่านมานั้นเธอรู้ว่าไม่ดี เธอจึงฝีกอดทนอดกลั้นมากขึ้น และพยายามไม่เอาแต่ใจตัวเองอย่างที่

แล้วๆ มา แม้ว่ามันจะยากมาก แต่เธอก็สามารถเปลี่ยนพฤติกรรมได้บ้าง โดยตั้งใจและบอกตนเองให้ใจเย็นไว้ ก่อนจะพูดหรือทำอะไรลงไป

ปริญญาตรี-โท-เอก

จบจากโรงเรียนมัธยมมีชื่อ เธอก็เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยที่มีชื่ออีกเช่นกัน โดยหลักสูตรที่นั่นเรียนตรี-โท ภายใน ๕-๗ ปี แต่เธอใช้เวลาเรียนเพียง ๓ ปีครึ่งก็จบปริญญาโท นับเป็นกรณีพิเศษมาก เพราะความสามารถอันโดดเด่น และความตั้งใจอันเด็ดเดี่ยวแน่วแน่อย่างแท้จริง

ขณะที่เรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยที่อาร์เจนตินา เธอรับจ้างสอนพิเศษรายบุคคล มีรายได้ดี จึงคิดว่าน่าจะเปิดโรงเรียนกวดวิชาเล็กๆ ของตนเองขึ้น โดยรับติววิชาประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ เลขคณิต และภาษาสเปน เตรียมนักเรียนสอบเข้าโรงเรียนระดับมัธยม เธอจึงเปิดโรงเรียนกวดวิชาขึ้น

จบปริญญาโทแล้ว เธอก็ยังอยากเรียนต่ออีก เพราะมีเพื่อนเกาหลีที่ไปเรียนปริญญาเอกที่ประเทศสเปนเล่าให้ฟัง เธอจึงอยากไปต่อปริญญาเอกที่ประเทศ

สเปน เธอต้องหาเงินเรียนเอง โดยทำงานที่โรงเรียนกวดวิชาของเธอเองและครอบครัวในประเทศอาร์เจนตินา ๖ เดือน เก็บเงินไปเรียนที่สเปนอีก ๖ เดือน ทำอย่างนี้อยู่ ๖ ปี จึงจบปริญญาเอก โดยได้คะแนนยอดเยี่ยมจากการสอบวิทยานิพนธ์

ช่วงเรียนปริญญาเอกที่ประเทศสเปนนั้น พี่ชายและน้องชายช่วยกันดูแลกิจการโรงเรียนกวดวิชาและช่วยส่งเงินให้เธอด้วย แม้เธอจะกลับมาทำงานทุกๆ ๖ เดือนก็ตาม จนปัจจุบันนี้โรงเรียนได้ขยายกิจการซื้อตึก ๔ ชั้น และพี่น้องทุกคนในครอบครัวก็ทำงานที่เดียวกันนี้ รวมทั้งพ่อซึ่งมีหน้าที่รับส่งเด็กนักเรียนด้วย

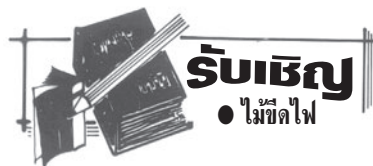
สายใยแห่งรัก

เธอเล่าว่า พ่อแม่และพี่น้องของเธอรักใคร่สนิทสนมกันมาก ทั้งหมดมีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นอย่างที่ใครๆ เห็นแล้วต้องอึ้งจระยี้ใจอาจเป็นเพราะการต่อสู้กับความยากลำบากและฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ มาด้วยกัน จึงทำให้ทั้งหมดมีความผูกพันต่อกันอย่างลึกซึ้งมาจวบจนทุกวันนี้

ชีวิตอยู่ด้วยความ

ระยะหลังมานี้จะพบข่าวฆ่าตัวตายตามหน้าหนังสือพิมพ์อยู่เสมอ แม้แต่ผู้มีการศึกษาในระดับสูง โดยเฉพาะช่วงเศรษฐกิจฟองสบู่แตกใหม่ๆ นายทุน นักธุรกิจที่เคยร่ำรวยเป็นร้อยล้านพันล้าน เพียงช่วงไม่กี่วัน ตัวเลขเงินในบัญชีเหล่านั้นพลันหายไปสิ้น เตือนร้อนกันทั้งครอบครัว ลูกๆ ที่เคยเรียนในโรงเรียนดังๆ จำต้องลาออกมาเรียนโรงเรียนเทศบาลเหมือนเพื่อนบ้านใกล้เคียง รถยนต์คันหรูต้องขายเพื่อใช้หนี้สิน บางรายบ้านยังต้องถูกยึด

มีข้าวที่นำสนใจคือเกษตรกร
ผู้หนึ่งเจอพิษภัยเศรษฐกิจฟองสบู่
เหลือเงินอยู่ ๕ ล้านบาท ทำใจไม่ได้
ฆ่าตัวตาย ได้ฟังข่าวนี้แล้วเกิด
ข้อคิด เหลือเงินอยู่ตั้ง ๕ ล้าน
ไม่ใช่แค่ ๕ ล้านบาท ทำไมจึงต้อง
ฆ่าตัวตาย หลายร้อยหลายพัน
ชีวิตเกิดมาชาตินี้อาจรวมชาติหน้า
ด้วยก็ได้ ยังไม่สามารถหาเงินได้
๕ ล้านเลย หรือแม่แต่สัก ๑ ล้าน

จะมีปัญญาหรือเปล่าก็ไม่รู้ เช่น
ชาวนาชาวไร่ปลูกพืชผล แต่ละปี
แทบจะไม่พอใช้ภายในครอบครัว
รวมถึงใช้หนี้ ธ.ก.ส.ด้วย บางปี
น้ำท่วม บางปีฝนแล้ง ราคาข้าว
ราคาผลผลิตแต่ละปีก็ต่ำจนเกิด
การประท้วงที่หน้าทำเนียบรัฐบาล
ใช้เวลาข้ามปีก็มีให้เห็นกันอยู่
เขาเหล่านั้นก็ยังคงอยู่เป็นผู้เป็นคน
กันได้

อีกข่าวหนึ่ง แฟนบอลไม่
สามารถซื้อตั๋วเข้าไปชมทีมแมนยูฯ
ได้ทันคนอื่นๆ ตัดสินใจโดดตึกตาย
คนที่กำลังทุกข์มากๆ มักจะมอง
ความทุกข์ของตนนั้นยิ่งใหญ่ไม่มีใคร
ใครเสมอเหมือน จนมองข้ามคน
ในสังคมที่มีอยู่มากมายที่เขาแย่กว่า
บางคนข้าวแต่ละมื้อจะหาประทัง
ชีวิตก็ใช้จะหาง่าย เด็กๆ หลายคน
ต้องขายพวงมาลัย หนังสือพิมพ์

เปลือกตาหลัง
โกโก้เพียงอดีตใจ
เดี่ยวเอง บาง
คนเมื่อยล้าอยาก
จะนอนต่อ แต่ก็
ต้องฝืนตื่นขึ้นมา
เพื่อทำภาระหน้าที่
การงาน หรือ

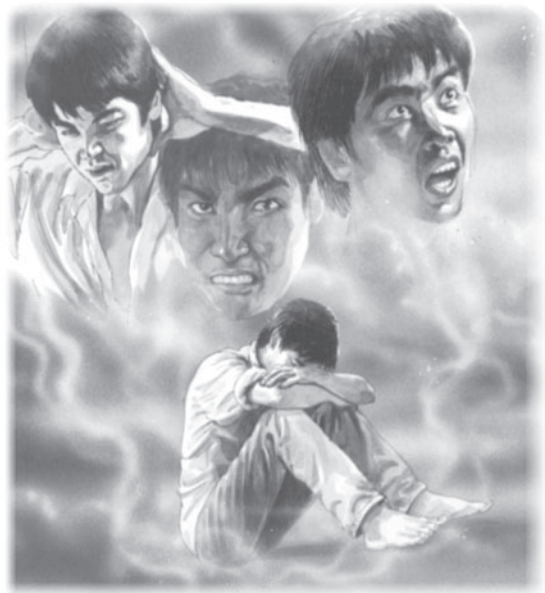
การวางใจหรือทำใจให้เป็น หลวงปู่
พุทธทาสสอนว่า **ตถตา แปลว่า**
เป็นอย่างไรนั่นเอง เราเอง ถูกใจคน
อื่นทั้งหมดหรือไม่ มีแต่ผู้ที่คอย
ชื่นชมเท่านั้นหรือ ความทุกข์ทั้งปวง
ที่มีเข้ามา ฝึกฝนทำใจและวางใจ
ความขัดแย้ง ความรุนแรงหลาย
กรณีคงลดลงไปได้เยอะ

ตามสี่แยกไฟแดง ต้องเจอกับ
มลพิษ แดดร้อนและสภาพจิตใจ
คนเมืองกรุง ฯลฯ เขาเหล่านั้น
ทุกข์ไหม? มีตัวอย่างมากมายของ
คนในสังคมที่มีคุณภาพชีวิตแย่
หรือถูกเอารัดเอาเปรียบ คิดถึง
ผู้คนเหล่านั้นกันบ้างเถิด

ชีวิตใครๆ ก็ทุกข์กันทั้งนั้นจะ
มากจะน้อยก็แล้วแต่ของใครของมัน
สำคัญอยู่ว่าผู้ใดที่สามารถย่อย
ความทุกข์ได้ ย่อมจะเพิ่มความสุข
ให้กับชีวิตได้ ความทุกข์หักทลาย
มนุษย์ทุกคนตั้งแต่วินาที

ศึกษาเล่าเรียน
มีเงินจะเอาเงิน
มาจากไหน หรือ
เอาไปปริญญาที่ไหน
มาประกอบวิชาชีพ
ในอนาคต

ความทุกข์
จะอยู่กับเราตั้งแต่
ตื่นจนเข้านอน
การที่จะคลี่คลาย
ความทุกข์เพื่อจะ
เพิ่มความสุขให้แก่
ตนเองนั้นสำคัญคือ

ถ้าวิเคราะห์เจาะลึกไปถึงสาเหตุของความทุกข์กันแล้ว **น่าจะเกิดจากใจที่ยึด หรือเห็นว่าจะต้องอย่างนี้เท่านั้นถึงจะถูก** ใจในที่นี้หมายถึงใจในลักษณะนามธรรม ไม่ใช่หัวใจที่มีสีห้องเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ เพราะเวลาเราเจ็บเราเจ็บที่ความรู้สึก เป็นลักษณะนามธรรม แต่เรารู้สึกได้เลยว่า แค้นใจ โกรธ อยากจะโต้ตอบ เช่น ด่า ชก ต่อย ฯลฯ ความรู้สึกที่เจ็บใจอยู่ตรงไหนของร่างกายก็ไม่รู้ แต่ขอให้เข้าใจว่ามันเป็นความรู้สึก และความรู้สึกเหล่านี้ไม่แน่นอน **ทางพระว่ามันไม่เที่ยง เป็นอนิจจัง สิ่งทั้งหลายทั้งปวงเกิดขึ้นและเสื่อมไปเป็นธรรมดา** โดยเฉพาะอารมณ์มนุษย์ เราอาจจะเคยชอบพอกับใครบางคน แต่กาลเวลาผ่านไป ใจคนก็เปลี่ยนผันตามกาลเวลา กลับกลายเป็นรู้สึกเกลียดชัง ไม่ชอบกันเสียแล้ว

หรือบางคน เคยเถียง เคยทะเลาะ เรียกว่าไม่เผื่อฝึกกันเลยทีเดียว วันดีคืนดีก็สามารถพูดคุยกันได้เป็นปกติ แม่ ลูก หรือเพื่อนสนิท บางคู่ทะเลาะกันแล้วไม่พูดกันเป็นเดือนๆ ลองคิดดูเถิดว่าเวลาเป็นเดือนที่ผ่านไปกับความรู้สึกที่แยๆ นั้นน่าเสียดายหรือไม่ เพราะหลังจากบรรยากาศคลี่คลายแล้ว ก็พูดกันดีเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แล้วเวลาเป็นเดือนๆ ที่เสียไปจะให้เสียไปทำไม ฉะนั้นเวลาโกรธหรือทะเลาะกับใครก็ให้รู้เถิดว่ามันไม่เที่ยงหรอก อารมณ์มนุษย์นั้น จะให้ความรู้สึกที่ไม่ดีครอบงำอยู่ทำไม ในระยะกระชั้นหลังทะเลาะกันใหม่ๆ อย่างน้อยก็พยายามทำใจกลางๆ ไว้ก่อน แล้วค่อยๆ สร้างความรู้สึกที่ดีกลับคืนมา ความสุขของเราก็จะเพิ่มขึ้นเพราะความทุกข์ได้จางคลายลงไปบ้าง

สามารถจะล่องพ้นความทุกข์ไปได้เลย แท้จริงแล้วน่าจะชอบคุณความทุกข์ และเหตุต่างๆ ที่ทำให้เกิดความทุกข์ขึ้นมาเพื่อเราจะได้ฝึกหัดทำใจวางใจ ผู้ที่ฝึกจิตวิญญูญาณให้แข็งแกร่งได้เท่านั้นจึงจะอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขมาก มีทุกข์น้อย

จริงทีเดียวว่าการทำใจนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะความทุกข์ของแต่ละคนก็แตกต่างกันไป แต่ถ้าจะพ้นความทุกข์ไปได้

ทุกข์เกิดจากใจ ใจนั้นแหละล้างทุกข์” จงฝึกฝนและเรียนรู้การทำใจจนเป็นความชำนาญ

ความทุกข์เป็นเพื่อนแท้ของมนุษย์ทุกโมงยาม เปิดใจกว้าง ยอมรับความจริง แล้วพยายามทำใจต่อสิ่งที่ได้กระทบสัมผัสสฤกกรรมที่หล่อหลอมและสังเคราะห์ให้เกิดความทุกข์ ทั้งเล็ก ปานกลาง จนถึงขนาดใหญ่ให้ลดละเบาบางจางคลายและวางเฉยในที่สุด ทางพระท่านว่า **อุเบกขา** ให้ได้ ชีวิตก็จะพบความสุขบนกองทุกข์ ไม่ใช่จมอยู่กับความทุกข์ตลอดตายเป็นเกิดมาชาติหน้าก็ทุกข์อีกไม่จบสิ้นกันเสียที

ทางที่จะดับความทุกข์ได้คือต้องหันหน้าเผชิญกับความทุกข์นั้นๆ แล้วศึกษาเรียนรู้ปัญหาที่เกิดขึ้น การหนีความทุกข์ไม่

ไม่มีทางใดนอกจากรู้เท่าทันความจริงตามความเป็นจริง มีภาษิตบทหนึ่งกล่าวว่า “โคลนเกิดจากน้ำ น้ำนั้นแหละล้างโคลน

รัก

โลกงามด้วยรอยยิ้ม
แต่ในใจของคน
รักดีต้องใสสะอาด
ทุกสิ่งพึงพิงพิง
รักแท้เพื่อสวดสวด
ผูกพันเป็นนิตย์
รักมาจากใจรัก
หยุดเมื่อรักดี

แม้ไปจะรักอยู่ทุกหน
ต่างสืบสานไปดี
ไม่รักหลงหลง
นั่นคือรักดี
ไม่รักดีต่าง
ไม่ปิดตาหลง
รักหาหน้รัก
ของดีเท่ารัก

ธรรมา

๕๔ หมู่ ๕ ต.ขามป้อม อ.เขมราฐ จ.อุบลราชธานี

กิจกรรม ปลูกพืชชาต

● นายกองฟอน

แม้ว่าในปัจจุบันจะมีกระแสตื่นตัวเรื่องการไม่ใช้สารเคมีและปุ๋ยเคมีในการทำกิจกรรม แต่ก็ยังไม่แพร่หลายในกลุ่มเกษตรกรโดยทั่วไป เนื่องจากเกษตรกรยังไม่มั่นใจที่จะงดใช้สารเคมี และใช้สารสกัด

จากธรรมชาติหรือใช้ปุ๋ยหมักจากเศษวัสดุทดแทน จึงยังต้องมีวิธีการผลิตที่พึ่งพาอาศัยสารเคมีและปุ๋ยเคมี ซึ่งหมายถึงต้นทุนการผลิตที่สูง นอกจากนี้ปัจจุบันยังนิยมวิธีการจ้างแรงงานทั้งจากเครื่องจักรและแรงงานคนกันมาก จึงทำให้ต้นทุนการผลิตยิ่งสูงขึ้นไปอีก ฉะนั้นเกษตรกรควรจะศึกษาหาทางเลือกเพื่อลดต้นทุนการผลิต และความปลอดภัยของตนเอง ไม่มีสารตกค้างทำลายสิ่งแวดล้อม ด้วยการเรียนรู้วิธีการทางธรรมชาติซึ่งเป็นทางเลือกใหม่ของการทำกิจกรรมในยุคปัจจุบัน

✳ พืช...ที่สามารถกำจัดแมลง

เนื่องจากประเทศไทยมีที่ตั้งในเขตที่ลมมรสุมพัดผ่าน ทำให้มีดินฟ้าอากาศที่เหมาะสมและเอื้ออำนวยต่อความหลากหลายทั้งพันธุ์พืชและสัตว์ มีพืชหลายชนิดที่มีคุณสมบัติป้องกันกำจัดแมลงศัตรูพืชได้ และที่กำลังเป็นที่นิยมและทดลองใช้ในในกลุ่มของนักกิจกรรมธรรมชาติคือหางไหล

หางไหลที่พบว่ามีสารพิษต่อแมลงและเป็นที่ยอมรับลูกกันมากคือชนิดแดงและชนิดขาว ในเมืองไทยจะพบชนิดแดงมากกว่าชนิดขาว สารที่ได้จากหางไหล

มีหลายชนิด แต่สารออกฤทธิ์ที่สำคัญคือ โรทีโนน หรือชาวจีนเรียกว่าไล่อิ้น ซึ่งสามารถป้องกันกำจัดแมลงศัตรูพืช เช่น ดั่งงหมัดผัก เพลี้ยจักจั่นมะม่วง ดั่งงเต่าแตง มวนปีกแก้ว หมัดสุนัข ไรไก่ โดยสารสกัดที่ได้มีฤทธิ์ถูกตัวตายและกินตาย ยับยั้งกระบวนการหายใจของแมลงศัตรูพืช สารนี้เป็นสารอินทรีย์ จะสลายตัวเร็ว ไม่มีผลตกค้างในพืชหรือสิ่งแวดล้อม อัตรการใช้ นำรากสดมาทุบให้แตก ๑ กก. น้ำ ๑ ปี๊บ แช่ไว้ ๒ วัน ล้างเกตน้ำที่แช่ชุ่นชาวล้างน้ำชาวน้ำชาวกองเอาแต่น้ำ นำไปฉีดพ่นในช่วงที่มีแสงแดดอ่อนๆ

สารที่ได้จะมีผลกดศูนย์ประสาทที่ควบคุมการหายใจ ทำให้หายใจไม่ออก ควรมีเครื่องป้องกันขณะฉีดพ่น ส่วนมากใช้กำจัดเพลี้ยอ่อน ตัวงวงถั่ว

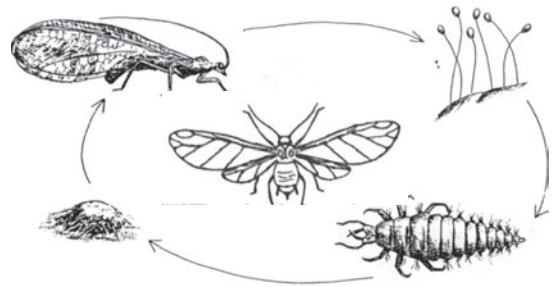
สามารถนำไปใช้ได้เลย มีจำหน่ายที่ธรรมศาสตร์สมาคม โทร ๐-๒๓๗๕-๔๕๐๖ หรือที่บริษัท พลังบุญ จำกัด โทร ๐-๒๓๗๔-๖๑๑๐

มีพืชอีกชนิดหนึ่งที่สามารถนำมาเป็นอาหาร และยา รวมทั้งป้องกันขับไล่แมลงได้คือสะเดา วิธีการใช้ นำเมล็ดสะเดาที่มีเปลือกและเนื้อเมล็ดมาบดให้ละเอียด แล้วนำผงเมล็ดสะเดามาหมักในอัตราส่วน ๑ กก. : น้ำ ๒๐-๓๐ ลิตร โดยใส่ผงสะเดาไว้ในถุงผ้าขาวบาง แล้วนำไปแช่น้ำ ๒๔ ชั่วโมง อาจจะคนบ้าง หากคนอย่างสม่ำเสมอจะแช่เพียง ๓-๔ ชั่วโมง ใช้มือบีบถุงตรงส่วนของผงสะเดาเพื่อให้สารอะซาดิแรดติน ออกให้มากที่สุด เมื่อจะใช้ก็ยกถุงผ้าออก

สำหรับการขยายพันธุ์ของหางไหลคือ ใช้เถาแก่พอประมาณ เส้นผ่าศูนย์กลาง ๑ ซม. ขึ้นไป ตัดเฉียงเป็นท่อน ท่อนละ ๒๐-๓๐ ซม. ปักชำในถุงพลาสติกที่มีขี้เถ้ากลบผสมดิน อัตราส่วน ๒:๑ ปักชำทำมุม ๔๕ องศากับผิวดิน ภายใน ๓ สัปดาห์จะมีรากงอกออกมา มีตุ่มขึ้นตามข้อ และจะแตกเป็นต้นอ่อนเจริญเติบโตต่อไป สารสกัดที่ได้จากหางไหล

การนำไปใช้ฉีดพ่นควรผสมสารจับใบ เช่น น้ำสบู่ ๑ ส่วน : น้ำสะเดา ๑,๐๐๐ ส่วน หรือ ๑ ช้อนโต๊ะ น้ำสะเดา ๒๐ ลิตร เพื่อให้สารจับใบพืชได้ดีขึ้น ควรนำไปใช้ทันที ที่ไม่ควรเก็บค้างคืนเพราะจะมีราขึ้นง่าย ควรฉีดพ่นในช่วงเย็น โดยใช้ฉีด ๕-๗ วันต่อครั้ง คุณสมบัติของสารสะเดาจะเป็นสารไล่แมลงทั้งตัวอ่อน และตัวเต็มวัย สามารถยับยั้งการเจริญเติบโตของไข่ หนอน ดักแด้ ทำให้ตัวอ่อนหรือหนอนลอกคราบไม่ได้ ยับยั้งการวางไข่ของตัวเต็มวัยด้วย สารสะเดาใช้ได้ผล ดีกับแมลงปากกัด จำพวกหนอนใยผัก หนอนซอนใบ หนอนม้วนใบ ตัวหมัดผัก เพลี้ยอ่อน เพลี้ยกระโดด แมลงหวี่ขาว ด้รื้อหนอนแก้วส้ม หนอนกอ หนอน กระทุ้ หนอนญี่ปุ่น

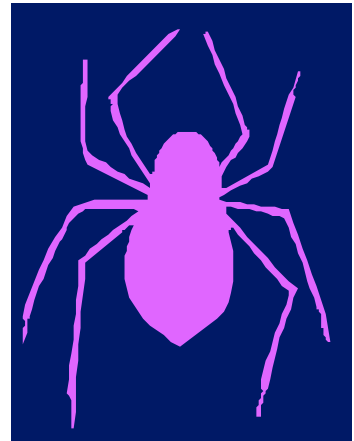
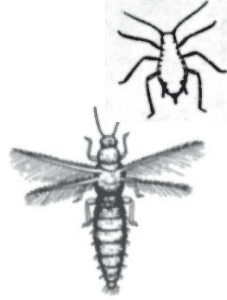

* มารูจักตัวห้ำและตัวเบียน

ในความหลากหลายทางชีวภาพที่อุดมสมบูรณ์ นั้น ธรรมชาติจะมีกระบวนการในการควบคุมความ สมดุลได้เอง ถ้ามนุษย์ไม่เข้าไปทำลายวงจรชีวิตของ ธรรมชาติเหล่านั้น ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ จาก การทำเกษตรแผนใหม่ที่ใช้สารเคมีและยาปราบศัตรูพืช ทำให้วงจรสัตว์และแมลงขาดช่วงไป ซึ่งมีแมลงหลาย ชนิดที่กินหรืออยู่ภายในและภายนอกตัวของแมลง ชนิดอื่น แมลงเหล่านี้เราเรียกว่า ตัวห้ำและตัวเบียน ในแวดวงของกลไกธรรมชาติ เรียกว่าใช้แมลง ในการกำจัดแมลงศัตรูพืชนี้ว่า **ชีววิธี**

ตัวห้ำ คือ แมลงที่กินแมลงเป็นอาหาร จะต่าง จากตัวเบียนคือ มีขนาดใหญ่กว่าและแข็งแรงกว่าเหยื่อ กินเหยื่อโดยการกัดกินตัวเหยื่อให้ตายทันที และจะ อาศัยต่างที่กับแมลงที่เป็นเหยื่อ

ตัวห้ำมีหลายชนิด ซึ่งจะเป็นตัวห้ำในระยะตัวอ่อนและตัวเต็มวัย เช่น ตั๊กแตนตำข้าว ดั้วบางชนิด ต่อ แตน และแมลงปอ แมลงข้างนี้เกือบทุกชนิดเป็นตัวห้ำที่สำคัญในการปราบแมลงศัตรูพืช ในต่างประเทศมีการใช้ดั้วงเต่าลายทำลายเพลี้ยแป้งในสวนส้มซึ่งได้ผลดีมาก จนกระทั่งมีการเลี้ยงและผลิตดั้วงเหล่านี้ในเชิงการค้า สามารถนำมาปล่อยในสวนเพื่อช่วยกำจัดเพลี้ยอ่อนได้ แมลงข้างปีกใสก็มีการผลิตออกมาขายในลักษณะเป็นไข่ นำไปวางในสวนเพื่อกำจัดเพลี้ยอ่อนและมดได้

✦ ตัวเบียน

เป็นศัตรูทางธรรมชาติของแมลงที่เป็นศัตรูพืชหลายชนิด โดยจะกินแมลงที่แตกต่างจากตัวห้ำคืออาศัยกินอยู่อาจจะภายในหรือภายนอกของเหยื่อตลอดช่วงชีวิต อย่างน้อยก็ระยะหนึ่งวงจรชีวิต มีขนาดเล็กกว่าเหยื่อมาก ส่วนใหญ่เหยื่อตัวหนึ่งจะมีตัวเบียนอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก โดยตัวเบียนจะอาศัยดูดกินอาหารจากเหยื่อซ้ำๆ และใช้เหยื่อเพียงตัวเดียวในระยะการเจริญเติบโตของมัน

ความสัมพันธ์ระหว่างตัวเบียนกับแมลงศัตรูพืชมีลักษณะจำเพาะกันออกไป และจะทำลายในระยะต่างกัน บางชนิดทำลายไข่ บางชนิดทำลายตัวอ่อน

และเมื่อโตเต็มวัยจะหากินอิสระ ตัวเบียนบางชนิดอาศัยและเติบโตในตัวแมลงศัตรูพืช โดยใช้น้ำเลี้ยงของตัวแมลงเป็นอาหาร บางชนิดก็อยู่ภายนอกโดยการทำให้เกิดแผลขึ้นที่ผิวหนังของเหยื่อ เพื่อดูดกินน้ำเลี้ยงจากภายใน วงจรของชีวิตเริ่มต้นจากการวางไข่โดยใช้อวัยวะวางไข่แทงเข้าไปในตัวเหยื่อหรือเหนือตัวเหยื่อส่วนมากจะวางหลายฟองแล้วไปหาเหยื่อตัวอื่น เพื่อวางไข่ต่อไปโดยไม่ได้ดูตัวอ่อนที่ฟักออกมา

ตัวเบียนที่ฟักออกมาจะอาศัยกินแร่ธาตุอาหารจากเหยื่อ โดยเหยื่อก็กินมีชีวิตต่อไป แต่ตัวเบียนเติบโตขึ้นเรื่อยๆ เมื่อตัวเบียนโตเต็มที่แล้วจะเข้าดักแด้ซึ่งอาจอยู่ภายในหรือภายนอกของตัวแมลง ซึ่งแมลงที่เป็นเหยื่อจะถูกดูดกินไปจนหมด อาจเหลือแต่เปลือกเท่านั้น จากนั้นตัวเบียนจะโตเต็มวัย และมีชีวิตที่ออกหากินน้ำหวานของดอกไม้ไม่เป็นอาหารต่อไป

ในบางแห่งมีการผลิตแตนเบียนฝอยไตรโคแกรมมา ซึ่งเป็นแตนเบียนไข่

ของหนอนผีเสื้อหลายชนิด แล้วนำไปปล่อยในแปลงอ้อย เพื่อให้กำจัดหนอนกอทำลายอ้อย นอกจากนี้ยังมีการแลกเปลี่ยน จำหน่ายแตนเบียนที่เป็นประโยชน์ต่อพืชหลายชนิด โดยการใช้แมลงควบคุมแมลงกันเองนั้นเกษตรกรต้องรู้จักแมลงหลากหลายชนิดว่า ชนิดใดเป็นศัตรูพืช และชนิดใดสามารถกำจัดแมลงได้ ด้วยวิธีการสังเกตอย่างใกล้ชิด ซึ่งนอกจากแมลงจะกำจัดกันเองแล้ว ถ้าเกษตรกรทำสวนหรือไร่นาให้มีระบบนิเวศที่ค่อนข้างสมบูรณ์แล้ว จะมีสัตว์อื่นๆ เข้ามาสร้างห่วงโซ่อาหารต่อไป เช่น นก งู เป็นต้น

ท่านใดที่มีประสบการณ์ในการทำกิจกรรมธรรมชาติ ต้องการแลกเปลี่ยนแสดงความคิดเห็นหรือต้องการเผยแพร่เทคนิคใหม่ๆ ที่น่าสนใจ รวมถึงสูตรน้ำหมักบำรุงพืชผักและสารขับไล่แมลงส่งมาได้ที่ email peak1976@hotmail.com จะนำเผยแพร่เพื่อเป็นวิทยาทานต่อไป

กินของไทย ร่วมใจประหยัด

● คนใจ

เป็น เรื่องน่าคิด
อย่างมากทีเดียว เมื่อได้เห็น
การลงทุนของบรรษัทข้ามชาติ
เกี่ยวกับธุรกิจค้าขาย ดังจะ
เห็นจากย่านชุมชนเมือง
ใหญ่ๆ หลากหลายห้างใหญ่โต
โอโถงและกว้างขวางไปด้วย
ลานจอดรถ และเมื่อถึง
เทศกาลก็มักลดราคาแข่งกัน
หน้าดู แม้แต่ร้านเล็กร้านน้อย
ก็สามารถเปิดได้ตลอด ๒๔
ชั่วโมง เพื่อบริการคนทำงาน
ดึก ไม่เฉพาะในกรุงเทพฯ
เท่านั้น ต่างจังหวัดเมือง
ใหญ่ๆ ก็มีเหมือนกันหมด

นำส่งสารร้านโชห่วยหรือร้านขายของชำเล็กๆ บ้านเรา ว่าจะมีปัญญาปรับยุทธวิธีทางการค้าสู่เขาไหว หรือ ลือโฆษณา ประชาสัมพันธ์ ฯลฯ เทียบกันไม่ติดฝุ่นเลยทีเดียว อาเจ็ก อาโก นิ่งเหงาคอยลูกค้าที่นานที่จึงจะเข้าร้าน ถ้าไม่ใช่ลูกค้าประจำคบค้ากันนานปี ไม่ต้องพูดถึงเด็กรุ่นหลัง ร้านโชห่วยที่เขวอนสินค้าโตงเตงๆ นั้น ไม่มีใครเดินเข้าหอรอก ไม่ทันยุคทันสมัย

คนจีนที่มาทำการค้าขายในประเทศไทยมาช้านาน ดูแล้วขายของกันมากก็ไม่ได้เห็นจะมีร่ำรวยกันมากมาย หลักร้อยล้านพันล้านมีบ้างเหมือนกัน แต่มาเจอเพื่อนบ้านที่เรียกว่าประเทศพัฒนาแล้วทางยุโรป คำขายก็ไม่ใช่ค้าขายกันธรรมดา เอาเงินมาขายกันก็ได้ อย่าง หุ่นนี้ปั่นกันนำดูชม แล้วมีผลโยงโยไปทั่วทุกกิจการ ยอดเงินความร่ำรวยเป็นหลักหมื่นล้าน แสนล้าน

หรือล้านล้าน มาค้าขายกับเราไม่นานเท่าคนจีน ต้องยกให้เลยในความเก่งฉลาด เลื่อมใสจริงๆ มีการทำธุรกิจธุรกรรมใหญ่โตมโหฬาร สินค้าบางอย่างของเล็กๆ มีแค่ ๒ บริษัทเท่านั้นเองที่ผลิตและครอบครองทุกขั้นตอนและทั่วโลกด้วย ถ้าจะกล่าวถึงวิธีการที่เจาะลึกไปมากกว่านี้ก็คงจะอีกมากมายทีเดียว

สิ่งที่น่าสนใจอยู่ตรงนี้มากกว่า คือ สำนักของความ เป็นชาตินิยม อย่างที่รัฐบุรณรงคี่ให้ **กินของไทย ใช้ของไทย ร่วมใจประหยัด** มิตรบางคนบอกว่า บีมน้ำมั่นแห่งไหนถ้าไม่ใช่ของคนไทยอย่าไปใช้บริการ ต้องใช้ที่คนไทยที่ถือหุ่นเท่านั้น มิฉะนั้นจะถือว่าคนนั้นไม่รักชาติ เอาถึงขนาดนั้น ถ้าทำได้จริงย่อมดีแน่นอน

จะว่าไปส่วนตัวเอง ลำบากของความเป็นไทยก็เกิดขึ้นบ้างเหมือนกัน แทนที่จะซื้อกาแฟเย็นในห้องแอร์เย็นๆ และหลากหลายยี่ห้อ ก็ซื้อของอโกลี สูตรโบราณที่เป็นรถเข็นตั้งขายหน้ามินิมาร์ทนั่นแหละ เดียวนี้การแสดงออกซึ่งความรักชาติไม่จำเป็นต้องสมัครเป็นทหารหรือทำอะไรที่บูๆ ลุยๆ กันแล้ว แต่อยากจะทำอะไร อยากจะกินอะไร คิดสักนิดว่าจะสนับสนุนใคร ของต่างชาติหรือของไทยเรา แม้จะดูเหมือนเล็กน้อยก็ยังดีกว่าไม่คิดเลย เอาความสะดวกเข้าว่า ขอให้ตัวเองบรรลุเป้าหมายถือว่าใช้ได้ มันก็ช่วยอยู่ แต่สักอีก ๑๐-๒๐ ปี ลูกหลานไทยเป็นหนี้เศรษฐกิจ เป็นทาสทางวัฒนธรรม ฯลฯ เขาไปจนตาย ลูกหลานจะกันตาบรรพบุรุษอย่างเราๆ ว่าโง่ให้เขาหลอกอยู่ได้อย่างไร หรือ

บางที่รู้ว่าเขาหลอกแต่ก็เต็มใจให้หลอก ทำไงได้ มันสะดวกและรวดเร็วดี แถมก็อีกต่างหาก

ระยะหลังๆ ชุมชนต่างๆ พยายามที่จะรวมตัวกันผลิตสินค้าออกมาจำหน่าย บางแห่งนำภูมิปัญญาท้องถิ่นเดิมมาสืบสานต่อ หวังของกินของใช้ที่จำเป็นมากมาย นับว่าเป็นเรื่องที่ดี มีผู้ผลิตก็ควรจะมีผู้บริโภค ถ้า พี่น้องเราผลิตขึ้นมาแล้วไม่ช่วยกันสนับสนุน ต้องใช้ของอิมพอร์ตเท่านั้นก็แย่ ของที่ผลิตในบ้านเราจะซื้อแต่ละทีดีแล้วดีอีก เลิกเสียเวลานานสองนานต่อราคากันชนิดไม่ส่งสารกันเลย สินค้าบางอย่าง เช่น หมวกสาน ปีกกว้างราคา ๒๐-๓๐ บาท ใช่ว่าจะสานกันได้ง่ายๆ กลับกันสินค้าอุตสาหกรรมบางอย่าง ความจำเป็นก็ไม่มากเท่าไร ราคาแพงมากทีเดียว ขั้นตอนการผลิตก็ใช้เครื่องจักร หรือสินค้าเสริมความงามจากต่างประเทศ ซื้อกันแทบไม่ต้องถามราคาก็เป็นสิทธิ์ของคนนั่นแหละ แต่อย่างว่า เดียวนี้ซื้ออะไรต้องคิดมากหน่อย เงินจะเข้าประเทศหรือจะออกนอกประเทศ เพราะต่อไปในอนาคตอันใกล้นี้ **จะเหลือสักอีกกี่กิจการที่จะเป็นของคนไทย เมื่อถึงวันนั้นโลกพมาถึง เฟ็งสำนึกก็สายเกินไปเสียแล้ว**

บรรยากาศความเป็นตลาดชุมชนก็เป็นอันหนึ่ง
ที่น่าสนใจ เข้าขึ้นใครมีผัก มีสินค้าจำเป็นอื่นๆ ก็นำ
มาวางค้าขายกันหลากหลาย แต่ทั้งหมดล้วนแต่
จำเป็นกับชีวิต จังหวัดทางภาคอีสาน ตลาดไม้ใหญ่
ไม้โต มีผัก มีของกินมากมายวางแบกับดินขายกัน

ดูน้ำหนัก ชายผักกำละ ๑-๒ บาท
และกำใหญ่เสียด้วย แทบทุกอย่าง
ชาวบ้านทำกันเอง เครื่องจักสาน ของ
กินต่างๆ บางแห่งก็นัดกันเป็นตลาดนัด
ถ้ามีตลาดนัดทุกวันก็หาของขายยาก
เพราะอย่างไรเสียผักที่เก็บมาขายต้อง
ให้โอกาสมันทอดยอด ออกดอกออก
ผลกันบ้าง อย่างน้อยอาทิตย์ละหนึ่งวัน
มาเจอเจอกันที่ตลาดนัดสักครั้งก็
อบอุ่นสนุกสนาน ใครมาเข้าตลาดวาย
ก็อดได้ของดี

การที่จะคาดหวังให้หน่วยงาน
ของรัฐบาลช่วยให้มาตรการทางการค้า
เพื่อให้เกิดผลดีกับกิจการของคนไทย
คงทำไม่ง่ายนัก เพราะเดี่ยวนักของ
องค์การการค้าโลก (WTO) มีการ

เปิดเสรีทางการค้า และประเทศไทยก็เป็นสมาชิกของ
องค์การการค้าโลกเต็มตัว ฉะนั้นคนไทยด้วยกันเอง
นี้แหละต้องช่วยเหลือและสนับสนุนกันเอง
กินของไทย ใช้ของไทย ร่วมใจประหยัด และแถม
อีกอย่างคือท่องเที่ยวเมืองไทย สนับสนุนธุรกิจท่องเที่ยว

ในบ้านเราที่มีแหล่งท่องเที่ยวมากมาย ทั้งป่าเขาหรือโบราณสถานสำคัญๆ ไม่ต้องไปไกลถึงต่างประเทศ เสียเงินค่าเครื่องบิน แล้วยังเสียเวลากับการเดินทางอีก ทุกวันนี้แม้ชีวิตก็ไม่ค่อยจะปลอดภัยเอาเสียเลย

นักวิชาการบางท่านกล่าวว่า การที่จะเข้าไปยึดประเทศใดประเทศหนึ่ง ไม่จำเป็นต้องใช้อาวุธยุทธโปกรณ์ที่ร้ายแรงอะไรมากแต่ใช้กลไกทางเศรษฐกิจการค้า และการครอบงำทางวัฒนธรรมโดยใช้สื่อโฆษณาที่มีอยู่อย่างมากมาย ตลอดจนแทรกแซงอำนาจทางการเมือง ก็สามารถจะยึดประเทศนั้นๆ ได้อย่างไม่ยากเย็นอะไร จะว่าไปรูปรอยของประเทศไทยก็อยู่ในค่ายกลดังกล่าว แต่ก็ยังไม่สายจนเกินไป ถ้าเราคนไทยทุกคนเริ่มตระหนักและให้ความสำคัญในความเป็นชาตินิยมร่วมด้วยช่วยกัน กินของไทย ร่วมใจประหยัด

นักไต่ลวด ระดับโลก

● พายโง่ ธรรมชาติคือโคก

เมื่อต้นเดือนธันวาคม
พ.ศ.๒๕๔๔ รายการโทรทัศน์
รายการหนึ่งนำเรื่องราวของ
นักไต่ลวดระดับโลกซึ่งครอง

สถิติ ๔ ปีซ้อน ของหนังสือกินเนสส์ บุก (Guinness book) ซึ่งบันทึกเรื่องราวของผู้ที่ทำอะไรได้พิลึกที่สุดในโลกเอาไว้

ชายนักไต่ลวดคนนี้เป็นชาวอเมริกัน เขาเดินบนลวดที่มีขนาดไม่กว้างกว่าฝ่าเท้า และมีรอยต่อเป็นระยะๆ สายลวดนี้ขึงบนตึกสูง ๓๐ ชั้น ที่เมืองลาสเวกัส เครื่องช่วยของเขาคือเหล็กเส้นยาวๆ ที่เขาใช้สองมือประคองไว้เพื่อรักษาสมดุล และเครื่องช่วยฟังเสียงของพี่เลี้ยง ซึ่งจะบอกวาระทางอีกประมาณกี่ก้าวจะถึงรอยต่อของเส้นลวดที่เขาเหยียบย่างอยู่ รวมทั้งไมโครโฟนจี้ติดตัวหากเขาต้องการจะพูดอะไร

ไม่มีตาข่ายรองรับอยู่ข้างล่าง ไม่มีสายรั้งใดๆ เพื่อยึดร่างของเขาไว้หากเหยียบพลาด พลังไปแค่เสี้ยววินาทีตายสถานเดียว ตาถูกปิดสนิท เขาย่างก้าวช้าๆ ในบางขณะฝ่าลมแรงจนลวดไต่ฝ่าเท้าไหวพะเยิบๆ เมื่อเขาหยุดนิ่งครู่หนึ่ง นั่นหมายถึงเขาสัมผัสรู้ว่าเส้นลวดตรงนั้นมีความชัน จึงต้องระวังเป็นพิเศษ

ที่สุด เขาถึงเส้นชัยภายในเวลาประมาณครึ่งชั่วโมง ผู้สื่อข่าวสัมภาษณ์ว่า เขามีกลยุทธ์สำคัญอย่างไรจึงบรรลุความสำเร็จ

เขาตอบอย่างอารมณ์ดีว่า “เป็นเรื่องดีมากที่ตามองไม่เห็นอะไร ผมใช้จิตพุ่งไปที่เส้นลวดตรงหน้าที่ผมจะก้าวไป” เขาชี้ที่กลางหน้าผากขณะพูดถึง “จิต” เขาอธิบายต่อ...ว่า เหล็กเส้นที่เขาประคองอยู่ช่วยให้เขาทรงตัวได้ดี ดั่งสติให้มันก้าวเดินไปอย่างช้าๆ สัมผัสรู้ทุกขณะว่าอีกหนึ่งนิ้วฟุต ต่อจากปลายเท้าของเขานั้นมีสิ่งที่เขาจะต้องแก้ปัญหาหรือไม่ เช่น เส้นลวดชัน หรือกำลังจะเดินถึงรอยต่อ ปัญหาเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องยากสำหรับมืออาชีพอย่างเขา

ในประเทศไทย หวังว่าคงไม่มีใครอุดริ
เดินข้ามดึกสูงด้วยวิธีเช่นนี้ ให้อเมริกา
มหาอำนาจทำไปเถิด ขณะนี้บ้านเมืองของเรา
หน่วยกู้ภัย หมอ พยาบาล ต้องทำงานหนัก
สำหรับอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นแทบทุกวัน

ที่จริงแล้ว ชีวิตเราก็กานหนักเสี่ยงภัย
เราทุกคนกำลังเดินบนเส้นลวดกันทั้งนั้น ก้าว
พลาดก็หล่น หากโชคดีไปค้างบนต้นไม้ก็
พอรอด แต่หากโชคร้ายก็ “ตาย” การก้าว
พลาดมีเหตุมาจาก “การขาดสติ” อันทำให้
“ตกร่วง” คือ “ตกต่ำ” และอาจ “ตาย”
นั่นคือ “ตายจากความเป็นมนุษย์ที่ควร
จะเป็น”

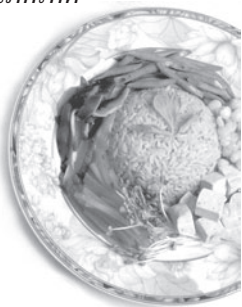
ใช้“จิต” สำนวณเส้นทางข้างหน้า อย่าง
ก้าวช้าๆ ด้วยสติอันสุขุม สักวันหนึ่งก็ถึง
ที่หมาย ไม่ได้ลงกินเนสส์บุ๊ค ก็ไม่เป็นไร

๗ ธ.ค.๕๕

"มั่ว มั่วสรวรต"

มาถึงตอนนี้ก็มีผู้สนใจ
ถามขึ้นมาว่า“ทำไม
พระพุทธเจ้าจึงฉันเห็นเป็น
มือสุดท้ายก่อนเสด็จดับขันธ
ปรินิพพาน ทั้งๆ ที่เห็นเป็นแค่
เพียงเชื้ร่า ครั้นจะเรียกว่าพีช
ก็พีชชั้นต่ำ แม้แต่พวกอิสลาม
และพวกโยคี เขาก็มีข้อห้าม
ไม่ให้บริโภคเห็น”

ธรรมชาตโคโศกในอินเดีย (ตอน ๖)

ก็ต้องขอตอบว่า เห็ดฟาง มากมายก่ายกองที่ไผ่ล่ดดอกขึ้นมาใน ทุกฤดูฝน แต่ผมก็ไม่เคยเห็น ชาวอินเดียคนไหนเขาเก็บไปทำอาหาร เลย จะมีเห็ดหอมวางขายในตลาด บ้าง ก็น้อยเต็มทน มีรีที่เขาจะปล่อย ถ้าเห็ดนั้นมีประโยชน์จริง

อาจเพราะคนอินเดียเขารู้มานานแล้วนะว่า การกินเห็ดก็มีแต่ เจ็บกับเจ้า ช้ำโทษภัยจะมากกว่า เสียด้วยซ้ำ

คนอีสานบ้าน เรานิยมกินเห็ดกัน มากกว่าคนภาคอื่นๆ แต่ผลวิจัยก็ออกมา ว่าคนอีสานเป็นโรค ตาเพราะเห็ดมากที่สุดของประเทศ ทั้งหมอดา ตำรายาไทยเขาก็ห้ามไม่ให้คนที่ป่วยเป็น

โรคตากินเห็ดเลยเช่นกัน

แต่...ทำไมพระพุทธรองค์จึง ฉันทเห็ดสุกรมัททวะเล่า.....สูงสุด กินสู่สามัญศรี.....เพราะไหนๆ ก็ จะเสด็จดับขันธปรินิพพานอยู่แล้ว การฉันทเห็ดก็เท่ากับว่าไม่ต้องการ อะไรอีก เจ้าก้นไป ซึ่งไม่เหมือนกับ การฉันทอาหารชนิดอื่นๆที่เหมือนกับ ยังมีเยื่อใยให้ต้องทดแทนคุณ

ฉะนั้นอาหารมื้อสุดท้ายจาก มือนายจุนทะ ที่ประเคนถวายนั้น

เป็นกลาง NEUTRAL ที่ไม่ต้อง ตอบแทน ที่เป็นไปเพื่อการเสด็จ ดับขันธปรินิพพานโดยส่วนเดียว ซึ่งต่างไปจากข้าวมธุปายาสในถาด ทองคำของนางสุชาดา ที่ถวายเพื่อ การตรัสรู้ในครั้งนั้นโดยสิ้นเชิง

ส่วนอีกข้อหนึ่ง ที่ถามมาว่า... “ในเมื่อพระพุทธเจ้าเป็น Sakahari นักมังสวิรัต แต่ทำไมพระองค์จึงไม่ ยอมทำตามคำทูลขอของเถรเทวทัต ว่าไม่ให้ภิกษุฉันเนื้อสัตว์เล่า...?”

สมณะโคดมพระองค์ท่านเป็น นักมังสวิรัต จึงไม่นิยมการทำร้าย เบียดเบียน เพื่อการได้มาซึ่งของ ของผู้อื่นมาเป็นของตน นั่นคือ พระองค์เป็นนักประชาธิปไตย

จะให้ศาสนานี้มีประตุรั้ว มี กำแพงให้เป็นที่คับแคบนั้นหาควรไม่ แต่ก็เชื่อว่าจะไม่มิกฎเกณฑ์ที่เป็น เครื่องกั้นกรองจากหยาบๆ ที่มองเห็น ไปกระทั่งละเอียดอ่อนอัน

เป็นนามธรรม และด้วยความฉลาด
เลิศเหล่านั้นนี่เองที่ให้โอกาสแก่ผู้คน
ได้หลังไหลกันเข้ามาสู่ศาสนา
จากทั่วทุกสารทิศอย่างทั่วถึง

การปักป้ายข้อห้ามไม่ให้กิน
เนื้อของศาสนานี้จึงไม่มี ก็เท่ากับ
ว่าพระองค์ต้องการผู้ปฏิบัติตาม
ที่มีหูตาสว่าง มีปัญญามองเห็น

ต่อให้คิดเหล้ายาปลาบั้ง
สุดท้ายก็ต้องละลายแก้ไข โยนทิ้ง
ไปเอง อย่างว่าแต่เท่านั้น ต่อให้เป็น
กิเลสอาสวะ ก็จะถูกกลั่นกรอง
ขัดเกลาไปด้วยระบบอัตโนมัติ จน
ไม่มีให้หลงเหลือ หนทางสายนี้
เป็นหนทางของผู้รู้ผู้ตื่นที่บริสุทธิ์นัก

เพราะเอาเข้าจริงแล้ว หนาม
อันแหลมคม นอกจากจะทำให้ดู
รกรุงร่ามแล้ว ก็ไม่เห็นจะมี
ประโยชน์อันใดในการปกป้องให้
กับดอกกุหลาบแสนสวยได้เลย จะ
มีก็แต่ความมดงามของกลีบดอก

กับกลิ่นหอมอันบริสุทธิ์เท่านั้น
ที่จะทำให้ผู้ฟังและหมู่มวลแมลง
ได้เข้าถึงสัจธรรมของดอกไม้

ด้วยอนาคตตั้งสถานอันวิเศษ
พระองค์จึงปฏิเสธข้อห้ามตาม
คำขอของเถรเทศด้วยประการ
ทั้งปวง

ส่วนปัญหาข้อสุดท้าย ที่
ถามว่า “คนอินเดียเขากินอาหาร
มังสวิรัติน้อย่างไร?” นั้น

เขาเปิบกินด้วยมือครับ เขา
กินไม่เหมือนนักมังสวิรัตินักใหม่
ที่เพิ่งเกิดนิยมขึ้นมาในเมืองไทยเลย
เพราะสิ่งที่เรากินกันอยู่นั้น มัน
ไม่ใช่มังสวิรัตินัก มันเป็นแค่
“มังสะวิรัตินัก” มั่วๆ ทั้งนั้น

อาหารประจำชาติของอินเดีย
เป็นมังสวิรัตินักที่มีประชากร ๘๐ ถึง
๘๐ เปอร์เซ็นต์ กินเป็นประจำ ทั้ง
แกงถั่วดาล แกงผักลัปปี้ นั้นมีอยู่

ในทุกมือ ส่วนแกงอื่นๆ
ที่ผิดไปจากนี้ ก็เห็นจะ
มีแต่แกงเต้าหู้ต้ม และ
อื่นๆ บ้างเท่านั้น

แต่ทุกๆ ครั้งที่แกง
จะขาดเครื่องแกง หรือ
มาซาล่า ที่เราเรียกว่า
“เครื่องเทศ” นั้นไม่ได้
เลย

นอกจากแกงแล้ว ไม่ว่าจะอะไร
แทบทุกอย่างที่เป็นอาหาร แจก
ฮินดูก็จะไม่ลืมที่จะผสมเครื่องเทศ
ลงไปด้วย เพื่อการปรุงรส ดับโรค
ร้ายและโรคลม เพราะลมในกาย
คือต้นเหตุให้เกิดโรคภัยแปรไป
กระทั่งถึงโรคจิต อาจจะใช้เหตุ
นี้หรือเปล่าก็ไม่ทราบที่ทำให้คน
อินเดียเป็นคนสงบเย็น ทุกคนบ้า
และคนปัญญาอ่อนก็แทบจะไม่มี
ให้เห็นเหมือนกับเมืองใหญ่ๆ ใน
อเมริกาที่เขาว่าเจริญแล้วนั้นเลย
จนผลการพิสูจน์จากห้องแล็บใน
แคลิฟอร์เนีย ต้องยอมรับว่ามาซาล่า
เป็นสิ่งวิเศษสุด

อาหารอะไรเล่าที่ดีที่สุด ก็
ต้องตอบว่าอาหารมังสวิรัต
อาหารมังสวิรัตอะไรเล่าที่ดีที่สุด
ก็ต้องตอบว่าถั่ว เพราะถั่วคือหัวใจ
ของมังสวิรัตที่เป็นหน่วยเก็บความจำ
และซ่อมบำรุงร่างกายที่ดีที่สุด

ที่ไม่มีโรคภัยและการปนเปื้อนจาก
บาปกรรม การกินถั่วในอินเดีย
จึงหลากหลาย นับตั้งแต่แกงถั่ว
ขนมถั่ว ไปจนถึงถั่วคั่ว ถั่วดิบกัน
เลยทีเดียว

เมื่อผู้คนรอบ
ข้างต่างก็รู้ว่าทองคำ
มีค่ามหาศาล ฉะนั้น
การที่ใครสักคนหนึ่ง
จะแบกทองคำกลับบ้าน
มันก็ไม่ง่าย
เหมือนปกกล้วย
เสียแล้ว เพราะ
อันตรายจากโจรผู้ร้าย
รอบข้าง ผู้มีปัญญา
เท่านั้นที่จะรู้ว่าต้อง
ทำอะไรที่จะให้
ปลอดภัยแก่ชีวิต
และทรัพย์สินที่
แบกไป

เครื่องเทศที่
ช่วยระงับดับลม คือผู้คอยคุ้มกัน
อันยอดเยี่ยมที่จะให้ความปลอดภัย
จากแกงถั่ว หรืออาหารมังสวิรัต ซึ่ง
อินเดียได้ฝึกฝนค้นคิดวิวัฒนาการ
กันมาอย่างต่อเนื่องนับพันๆ ปี

จนเป็นที่นิยมยอมรับในหมู่
ประชากรกว่าพันล้านในทุกคร้วเรือน
จนถึงกับมีผลปรากฏออกมาว่า
ชาวอินเดียมีสุขภาพดี ทั้งแม่บ้าน
ที่มีเรือนร่างอันอุดมสมบูรณ์ จน
เหมาะแก่การเป็นแม่พันธุ์ของ
มนุษย์ที่ดีที่สุดของโลกเลย
ทีเดียว

หลายต่อหลายคนและหลาย
ครอบครัวที่ผมได้มีโอกาสไปคลุกคลี
และหลายคนที่มาเป็นคนงาน
รับจ้างรายวันในความดูแลของผม
ผมก็ยังไม่เคยได้ยินเสียงบ่น
เสียงโอดโอยว่าปวดท้อง หรือ
ปวดเข้าอะไรเลย ทั้งๆ ที่อายุเขา
ปาเข้าไปถึง ๗๔ ปีแล้ว แถมยังมี
ลูกดกถึง ๑๒ คน

ไม่เหมือนกับนักมังสะวิรัตมี๊วๆ
ในบ้านเมืองไทยเลย ที่เดี๋ยวก็เจ็บ
โน่นปวดนี่จนกลายเป็นคนอมโรค
จากวัยเด็กไปจนถึงคนชรา หน้า
เหลือง ซีดเซียว เดินกระเຍ่ง
กระแ่ง ลูกก็ปวด นั้งก็ปวด บ้าง
ก็เป็นโรคเบาหวาน เป็นโรคไต
หรือไม่ก็เป็นโรคมะเร็ง ที่เป็นยอด
ฮิตเจ้าประจำจนติดอันดับหนึ่งของ
โลกเลยทีเดียว

พระพุทธองค์ตรัสเอาไว้ว่า
“อาหารเป็นหนึ่งใน” ทั้งนักปราชญ์

ชาวตะวันตก ก็เคยพูดเอาไว้ว่า
“You are what you eat” กิน
อย่างไรเป็นอย่างนั้น ...กินไม่เป็น
ก็เป็นลมเป็นโรคร้าย

แทนที่เราจะถามคนอินเดีย
ต้นฉบับมังสวิวัติน่ากินอย่างไร
ฉันไปถามฝรั่งว่าต้องกินอย่างนั้น
อย่างไรโดยหยิบเอาวิตามิน เอๆ บีๆ
มาล้างสมองว่าเป็นสิ่งสำคัญ

เราคนเอเชียมีขนบธรรมเนียม
ประเพณีที่พ่อแม่และครูบาอาจารย์
ให้เคารพนับถือ แต่เรากลับไม่
ปรึกษาหารือถามไถ่ กลับไปนิยม
ยกย่องคนฝรั่งตะวันตกที่เป็นใคร
ก็ไม่รู้

ผมถามคุณสุบาส พ่อครัวแขก
ที่ปรุงอาหารให้ผมกินทุกวันว่า
“ทำไมคนอินเดียจึงต้องกินหัวหอม
แดงสดที่หั่นเป็นชิ้นๆ นั้นทุกมื้อ”
แทนที่จะได้คำตอบตามที่
เครื่องรับฟังของผมรอคอยอยู่ว่าเป็น

วิตามินนั้น บำรุงนี้ ดังที่เคยเรียน
มานั้นก็เปล่า พ่อครัวแขกตอบอย่างไร
ทราบไหมครับ “กินหอมแดงเพื่อ
บูชาพระเจ้า”

ประเทศอินเดียคงแก่เรียน

เขาผ่านร้อนผ่านหนาวมายาวนาน
ผ่านเหตุผลปัญญา จนกระทั่งถึง
ศรัทธา ให้ทำตามที่เป็นเสมือน
พระเจ้ามานานก่อนใครอื่นในโลกนี้
เสียด้วยซ้ำ

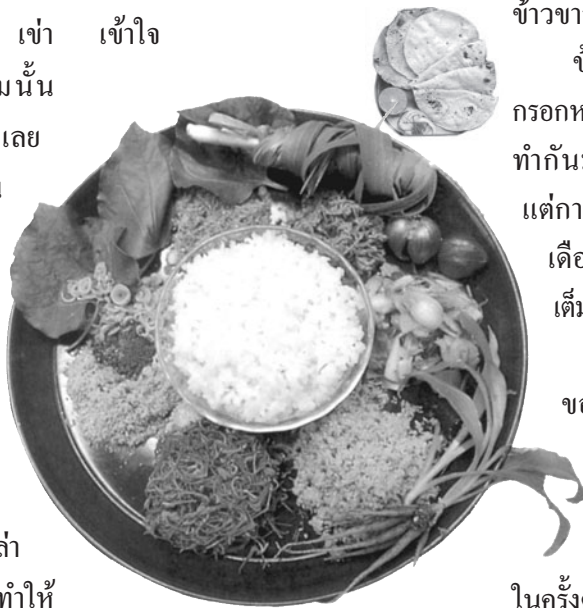
รู้แล้วว่ากินหอมแดงสดบูชา
พระเจ้า พร้อมกับแกงถั่วดาล ยอด
หัวใจของอาหารมังสวิรัตินุ่มมือ
แก่นี้ผมก็ “โอเคีย” ตามภาษาฮินดี
ซึ่งมีความหมายตรงกันว่า “โอเค”
ในภาษาอังกฤษ โดยไม่ต้องลังเล

สองเดือนเต็มๆ ที่ผมกิน
หอมแดงกับถั่วดาลและแกงสับยี่
ข้างในนุ่มมือ ผลปรากฏว่า ผม
สองข้างที่เคยปวดจนบวมนั้น
หายเหมือนปลิดทิ้งถึง ๕๕ % เลย
ทีเดียว โดยไม่ต้องให้เพื่อน
แจกขวานวดให้เหมือนกับที่
เคยไปในครั้งก่อนๆ นั่นอีก

จากวันนั้นจนถึงวันนี้
ผมเดินทางไปไหนๆ ใน
เมืองไทย มาซาล่าจะติด
กระเป๋าดำผมไปเสมอ
เพราะการผสมเครื่องเทศมาซาล่า
ลงไปให้อาหาร นอกจากจะทำให้

ผมหายปวดเข่าแล้ว เรื่องท้องอืด
ท้องเฟ้อ เหน็บเหนียว หรือ
สมองมึนทึบหลังอิ่มก็หมดไป ทั้ง
กินง่ายถ่ายคล่องอีกต่างหาก

ผมไปอินเดียมาอีกเพื่อไปศึกษา
ชิมซบสิ่งเหล่านี้ เรื่องกินอยู่หลับ
นอนนั้นเป็นเรื่องใหญ่ ที่จำเป็น
จะต้องเข้าไปทักทายและทำความเข้าใจ

คนอินเดียไม่นิยมปลูกหรือ
กินข้าวเหนียว แต่จะกินแป้งที่
เรียกว่าจาปาตีหรือปური ที่เป็นแผ่น
แตกต่างกันไปบ้างทำนองนั้น กับ
ข้าวเจ้าเป็นหลัก แต่เขาก็ไม่ได้
เดือดร้อนที่จะซื้อฮากันมารณรงค์
ให้ประชาชนกินข้าวกล้องเหมือน
อย่างเรา แจกอินเดียนิยมกิน
ข้าวขาวทุกครัวเรือนครับ

ข้าวกล้องแบบตำข้าวสาร
กรอกหม้อ เหมือนสมัย ปู่ ย่า ตา ยาย
ทำกันมานั้น ผมยอมรับว่าดีจริง
แต่การที่สีข้าวกล้องมาเก็บไว้เป็น
เดือนๆ ในบ้านเมืองที่ร้อนชื้น
เต็มไปด้วยเชื้อราอันอันตรายยิ่งนัก
เอาละครับ ไหนๆ ก็ไหนๆ
ขอปิดท้ายก่อนเลยเถิดลงด้วย
คำกลอนสักบทนะครับ
แล้วผมจะค่อยๆ เล่าต่อ
ให้คุณได้ฟังแบบคนกันเอง
ในครั้งต่อไปครับ

มังฆังสวิขุติ

มังฆังสวิขุติแก้หิวซึ่งนั้นยิ่งใหญ่มาก
 เป็นบิณฑุขัยเป็นยาเป็นอาหาร
 ฆังสวิขุติเตยกินมากนั้นช้านาน
 แดงถั่งตาหลับขีปลาถีนัยนม

มังฆังสวิขุติแก้หิวซึ่งสิ่งวิเศษ
 ที่ต้องใส่เค็ช้ของเกาศ์ใส่ขั้วส้ม
 ให้ฆังสวิขุติกำหนดฆังสวิขุติ
 เพื่อบดับสมชะงับดับโศคร้อย

เขากินนั้นง่ายง่ายไม่หลายหลาย
 กินน้ำจากทุกมีอติอนิสัย
 แดงอิมเตยกินถั่งกันทั่วไป
 เป็นหริวโฆของมังฆังสวิขุติ

ตั้งแม่มังสวิขุติจะตัดขาด
 ขากฆังสวิขุติเสียดเนื้อเนื้อไขสัตรี
 ที่ใส่กินบิณฑุขัยสาขบถ
 โดยไม่ขู่ขู่กัตของปากกิน

คนกินนั้นไปไหนก็มีฆังสวิขุติ
 สุขภาพจะดีมีสุขสันต์
 กินไม่เป็นที่เกิดสมถะฆังสวิขุติ
 เหมือบนกับกินโศคร้อยให้ขุติ

สักแต่ว่ากินกันนั้นไม่ได้
 สมเ็นมาบ่อกอฆังสวิขุติ
 ขำดีของใส่เค็ช้ของเกาศ์สังฆังสวิขุติ
 ดับสมฆังสวิขุติ

แต่มังฆังสวิขุติใหญ่ในวันนั้น
 ฮาหาฆังสวิขุติหลายกลับใช้ค่า
 กินแล้วเกิดโศคร้อยสมถะ
 ที่ต้องขอเขียนว่า “กินไม่เป็น”

ผู้หญิงวัยกลางคนคนนั้นผิวค่อนข้างคล้ำ
ซุบผอม มือหิ้วถุงพลาสติกเดินขึ้นบันไดที่ว่าการ
อำเภอ แล้วนั่งลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่งที่อยู่ห่างโต๊ะ
เจ้าหน้าที่เล็กน้อย พอเธอเริ่มพูดกับคนที่นั่งใกล้

ชะรอย

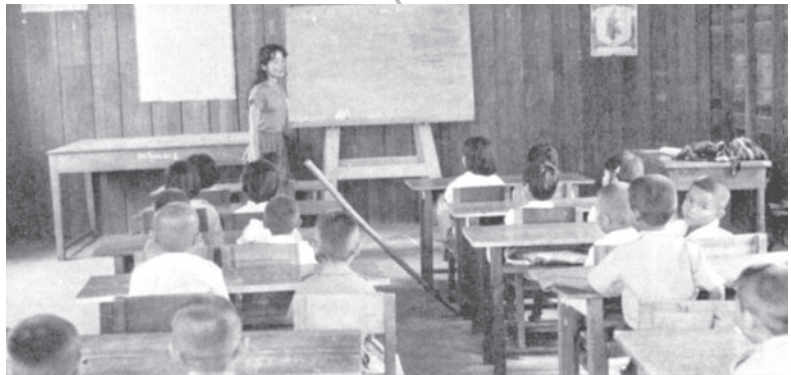

ซึ่งคงเป็นเพื่อนหรือคนคุ้นเคย
เห็นได้ชัดว่าพื้นหน้าของเธอหายไปสองสามซี่ ขณะสนทนาเธอลาก
ถุงใส่ของไว้บนตัก ฉันอดลอบมอง
เธอบ่อยครั้งไม่ได้ อ้อ! แน่نون
ฉันรู้จักและจำเธอได้ดี **ครูนิภา** เคย
เป็นครูประจำชั้นประถมปีที่สี่ของฉัน
แต่ฉันจะไม่ไหวหรือตกทายเธอ
หรอก ฉันจำได้แม่นย่ว่าตลอดปี
ที่เรียนกับครูคนนี้ ฉันถูกตีบ่อย
ที่สุดใดในบรรดาเพื่อนร่วมชั้น

“สาตี มาโรงเรียนสายอีกแล้ว
มานี่” เสียงเรียกคุัดฉัน “แวมมือ”
แล้วครูก็ใช้บันทัดไม้ซ้อมกัน
สองอันตีมือของฉันข้างละห้าที่
จนปรากฏรอยสีแดงเต็มฝ่ามือทั้งสอง
เจ็บจนชา เมื่อกว่าสี่สิบปีที่แล้ว
นักเรียนใช้ไม้บันทัดที่ทำด้วยไม้
ไม้บันทัดพลาสติกมีใช้กันภายหลัง
นอกจากใช้ตีเส้นในสมุดแล้วยังใช้
เป็นไม้เรียวได้อีกด้วย มีอยู่ครั้งหนึ่ง

ที่ฉันถูกทำโทษรุนแรงกว่านั้นโดย
ครูคนเดิม สาเหตุเพราะไปเที่ยว
บ้านเพื่อนตอนพักกลางวันแล้ว
กลับเข้าห้องเรียนไม่ทัน วันนั้น
เป็นวันสอบปลายภาคเสียด้วย
ฉันถูกตีที่น่องด้วยไม้ตัวที่ซึ่งครูใช้
ตีเส้นบนกระดานดำ มีรีวรอยความ
เจ็บประทับอยู่หลายวัน เพื่อนคน
ที่ชวนไปก็โดนด้วย แต่ฉันรู้สึกว่
ครูตีฉันหนักกว่า

ทุกเช้าฉันไปถึงโรงเรียน
ไม่ทันเข้าแถวเคารพธงชาติ และ
ถึงห้องเรียนเมื่อเพื่อนๆ เริ่มเรียน

กันไปแล้ว พอวางกระเป๋าหนังสือ
บนเก้าอี้หลังโต๊ะตัวเดิม ฉันก็เดิน
เซื่องๆ ออกไปหาครู แวมมือซ้ำ
และขวยยืนไปข้างหน้า คุณครูก็จะ
กระหน่ำไม้ลงมาบนมือ จนกลายเป็น
กิจวัตรประจำวันระหว่างฉันกับ
ครูนิภา ในวัยสิบขวบฉันไม่คิด
อะไรมาก ถูกตีประเดี๋ยวเดียวก็
หายเจ็บ เรียนและเล่นไปตามปกติ
แต่ละวันครูสอนคนเดียวทุกวิชา
ให้คิดเลข อ่านหนังสือ กัดลายมือ
ท่องจำ ถ้าเป็นวิชาภูมิศาสตร์และ
ประวัติศาสตร์ ครูใช้ชอล์กเขียน

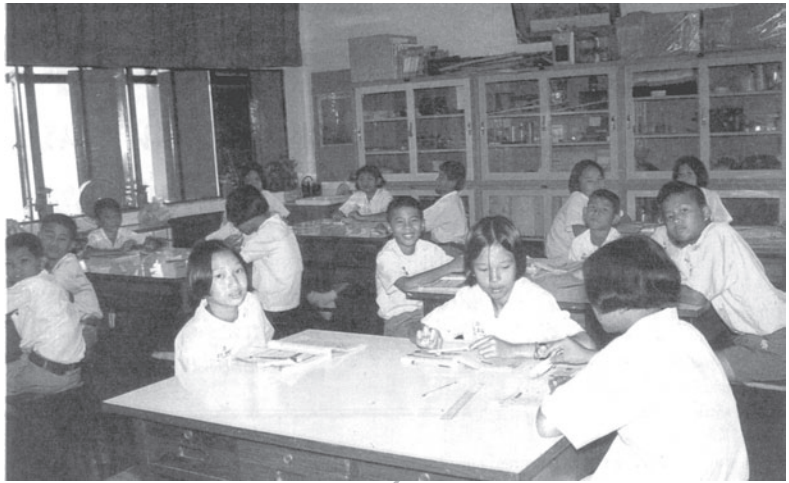
บนกระดานดำให้เด็กจดลงสมุด
พวกเราต้องเขียนอย่างรวดเร็ว
เพื่อให้ทันก่อนที่ครูจะลบออกด้วย
แปรงแล้วเขียนข้อความต่อ เมื่อ
ถึงเวลาครูเรียกตรวจสมุด ใครที่จด
ไม่ทันจะถูกทำโทษ ฉันเป็นเด็กที่
อ่านหนังสือได้เร็วและจับใจความ
ได้ดีแต่เรียนไม่เก่ง เวลาจดวิชา
ตามครู ฉันอ่านข้อความยาวๆ ไว้
ในใจ แล้วเขียนได้ทันทุกตัวอักษร
เพื่อนสนิทคนหนึ่งนั่งใกล้กับฉัน
ชื่อประณีต เรียนค่อนข้างอ่อน
อ่านหนังสือไม่ค่อยออก เขียน
หนังสือช้า จึงจดงานไม่ทัน ฉันมัก
จะช่วยประณีตเสมอ โดยกางสมุด
ทั้งของตัวเองและของเพื่อนจดไป
พร้อมกันทั้งสองเล่มที่ละวรรค สิ่ง
ตอบแทนที่ได้คือประณีตแบ่งเงิน
ค่าขนมให้ฉันบ่อยๆ เพราะเธอ
มีเงินมาโรงเรียนมากกว่าฉันมาก
มีกลางวันก็มีแม่บ้านหิ้วปิ่นโต

อาหารมาส่งถึงห้องเรียนเป็นประจำ
เสื้อผ้าชุดนักเรียนสะอาด รีดเรียบ
มาถึงโรงเรียนแต่เช้า ซึ่งตรงกัน
ข้ามกับฉันทุกอย่าง แต่เราสองคน
ก็เป็นเพื่อนรักกัน

ขณะระลึกถึงอดีต ฉันก็เฝ้า
เหลือบมองไปทางครู มีอยู่สักครั้ง
หรือสองครั้งที่สายตากรุส่งมาทางฉัน
แต่ก็มองผ่านไป ฮี! คงจำฉันไม่
ได้หรอก ถึงไม่ไหวก็ไม่เห็นเป็นไร
ฉันคิดเข้าข้างตัวเอง ครูส่วนใหญ่
มักจำได้เฉพาะนักเรียนที่เรียนเก่ง
เรียบร้อย มาจากครอบครัวดี ฐานะ
ร่ำรวย ตอนนั้นฉันซึ่งเป็นเพียงลูก
แม่ค้าขายขนม มีน้องชายสองคน
กำลังเรียนอยู่ชั้น ป.๒ และ ป.๑
กับน้องสาวคนเล็กอายุ ๔ ขวบ ยัง
ไม่เข้าโรงเรียน ความคิดย้อนกลับ
ไปถึงเหตุการณ์ในวันหนึ่งที่พ่อรับจ้าง
ขับรถบรรทุกสินค้าไปยังกรุงเทพฯ

มีคนรู้จักกันขอโดยสารไปด้วย
ระหว่างทางจะเป็นเพราะพ่อหลับใน
ด้วยความอ่อนเพลียจากงานหนัก
หรือถนนไม่ดีไม่รู้แน่ แต่ที่แน่ๆ
พ่อไม่ได้เสพยาบ้าหรือเครื่องดื่ม
บำรุงกำลัง ก็ตอนนั้นยังไม่มี แล้ว
พ่อไม่ดื่มเหล้าและสูบบุหรี่ รถที่
พ่อกำลังขับพลิกคว่ำทับผู้โดยสาร
คนนั้นตายคาที่ พ่อเข้ามอบตัวที่
ราชบุรี ศาลสั่งจำคุกสามปี โทษ
ฐานทำให้ผู้อื่นเสียชีวิตโดยประมาท
แต่พ่อไม่เคยต้องคดีใดมาก่อนและ
ในวันที่ศาลพิจารณาคดีพิพากษาคดี
แม่พาพวกเราสี่คนพี่น้องไปด้วย
ผู้พิพากษาคงเห็นใจว่ามีลูกเล็กๆ
จึงลดโทษให้กึ่งหนึ่ง พ่อถูกจำคุก
หนึ่งปีหกเดือน แม่ลำบากมาก
อาชีพแม่ค้าขายขนมหาบเร่ ต้อง
เลี้ยงตัวเองและลูกตามลำพัง ทั้ง
ค่าใช้จ่าย การกิน การเรียน รวมถึง
ค่าเช่าบ้านด้วยรายได้เพียงน้อยนิด

เนื่องจากฉันเป็นลูกคนแรก ต้องทำงานทุกอย่าง ตั้งแต่หุงข้าว ทำกับข้าวง่ายๆ ซักผ้า รีดผ้า ถูบ้าน ล้างจาน หาดน้ำจากคลองที่อยู่ห่างบ้านไปครึ่งกิโลเมตรมาใช้ในบ้านเช้า หลังคามุงจากหลังเล็ก เราอาศัยน้ำจากคลองและน้ำฝนเพราะยังไม่มีน้ำประปาใช้ ความจริงฉันไม่ใช่เด็กขยันหรอก อยากร่เล่นสนุกเหมือนเด็กทั่วไป แต่ความยากจนบังคับ แม่ตื่นแต่เช้าทำขนมกรวย ข้าวเกรียบอ่อน ถั่วแปบ ขนมต้ม และอื่นๆ ที่เป็นขนมทำจากแป้ง น้ำตาลและมะพร้าว ฉันมีหน้าที่ม่แป้ง (สมัยนั้นยังไม่มีแป้งสำเร็จขาย) กับขูดมะพร้าวเตรียมไว้ให้แม่ พอสวมชุดนักเรียนแล้ว ต้องเอาขนมที่แม่ทำเสร็จไปส่งให้แม่ค้าที่รับซื้อไปขายอีกต่อหนึ่งสามถึงสี่ราย บางวันต้องเดินไปกลับระหว่างบ้านถึงตลาดถึงสี่เที่ยว ก็นั่นแหละคือ

สาเหตุที่ฉันต้องไปโรงเรียนสาย แต่ครูไม่เคยถามว่าทำไมฉันถึงมาโรงเรียนไม่ทันเสียทุกวันไป หรือเคยถามแต่ฉันไม่สามารถอธิบายให้ครูเข้าใจได้ก็ไม่รู้ เรื่องมันนานมากแล้ว แต่ที่จำดีใจคือ ครูคนนี้ตีฉันเจ็บทุกวัน และฉันอยากจะคิดว่าฉันเกลียดครู ครั้นแล้วฉันก็ต้องตกใจกับความคิดของตัวเอง เอ! ถ้านักเรียนของฉันคิดกับฉันอย่างนี้ บ้างล่ะก็ ตอนนี้นฉันเป็นครูคนหนึ่ง

และยังเป็นครูประจำชั้นอีกด้วย ฉันเหินแกล้งกลับไปอีกครั้งหนึ่ง มองครูนิภาเต็มตา ดูเหมือนครูแก่ลงไปมาก มีริ้วรอยที่หน้าผากและปลายหางตา ร่างกายผอมบางเหมือนคนไม่มีแรง เวลายิ้มเห็นฟันหลอ จิตใจฉันอ่อนโยนลงขณะที่ก้าวเข้าไปหา ยกมือพนมไหว้นอบน้อมดุจเดียวกับที่เคยกระทำ เมื่อครั้งยังเป็นเด็กนักเรียนตัวเล็กของครู

“สาลี สายาศิหรือ ทำงานอะไร
อยู่ที่ไหน” ฉันตอบครุ่นคิดว่า
ครูยังจำนักเรียนที่ถูกตีบ่อยครั้ง
เรียนไม่เก่ง แต่งตัวมอมแมมและ
ห่วยเล่นมากกว่าเรียนได้อย่างไร
ฉันรู้สึกที่ตัวเองยิ้มด้วยความปลื้มใจ
และพอใจที่สามารถทำลายทิว
ในใจลงได้ มิใช่ครูคนนี้หรือ
ที่ทำให้ฉันอ่านหนังสือได้คล่อง
เขียนได้เร็ว จนเมื่อจดคำบรรยาย
วิชาต่างๆ ตอนเรียนในมหาวิทยาลัย
เพื่อนหลายคนก็ตามไม่ทันยังขอ
ยืมไปลอกเลย ฉันได้เงินซื้อขนม
กินตอนกลางวันจากประตูในครั้ง
กระโน้นอีกด้วย

“อรรถพรมาสายตั้งครึ่งชั่วโมง
มานี้ซิ” ฉันทำตาเขียวใส่เด็กชาย
ตัวเล็กที่ก้าวเข้ามาหาอย่างขลาดกลัว
“บอกครูซิ ทำไมมาช้านัก”
ฉันจ้องหน้าเด็กพร้อมกล่าวคำทับ

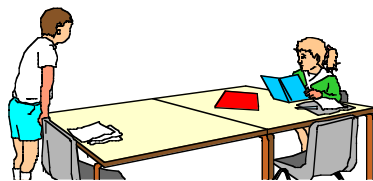

“พ่อพาแม่ไปคลอดน้องที่
โรงพยาบาล เลยมาส่งช้าครับ”
เสียงตอบแผ่วเบา

“เหอ...เฮ้! ไปนั่งที่ หยิบ
หนังสือกับสมุดเลขขึ้นมา ดูบน
กระดานดำ ฟังครูอธิบาย”

สำหรับชีวิตการเป็นครูของฉัน
หากจะต้องทำโทษใครด้วยวิธีใด
ฉันควรจะได้รับรู้ที่มาของการทำผิด

เสียก่อน ทำไมนะรี เพราะฉัน
ไม่อยากให้เรื่องมันซ้ำรอยเดิมนะซี

ดิน น้ำ สม พ้า

“รับตะวันใหม่ก่อนใครในสยาม” ที่โจงเจียม อำเภอเขื่อนขันธ์กาบแก้วบัวบาน จังหวัดอุบลราชธานี ที่ฟังดูสงบเสงี่ยมเจียมเนื้อเจียมตัวเหมือนสาวน้อยช้อย่ายซึ่งจริง ๆ บรรยากาศก็เป็นอย่างนั้น แม้จะได้ชื่อเป็นแหล่งท่องเที่ยวติดอันดับ แต่สิ่งแวดล้อมก็ยังมีบริบทที่มากในกลิ่นอายชนบท

ความสงบเสงี่ยมอ่อนน้อมถ่อมตนเป็นความน่าเอ็นดู แต่แปลกที่ผู้คนกลับชอบแสดงออกในทางตรงกันข้าม

“ผาแต้ม” ศิลปะเก่าแก่บนแผ่นผาที่ลบลือนเต็มที แต่มุมที่เห็นนั้นน่ารักตรงที่ชาวบ้านและนักท่องเที่ยวจะเอากิ่งไม้ไปปักยื่นเฟิงผาที่ร่อนลิก (จนน่าจะพังทลายลงมาในวันใดวันหนึ่ง) ไม่ว่าเด็กเล็ก หนุ่มสาวหรือผู้เฒ่าผู้แก่ต่างก็หักกิ่งไม้เล็กใหญ่ไปปักเป็นทิวแถว นึกถึงคำของท่านผู้รู้ที่ว่า “ปาฏิหาริย์มีจริงถ้าทำถึง” ก็ขอให้ผาแต้มยืนยงคู่เมืองอุบลฯ ไปอีกนานแสนนาน

“แม่น้ำสองสี” เกิดจากการไหลมารวมตัวกันระหว่างแม่น้ำโขงกับแม่น้ำมูล สองแม่ผู้ยิ่งใหญ่ที่เล็กได้ด้วยการเดินทางมาผสานกันอย่างงดงามและลงตัว แม่น้ำนี้จะไม่เห็นสีของน้ำที่แตกต่างกันชัดเจนเพราะไม่ใช่ฤดูกาล แต่ก็พอแยกได้ดังคำกล่าวที่ว่า “โขงสีปูน-มูลสีคราม”

ต่างใหญ่และต่างอยู่ ฤๅจะรู้ค่าชีวิต ผูกใจช่วยไม่ตริ ฆาสิไต่ไปตามซุง

ถ้าต่างใหญ่และต่างอยู่ มีหรือจะให้เห็นความอัศจรรย์เยี่ยงนี้ คนเสียอีกที่เล็กกระจ้อยร่อย แต่ยากนักที่จะลดตัวลดตน สัมผัสความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวเพื่อความงดงามของชีวิต ดังคำเสียดสีที่ว่า “ไม่มีใครไม่มีพิษสงสำหรับผู้ใดเลย” ก็ใช่ ! แม้ในคนที่ดูเหมือนเป็นคนอ่อน ๆ ไม่มีพิษสง ไม่ทำร้ายใคร...ก็ลองเขาไม่ได้อย่างใจดี

คนจึงเป็นสิ่งมีชีวิตที่น่าเบื่อ !

ความจริงก็ไม่ถึงกับตั้งใจหลีกเลี่ยงผู้คนมาหาความสงบถึงที่นี่ เพราะถ้าจิตไม่สงบอยู่ที่ไหนก็ไม่สงบ หากเพราะมีกิจจำเป็นต้องเดินทางมาสะสาง จึงฉวยโอกาสมานั่งดูดินน้ำลมฟ้า และรับตะวันใหม่ในวันแรกของปี ๒๕๔๕ ตามคำเชิญชวนของจังหวัด

กว่าตะวันจะดันเมฆหมอกจึ้นมาเผยโฉมท่ามกลางอากาศหนาวจัดและลมแรงก็เกือบ ๗ โมงเช้า ผู้คนต่างตั้งกล้องเก็บภาพประทับใจไว้เป็นที่ระลึก แต่ในสายตาเรานั้นกลับรู้สึกเฉย ๆ ดินน้ำลมฟ้าที่ไหนก็เหมือนกัน เพียงแต่อาจต่างกันบ้างในองค์ประกอบ ตะวันก็ดวงเดิมและดวงเดียว จะขึ้นที่กรุงเทพฯ หรือที่โจงเจียมก็ให้ความอบอุ่นเหมือนกัน ถ้าคิดในแง่คุณค่าต่อชีวิต ก็โชคดีที่มีโอกาสได้เห็นตะวันขึ้นอีกครั้ง ซึ่งนั่นก็หมายถึงโอกาสในการทำความดีในแต่ละขณะให้มากที่สุด-ก็แค่นั้น

สิ่งมีค่าเหนือสถานที่และกาลเวลาคือใจที่สงบได้ในทุกสถานการณ์ต่างหาก

จากลับ ซื่อเวลาด้วยการมาเหนือเมฆ เมื่อบินทะลุทะเลเมฆ ฟ้าหน้าหนาวเป็นสีฟ้าสดใสอย่างยิ่ง แต่มองนานเข้าก็เบื่อ เดินทางโดยรถไฟยังน่ารื่นรมย์กว่าตรงได้ดูทิวทัศน์สองข้างทาง ได้เห็นวิถีชีวิตของผู้คน พ่อค้าแม่ขายอาคารบ้านเรือน สิ่งมีชีวิต ไม่ใช่เห็นแต่ท้องฟ้ากับปุยเมฆ ไร่เทวดา นางฟ้า หรือวิมานใดๆ

จึงสรุปกับตัวเองได้ว่า สิ่งที่น่าเบื่อที่สุดก็คือใจของเราเองที่วุ่นวายไขว่คว้าหาความสงบ ครั้นได้อยู่กับความสงบจริงๆ ก็เบื่ออีก กลับอยากจะพบปะผู้คนบนถนนหนทาง เพื่อนร่วมโลกที่แม้จะน่าเบื่อบ้างแต่ก็มีเรื่องราวให้ศึกษาไม่จบไม่สิ้น

เมื่อขยับเข้ามาแค่คนในแวดวงที่ต้องพบปะเจอเจอและเห็นกิเลสในกันและกัน ถ้าไม่ชิงเบื่อเสียก่อนก็ยังมีอะไรน่าดูอีกมากมาย ไม่ว่าจะเห็นเขาเป็นกระจกเงาสะท้อนความน่าเกลียดของเรา หรือเพราะเข้าใจกิเลสในตัวเองจึงเห็นใจคนอื่น ก็ล้วนมีค่าสมควรแก่การมีชีวิตอยู่

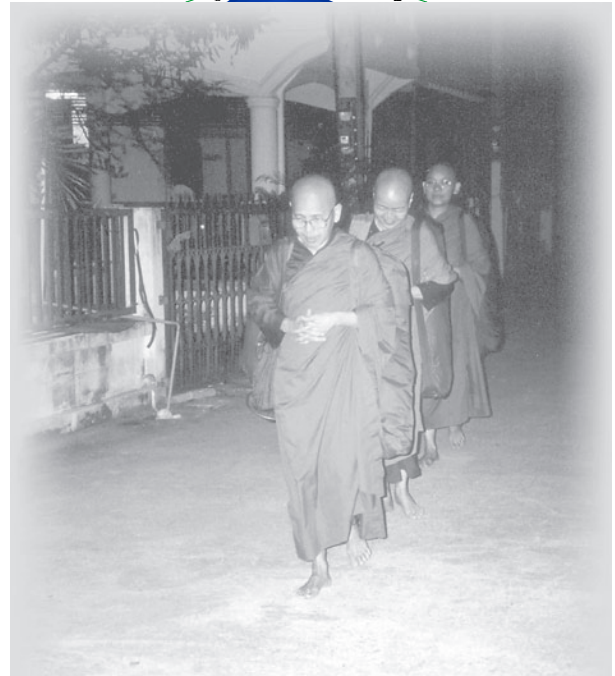

เล่าสู่ฟังในวัน

ทราบข่าวว่าคุณพ่อของคุณเฮงเม้ง ผู้ถวายที่
ทักษิณโศก ชื่อเอี้ยะฮุย แซ่ฮั้ง อายุ ๙๔ ปี เสียชีวิต
จึงรู้สึกว่ถึงเวลาแล้วที่ต้องไปแสดงน้ำใจเสียหน่อย

ช่วงจังหวะนั้น สม.*ทองพราย สม.จินดา ลง
มาสันตโศกพอดี ก็เลย ไร่ เราไปลองไต้จาริกย่อยกัน
ไปให้ทันงานเลย ๒ วันน่าจะถึงทักษิณโศกนะ
กะโบกรถวันเดียวด้วยซ้ำ จึงไม่เอาซ้อน ฝ่าอะไรไปเลย
ปรากฏว่าไม่ได้ค่ะวันเดียว ตั้ง ๒ วัน ไปตักตึกอยู่ที่
ประจวบฯ ตอนห่มหนึ่งแล้ว เอ! โบกรถกลางคืน
ไม่เหมาะมั้ง เพราะส่วนใหญ่ก็รถกระบะด้วย และ
บรรยากาศก็พลุกพล่าน สภาพของสังคมเท่าที่เรา
ผ่านไป ช่วงจากกรุงเทพฯไปตอนเช้ามืด ทางไป

* สม. = สิกขมาตุ หมายถึงนักบวชหญิง

ปากท่อ ราชบุรี โดยไม่ต้องผ่านนครปฐม แม่คนที่
รับเรา ทั้งๆ ที่เราเป็นผู้หญิงเขาก็บอกว่าเขาไม่แน่ใจ
จะแน่ใจต่อเมื่อได้พูดได้สัมผัส เพราะคนที่รับเราขึ้นรถ
เป็นคนแขกบอกเลยว่า เขาโดนผู้หญิงหักหลัง เขา
ช่วยเหลือไว้ แล้วখনเงินขนทองหนีเขาไปหมดเลย
เขาตามตัวไม่เจอ เอารูปมาให้ดู
ด้วย ผู้หญิงคนนี้ก็หน้าตาดี
แจ่มความเอาไว้

ถึงบอกว่าโลกทุกวันนี้
มันแย่มากเลย ยิ่งสภาพในยาม
ค่าคืน เลยตัดสินใจว่าไม่เหมาะสม
ก็เลยเข้าไปพักที่โรงเรียนคริสต์
ซึ่งได้รับความอนุเคราะห์อย่างดี
เพราะโรงเรียนคริสต์เขาก็
สัมพันธ์กับเราได้ดี ยิ่ง
ปฐมอโศกจะเห็นได้ชัดเลย
ซิสเตอร์มาบ่อยมาก แล้วอากาศ
ที่ประจวบฯหนาวกว่าที่อื่นมาก
พอๆ กับที่ไพศาลี เราขอพักที่
ศาลาทานอาหารของเด็ก แต่
ผู้จัดการซึ่งมีบ้านพักอยู่ในนั้น

เขาบอก นิมนต์ในห้องเรียนดีกว่า เพราะมิดชิด ปิด
ประตูหน้าต่างหมด ก็ได้รับความอบอุ่น โชคดีไป

ไปถึงตรังตั้ง ๓ หุ่ของวันรุ่งขึ้น ก็สองวันเต็ม
ไม่สามารถเข้าไปที่ทักษิณอโศกได้ เพราะทักษิณอโศก
อยู่ห่างไกลจากตัวเมือง พอตรึงเขาไปจอดที่ธรรมรินทร์

บ้านพี่สาว ลูกของคุณน้ำอยู่
ที่นั่น ๓ หุ่มาแล้ว ตีว่าเขายังไม่
ปิดบ้าน ก็เลยแวะที่นี้ก็แล้วกัน
แล้วก็ไม่รู้หรือว่าหลานเขย
ของเราเป็นเพื่อนสนิทของ
โกย้ง น้องชายคุณฮกเม้ง
และโกย้งก็เคยไปอยู่ใน
ทักษิณอโศกเหมือนกัน
ตกลงคุณฮกเม้งกับโกย้งก็เป็น
สองคนพี่น้องที่เป็นญาติธรรม
แล้วก็อยู่ในทักษิณ เป็นเพื่อน
ร่วมเรียนกันมากับหลานเขย

ตกลงฉันไม่เข้าทักษิณ
ก็แล้วกัน พักอยู่ที่บ้านหลาน
เขย รับประทานอาหารตอนเช้า
หลังบิดาบาทเสรีจแล้ว

เข้าไปในมูลนิธิที่เขาไว้ศพ ซึ่งอยู่ไม่ห่างจากบ้านที่พักมากนัก เราจึงหวังด้วยว่าที่นั่นเขาใช้ธรรมเนียมยี่ดยาด แล้วก็ทำให้เต็มรูปแบบเลย เหมือนเมืองจีนเหมือนคนจีน คือมีพิธีกรรมแบบจีน มีการไหว้หมูอย่างมีการคำนับศพตามลำดับญาติ แล้วก็ตั้งโต๊ะเงินกงเต็กทางปักซีใต้ไม่มี ที่บ้านไม่ใช้กงเต็กคะ ใช้สมาคมแต่พิธีเดียวกัน แต่ญาติต้องแต่งตัวตามลำดับ

ฐานะ อย่างใช้ผ้ากระสอบ ผ้าดิบ ลูกเขาเยอะนะ ผู้ตายอายุ ๕๔ เป็นคนเก่าแก่พอสมควรของเมืองตรัง ลูกเขาตั้ง ๑๐ กว่าคน เพราะฉะนั้นงานใหญ่มากเลย เรายีบฉันแล้วไป กะแล้วว่าสมณะยังไม่มาหรอก เมื่อไปถึง ๓ ทุ่มรีบโทรศัพท์เข้าไปทักซิณา แต่ไม่บอกว่าเป็นใคร ถามว่าสมณะจะมาไหม ทราบว่าท่านจะมาส่งศพตอนศพจะออกคือเที่ยง เราก็คิดว่าควรไปก่อน ไปเป็นตัวแทนก่อนศพจะออก พอดีทูลานเขามีรถเก็บบริการตรงกับวันอาทิตย์ บริษัทเขาหยุด ไม่งั้นก็คงขลุกขลัก

๔ โมงเขาทำพิธีไหว้ศพ เข้าไปนั่งดู ดิฉันไม่รู้จักโกย้งหรือ รู้จักแต่คุณชกเม้ง โกย้งมาเข้ากลุ่มที่หลัง แล้วเขาก็มากราบแนะนำตัว ก็รีบออกตัวทั้งที่เรายังไม่ทันจะทักทายอะไร ว่าเขาคคนเดียว สองคนไม่สามารถคอนประเพณีได้ ไม่อาจคอนพี่น้องที่มีน้ำหนักเสียงข้างมากกว่าให้ลดพิธีกรรม ฟุ่มเฟือย ฟุ้งเฟ้อรุ่นวายพวกนี้ แม้จะให้เลี้ยงมั่งสวัสดิสักมือก็ยังไม่ได้เลย เขารู้สึกอาย เราก็พูดให้สบายใจว่าไม่ต้องกังวลหรอก พวกเราเข้าใจกันอยู่แล้ว

สักประเดี๋ยวนึง คุณสมหมายกับคุณอำนาจก็มาจากพัทลุง จนกระทั่งเกือบจะออกศพลัก ๒๐ นาที

คณะของเราจะมา ตกลงได้สมณะ ๕ รูป ลิกขมาตุ ๓ รูป ญาติโยมอีกเกือบ ๓๐ คน รถมา ๔-๕ คัน บวกกับรถหลานเขยเราด้วย รวม ๕-๖ คัน ก็เข้าร่วม ขบวนได้เลย ไปส่งที่ป่าช้าแต่จีว ซึ่งอยู่ไม่ห่างจาก ตัวเมืองมากนัก

พอไปส่งศพที่ป่าช้าเสร็จ เราก็ถามหลานเขย ว่าวันนี้ว่างใช่ไหม? พา สม.ทองพรายไปดูทุกซอกทุก โทก หน่อย เพราะไม่เคยเข้าไป แม้เราเคยเข้าไปก็ยังมอง เห็นความเปลี่ยนแปลง เริ่มตั้งแต่ทิศทางถนนสายนั้น ไหญ่โตกว้างขวาง สะอาดสะอาด สวย เพราะดอกเฟื่องฟ้า ตรงเกาะกลางถนนกำลังออกดอก ถนนสี่เลนมีไฟฟ้า เรียบร้อย ปิมน้ำมันอยู่ตรงช่วงนั้น แต่ตอนช่วงเข้าไป

ในทักษิณนี่สิ เหมือนเดิม ทางลูกรังยังขรุขระ

เข้าไปถึง สมณะกับญาติโยมยังไม่กลับหอรก รอส่งศพ ไปเจอสมณะรับแขกอยู่ที่ศาลาอยู่รูปเดียว แล้วมีชาวบ้านมาคุยด้วย ๓ คน ท่านก็บอกรถเต็ม ไปไม่ได้ เราคิดว่าเราตัดสินใจถูกแล้ว ไม่นั้นจะมาเป็นภาระทางทักษิณอีก กำลังสร้างอะไรติดกับศาลา ก็ไม่รู้ ดูในภาพตอนที่จัดงานภราดร ทักษิณสวยมาก เลย แล้วก็สะอาดเรียบร้อย ช่วงนี้ละเลย เพราะอยู่ ระหว่างก่อสร้าง ไปเขตสมณะที่แบ่งเขตไว้ ก็มีอิฐหิน ดินปูนเต็ม

พอออกจากที่นั่น ขณะจะพ้นแนวรั้วทักษิณรถตู้ที่คณะสมณะนั่งไปกลับมาถึงพอดี ท่านบอกว่าเดี๋ยวเขาจะประชุมกลุ่มด้วย ที่มาก่อนพร้อมก็มาจากกลุ่มฟังก่อนโศกที่ฟังงา กลุ่มสงขลา พัทลุง มารวมกันไปงานศพเป็นที่มใหญ่พอสมควร

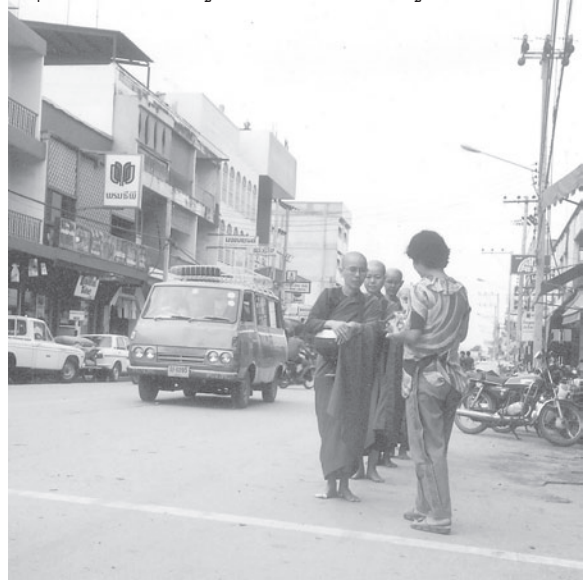
เพิ่งรู้ว่าเดี๋ยวนี้ทางใต้ทุกแห่ง ไม่ใช่เฉพาะที่ตรังที่ตรังก็มีนิสัยอย่างนั้นอยู่แล้ว คือชอบความร่ำรวย ฟุ้งเฟ้อ เพราะฉะนั้น งานศพที่เขาแจกซองขอบคุณคนที่เอารถมาช่วย เขาไม่แจกเป็นเงินแล้ว เขาแจกเป็นลือตเตอร์รี่ โอ๊ย! เหลือหัวใจ เพราะลือตเตอร์รี่นี้หนึ่งราคาไม่แพง ถ้าแจกเป็นเงินสดนะคะ ถ้าไม่ใช่ธนบัตรสีแดง มันก็คงจะน้อยหน้าเจ้าภาพใช่ไหมละ คนรับเขาก็พอใจนะ ก็เพิ่งรู้นี้แหละ

พอไปถึงที่นั่น เขาประกอบพิธีแบบเดิมๆ ซึ่งก็ใช้จ่ายเงินเยอะ เท่าที่ไปนั่งดู เขาต้องให้เงินการกุศล มูลนิธิต่างๆ โรงเรียนต่างๆ ไม่ต่ำกว่าสิบยี่สิบของงานนี้ดีฉันว่าไม่ใช่แสนเดียวนะ อาจจะเข้าหลักล้านก็ได้ จึงเห็นใจความรู้สึกของไถ่กับคุณหมั่งที่มาปฏิบัติสหายเรา

เพราะฉะนั้นเมื่อกลุ่มของเราเข้าไปนี้ สองคนนั้นปลีกตัวออกมาจากกลุ่มญาติ มากกราบอย่างดีเลย

ดูสีหน้าออกเลยว่ามีอารมณ์ขุ่นใจขึ้น เราารู้สึกว่าตัดสินใจถูกแล้วที่เดินทาง แม้ลำบากมาร่วมงานนี้

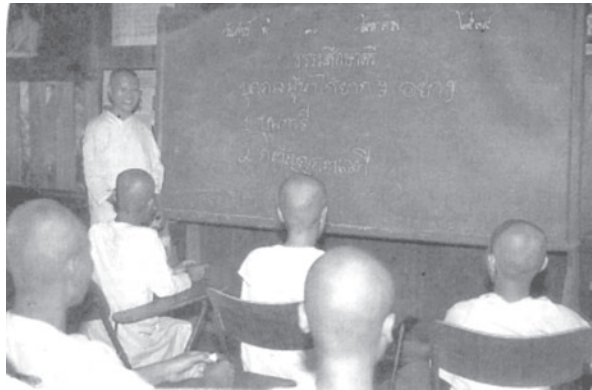
พอรุ่งเช้าแม่สายบิณฑบาต เราก็อพยายามไม่ให้เป็นสายเดียวกับสมณะ เพราะเมืองตรังกว้างมาก เราสู้สายบิณฑบาตว่ามีที่สาย ให้เราเดินทุกสายก็คงไม่ได้ทุกวัน นอกจากจะจัดวัน เดินสายนอกคนไม่รู้จักชาวโศก ไม่รู้จักทักษิณโศก สายถนนสังขวิฑเพลินพิทักษ์ ถ้าสายในก็สายตัวเมือง สายทางด้านอนุสาวรีย์ กับหมู่บ้านใกล้เคียงๆ เขาไม่รู้จักรอค แต่

รูปธรรมที่เราออกไปเดินบิณฑบาต ซึ่งดิฉันจะรักษาให้มั่นคง จะไม่ข้ามถนน จะเดินเส้นเดียว แล้วจะหยุดให้เขามาใส่เอง คนฮือฮามากเลย แล้วทิ้งมาก แต่เราเห็นว่าไม่มีเวลาน้อย บอกเขาว่าถ้าสนใจจะไปทำกัณฑ์ อโศก มีสมณะ มีหมู่กลุ่มอยู่ที่นั่น ที่นี้เป็นสังฆสถาน เราไม่ยอมรับแขกเล็กๆ น้อยๆ ให้เขาไปที่นั่นเลย เพราะที่นั่นปกคลุมไว้แล้ว เป็นการบิณฑบาตที่ดีมาก

ดิฉันไม่พยายามใช้ภาษาท้องถิ่น เพราะต้องการพิสูจน์ธรรมะว่า เราไม่ได้มีส่วนโยงโยอะไรทั้งนั้น ดุสิตาธรรมะในตัวเราจริงๆ เขาจะเห็นได้ ซึ่งก็พิสูจน์ได้ผลดี

พอตีกลุ่มทำกัณฑ์ มีพวกพิงกันอโศก คุณโบแพรวไปร่วมด้วย บอกว่าสิกขมาตุนิมนต์ไปฟังงาด้วย ดิฉันคิดว่าก็เหนื่อยเหมือนกันนะ แต่คุณโบแพรวเขาก็เป็นคนเก่าแก่ตั้งแต่สมัยแดนอโศกโน่น แล้วเขาก็ค่อนข้างมีจิตใจอ่อนโยน ไม่อยากให้ผิดหวัง รับปากว่าจะไป แต่เขากลับเราเฉลบบ บอกว่าสิกขมาตูปัโหนจะขอไปด้วย แล้วกลับฟังงาพร้อมกัน เราบอกไม่ได้หรอก เพราะไม่ไว้ใจในสถานภาพของตัวเองว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น เพราะเราเดินทางแบบพึ่งตัวเอง ให้เขาไปคอยที่ฟังงาก่อนก็แล้วกัน

เพราะคิดว่าจะลงภูเก็ตก่อน จะไปเยี่ยมคุณป้าแม่ชีประกอบ ซึ่งเป็นเจ้าอาวาสวัดอภิรธรรมคุณชี ซึ่งเป็นวัดเดียวในประเทศไทยที่มีสภาพเป็นวัดที่สมบูรณ์ คือมีเจดีย์บรรจุพระธาตุ มีทั้งโบสถ์ ศาลา และโรงเรียน อภิรธรรม แต่ไม่มีนักบวชชายเลย เป็นวัดชีล้วนๆ ตั้งมา ๔๐-๕๐ ปีแล้ว สมภารเป็นผู้หญิง และรับเฉพาะผู้หญิง อยู่ประจำประมาณ ๓๐ รูป ถ้าเป็นเทศกาลเข้าพรรษา ก็จะมี ๕๐-๖๐ รูป ทำกิจเหมือนวัดทั่วไป ที่ภูเก็ตกจะมีการรับกัณฑ์นิมนต์ไปสวดงานศพ ส่งสอพระอภิรธรรม และฉันสองมือ มีแม่ชีประกอบรูปเดียวที่ฉันนั่งสรวิต แต่ไม่บังคับให้คนอื่นฉัน เคยพบกันเมื่อ ๒๐ กว่าปีที่แล้ว ก็จะไปเยี่ยม ไม่ได้เจอมาหลายปีแล้ว อายุ ๗๐ กว่า

ตกลงหลังจากบิณฑบาตเช้าวันรุ่งขึ้น หลังจาก
สม.จินดาไปเยี่ยมเยียนเพื่อนที่เรียน มช.มาด้วยกัน
สองสามคน เลยลงภูเก็ท ไปถึงสภาพวัดคุณชีพัฒนา
มาก ได้รับความนิยมนมากขึ้น ตระกูลใหญ่ของพังงา
คือตระกูลวานิช และตระกูลใหญ่ของภูเก็ทคือตระกูล
บุญสูง เป็นอุปนิสัยที่ได้อยู่ที่นี่ สถานที่ก่อนนี้เงียบมาก
เป็นที่วิเวก อยู่เชิงเขารัง แต่ตอนนี้โรงแรมขึ้นเต็ม
แต่ที่หน้าวัดเป็นที่ของวัดแท้ๆ คนก็พยายามขอซื้อ
นายทุนพยายามจะสร้างโรงแรม แต่มีอาถรรพณ์อย่างไร
ไม่รู้ สร้างไม่ได้ ต้องมีเหตุเป็นไป ทำเลเหลืออยู่ตรงนั้น
เขาก็เปลี่ยนแปลง ขอเปลี่ยนเป็นโรงพระแบบทางใต้

ลงศิลาฤกษ์สำเร็จ วัดยังขยายอาณาเขตไปบนเขารัง
เป็นที่วิเวกสำหรับเดินจงกรม เป็นกุฏิเล็กๆ เคลื่อนที่ได้
และเป็นป่าช้าด้วย อีกเกือบ ๒ ไร่ คือส่วนที่เห็นขยาย
แล้วมีวิหารหุ่นขี้ผึ้งเจ้าอาวาสที่รูปก่อนๆ

เราค้างคืนเดียว ไม่ได้บิณฑบาต ตี ๔ แม่ชี
ประกอบให้คนมาส่งที่ บขส. เดินจากวัดคุณชีเขารัง
มา บขส. แม่ชีที่ไปส่งบอกว่า นี่ถ้าแม่ชีประกอบรู้ว่า
พาพวกเราเดินจากวัดมาถึง บขส. คงจะตำหนิแย้เลย
เพราะอยากช่วยเหลือให้เราสะดวก

มาถึงพังงาตอน ๘ โมงเช้า ไบแพรเขาบอก
มาคอยตั้งแต่ ๖ โมง ไม่เจอ เห็นป้ายบอกว่าฟังกัน
อโศกจึงเข้าไปถูก สภาพของพังงา ดิจันอดชื่นชม

ไม่ได้ว่า ภาคใต้ที่เห็นมาพึ่งงาเป็นเมืองที่สงบ เป็นเมืองที่เรียบง่ายมาก เราเคยเห็นแม้แต่ตรังเอง เป็นเมืองที่เคยเรียบง่าย เคยสงบ พลุกพล่านไปหมดแล้ว แต่พึ่งงายังได้รับคำอธิบายบอกเล่าจากคุณสารจรรย์ เจ้าหน้าที่สาธารณสุขจังหวัด ซึ่งเป็นญาติธรรมกลุ่มพิงกันอโศก พาเราไปชมสถานที่ในเวลาอันจำกัด บอกว่าที่พึ่งงานี้แหล่งอบายมุข ยาบ้ามีน้อย แค่เราไปสัมผัสบรรยากาศ ก็รู้สึกแล้วว่าที่นี่ไม่เหมือนที่อยู่ถนนเม่นยังเจียบเลย ร้านค้าก็ปิดเจียบ คนไม่มากรรถก็ไม่ขวักไขว่ ส่วนใหญ่นิยมใช้มอเตอร์ไซด์เหมาะสมกับภูมิประเทศที่เป็นถนนแคบ วกวน วกเขากการใช้มอเตอร์ไซด์ทำให้เขารู้จักคน แครถจอดไว้ตรงไหนก็รู้เลยว่านี่รถของใคร หน้าตาแปลกๆ มา รู้เลยว่านี่คนต่างถิ่น แล้วที่อื่นที่เราไป แม้แต่ที่ตรัง ตลาดกลางคืนเยอะแยะ แต่ที่พึ่งงาไม่มี ประชาชนเขาไม่จุ่นจ้าน บ้านที่อยู่กว่าจะเข้าไปพิงกันอโศกนี้ ผ่านทาวนเฮ้าส์ทุกคนอยู่ในบ้านเจียบ ทั้งกลางวันกลางคืนแสงสีไม่มาก

คุณสารจรรย์พาไปดูสถานที่สำคัญ เช่น ถ้ำสุวรรณคูหา ซึ่งเป็นที่เก็บกระดูกของต้นตระกูลถน ตะกั่วป่า ตะกั่วทุ่ง สมัยสงครามกลาง ที่เกิด

ทำวเทพกษัตริ-ทำวศรีสุนทร บรรยากาศเจียบสงบ เขาบอกว่าเป็นที่ที่นักท่องเที่ยวมา แต่ก็เจียบ พาไปสวนศรีนครินทร์ซึ่งเป็นสวนใหญ่กลางเมืองแท้ๆ มีสภาพของถ้ำ น้ำ สวน ทุกอย่างพร้อม มีอนุสาวรีย์สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช แต่ก็เจียบ คนก็ไม่ไปพลุกพล่าน ไม่ไปนั่งทำอะไรละละเทะ เห็นแต่เอาอาหารไปกินเป็นครอบครัว จอดรถไปนั่งกินแบบธรรมชาติ ไม่ต้องเสียเงินใดๆ

ไปดูอ่าวพังงา ซึ่งเป็นที่ที่นักท่องเที่ยวจะต่อ
ไปเกาะปันหยี ซ้ำมฝั่งทะเลไป ก็เจียบ ถ้ามโรงแรมที่
ทันสมัยที่สุดที่นั่น ราคาไม่แพง เพียงคืนละ ๖๐๐ บาท
บรรยากาศที่นั่นสงบ คนก็เรียบร้อย พุดจาเรื่อยๆ
เข้าไปอยู่สองวันหนึ่งคืน มีคนมาอบรมทำจุลินทรีย์
ทำแชมพู ฮู้เขาก็ออกไปเป็นวิทยากร ทัศน.ด้วย ของ
พวก อบต. เห็นเขาเขียนที่กระดาน ไม่น่าเชื่อว่าเขามี
กิจกรรมตลอด ทั้งที่มีคนเป็นหลักอยู่แค่สองคน

ช่วงที่เราไป พวกการศึกษานอกโรงเรียนซึ่ง
เป็นอิสลามก็มาฝึกงาน พวกนี้คุณฮู้บอกว่าสอนง่าย
กว่าคนไทยอีก คนไทยที่เข้าไปอบรมไม่ค่อยสนใจ
เท่าที่ควร ไม่ค่อยเตรียมพร้อมอย่างที่พระองค์ท่านพุด
อิสลามเขาดีมาก วันนั้นเขามาลิบกว่าคน เขาเตรียม
มาพร้อมเลย วัสดุมี พวกมะเฟือง มะนาว พวกพีชป่า

กระเจี๊ยบ จันทน์เทศน์ เป็นของที่ใช้หมักได้ แล้วก็
บอกให้เขาเอาวัตถุดิบในห้องถิ่นของเขาที่เขามี ให้เขา
ต้มมาให้เสร็จ ก็สำเร็จรูปมาส่วนหนึ่งแล้ว บอกไม่
ต้องซื้อ หาในห้องถิ่นของตัวเอง ในหมู่บ้านของตัวเอง
แหละ เขาก็หามา ใส่ถุงมา เราก็จึงบอกส่วนผสม
ให้เขา เอาส่วนนี้ใส่เท่านั้น ผสมอย่างนี้ๆ เท่านั้นแหละ
ภายในสองชั่วโมงเขาก็ได้น้ำยา ได้แชมพูกลับไปเลย
เขาไม่รังเกียจที่จะฟังธรรมจากเรา เพราะคุณฮู้
แนะนำว่านี่นะ เราจะมาฝึกก็ต้องไหว้ครู เขามาฝึก
๑๐ วัน วันละ ๑ อย่าง เพื่อจะนำไปใช้ในครอบครัว
บางคนก็เอาไปขายได้ด้วย ฮู้บอกว่าเคยออกงาน
หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ เคยไปจะเอ่อกัน บอกเรียน
มาจากฟิงกันโศก

ปรากฏว่าเขาทำได้ดีด้วย ได้ประโยชน์มาก
ที่เขาจะไปมาหาสู่เรา เขามีวัตถุดิบของเขา เช่น
ผักบางชนิด ผลไม้ประจำท้องถิ่น เขาจะเอามาให้เรา
และซื้อวัตถุดิบจากเราบางส่วน เช่น วัตถุดิบที่ใช้
ผสม พวกเกลือและหัวเชื้ออะไรบ้าง ส่วนนี้เราก็ได้
เชื่อมโยง

ดิฉันที่ตรงที่วาระยะทางจากปากซอย จะ
เข้าไปในพิงกันอโศก โอโฮ ! ลีลับติดกับเขาลุกข้าง มี
ลูกค้าเข้าไปติดๆ กันเลย ไปซื้อของนะ เรามีอาหารเสริม
วัตถุดิบ แล้วเขายังทำอาหารมังสวิรัตไว้เผื่อให้คน
มาทานทั้งวันด้วย เลี้ยงพวกที่เป็นลูกค้า และพวกเรา
ที่ฝากปากฝากท้องไว้ด้วย

ฉะนั้นขณะอยู่ที่นั่น ทั้งได้คุณธรรมและได้ช่วย
งานเขาด้วยสองวันเต็ม รู้สึกว่าถ้าอย่างนี้ก็มีประโยชน์
ญาติโยมที่มาก็ตั้งใจมาคุยด้วย ก็น่าชื่นชม ได้ข่าวว่า
วันหนึ่งไม่ต่ำกว่า ๓-๔ พัน แล้วก็ส่งเงินเข้ากองกลาง
หักช้อนอโศก เนื้อที่เขาไม่เคยอะ เป็นที่เล็กๆ เป็น
สมบัติเก่าของโยมลัดดา แม่คุณฮั่ว แล้วพี่น้องเขา
ก็อยู่ในนั้นแหละ เป็นทาว์นเฮ้าส์ด้านนอก แต่ที่
พิงกันอโศกเป็นที่สุดด้านใน

ไปเจอวัสดุอย่างหนึ่ง เราคนใต้ก็ยังไม่รู้จัก
เขาทำเพียงออกมาจากอาคารเดิม เพียงทำด้วยใบสาคร
ใบสาครนี้คล้ายจากมาก เรายิ่งกว่าเป็นจาก แต่ใบหนา
กว่า ลีสดกว่าออกน้ำตาลไหม้เลย ตับใหญ่กว่า
แข็งแรง เขาก็เอาใบสาครมาทำเพิงต่อออกมา ทำให้
อากาศเย็นดี ชาวว่าที่ได้มีสองฤดู คือฤดูฝนกับฤดูร้อน
ไม่หนาวเลย

ยังเห็นชัดเมื่อเราออกบิณฑบาต ตอนแรก
โยมบอกว่าจะให้โยมผู้ชายมารับไปส่งในตลาด ซึ่ง

สมณะท่านไปจะใช้วิธีนี้ แต่เราบอกว่าไม่ต้องหรือ
เราขอเดินจงกรมเข้าๆ ดึกว่า ใครจะใส่ไม้ใส่ก็แล้วแต่
เดินไปเรื่อยๆ มีถนนเส้นหนึ่งแยกเล็กแยกน้อย
ทางใต้เขาเรียกควน ซอยตรงบ้านพักผู้ว่าฯ เข้าไป โอ !
โยมดีใจกันใหญ่เลย เขาไม่รู้จักกลุ่มพิงกันอโศก ไม่
รู้จักทักษิณอโศกหรือ เขาศรัทธามากเลย เขาบอกว่า
วันนี้เป็นบุญ เป็นปีใหม่ที่ดีมากเลยที่ได้ใส่บาตรพิเศษ
กับพวกเรา เขาถามว่าลูกจันทน์เทศฉันเป็นไหม เป็น
ผลไม้มีกลิ่นเครื่องเทศ รสซ่าๆ คนต่างถิ่นจะทานไม่
เป็น พอบอกทานเป็นก็ใส่บาตรมา และแนะนำเขาว่า
ให้ไปกลุ่มพิงกันอโศก หรือไม่ก็ทักษิณอโศกโน้น
ใส่บาตรจนล้นบาตร

เห็นที่นี้ ที่สุภาพบุรุษใส่บาตรเราซึ่งเป็นผู้หญิง
หาไม่ได้ง่ายๆ เลย ซึ่งเขาก็ไม่ได้ตั้งใจว่าจะใส่บาตร
เขาซึ่งจักรยานยนต์ผ่านเราไปดักข้างหน้า

ที่เห็นคนฟังง้ออีกแบบหนึ่ง เป็นสุภาพบุรุษ
ผู้ชายอายุ ๗๐ กว่าแล้ว เดินเล่นอยู่กลางถนน สาย
ที่เราไปเป็นสายเปลี่ยว เราต้องการเดินจงกรม ต้อง
หาที่ที่เงียบ พร้อมกับบิณฑบาตไปด้วย เขาก็เข้ามา
ยกมือไหว้อย่างสุภาพ ถามว่ามาจากไหนครับ ที่นี้
ไม่มีบ้าน บอกไม่เป็นไรหรือโยม ก็เดินไปเรื่อยๆ

เขาก็บอกว่า ไปทางนี้สิครับ แล้วเลี้ยวไปทางโน้นทางนี้
ซึ่งปกติคนใต้จะไม่ค่อยมีนิสัยอย่างนี้ โดยเฉพาะ
สุภาพบุรุษ เลยเชื่อว่าฟังง้อนี้เป็นเมืองพระ

แต่กระนั้นก็ยังทราบจากคุณสาโรจน์เล่าให้ฟังว่า
ผมนี่เป็นคนบาปเหมือนกันนะ ผมจับจี๊จับพระไปสัก
คือไปเจอกระบวนการบิณฑบาต ซี้-พระ จนเขาสะดุด
ว่าจริงหรือเปล่า เข้าไปบีบค้นจนสารภาพว่าปลอม
มีการแย่งชิงตำแหน่งเจ้าคณะฯ แต่คนฟังง้อก็มีสติ
ปัญญาในการกลั่นกรอง โดยเฉพาะคุณสาโรจน์นี่
เป็นญาติธรรมใหม่แต่เฉลียวฉลาด มีประสบการณ์
ชีวิตมาก มีความรู้เกี่ยวกับท้องถิ่นตัวเองทุกอย่าง
ทั้งในแง่ตำนาน ประวัติศาสตร์ สังคม เป็นแพทย์
หน่วยเคลื่อนที่ของสมเด็จพระเจ้า เป็นคนเอาภาระสังคม
พยายามจัดสรรให้เกิดความถูกต้องในสังคม ฉะนั้น
เวลาพวกเราจากหน่วยกลางชาวอโศก สมณะลงไป
คุณใบแพรบอกว่าคุณสาโรจน์ชอบรับหน้าที่พาไปดู
สถานที่ต่างๆ และอธิบายให้ฟัง ถ้าไม่ออกไปดู ไม่
สนใจเท่าไร ก็จะไม่สนใจทีเดียว ถ้าเจอคุณสาโรจน์
คุณใบแพรโฆษณาไว้อย่างนั้น เพราะเขามีความ
สามารถจริงๆ แล้วก็ได้อธิบายข้อสงสัยใจคอที่แท้จริงของคน
ที่นี้

ความจริงเขาไม่ได้เป็นคนพังงา เป็นคนภูเก็ต แต่เขาบอกว่าที่พังงานี้ดีกว่า เพราะเป็นเมืองพระ ดินนั้นก็เชื่ออย่างนั้นจริงๆ เพราะไปที่นั่นสองวัน ไม่เห็นความเกกมะเหรกอะไร แล้วก็ไม่เห็นผู้หญิงแต่งสวยเดี่ยว ไม่เห็นสถานที่เรีงรมย์ที่เอะอะไวยวายหรือพลุกพล่าน เจียบสงบไม่ว่ากลางคืนกลางวัน หรือตอนเช้า ยิ่งไปเจอบรรยากาศของญาติโยมที่เขาไม่รู้จักรั้วนอนปลายเท้าเราเลย ยิ่งเชื่ออย่างนั้นจริงๆ รู้สึกดีจังเลย

เรียนให้สนุก เล่นไม่มีความรู้
สู่อินเตอร์เน็ต ที่สวดไส
พันตำรวจโท
(ทักษิณ ชินวัตร)
นายกรัฐมนตรี

มาตุลั้งคมทุกวันนี้ ที่นายกทักษิณแจกวันเด็ก เขาเอามาให้ รูปทักษิณเหยียบลูกฟุตบอลนะ รูปฟุตบอล “เรียนให้สนุก เล่นให้มีความรู้ สู่อินเตอร์เน็ตที่สวดไส”

ชีวิตคนนี่เหมือน

ลูกฟุตบอล ไม่ว่าฐานะไหน ดินันว่าไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ เหมือนลูกฟุตบอลจริงๆ ถูกโลกียะเตะไปเตะมา ล้มลุกคดลูกคดเหมือนลูกฟุตบอลจริงๆ ยากเหลือเกินที่จะพ้นจากการโดนเตะ

พ่อท่านเคยพูดให้ฟังนานแล้วว่า คนนี่เหมือนพยาธิโลก เออ ! เดียวนี้ซาบซึ้งขึ้นจริงๆ เลย คนนี่คือพยาธิโลก พยาธิไม่ใช่ของดีนะ เจาะไซ้โลกอยู่

ตลอดเวลา เพราะเห็นพฤติกรรม เห็นความประพฤติ เห็นบรรยากาศอ่อนใจจริงๆ อ่อนใจมากๆ เยาวชนทุกวันนี้อ่อนแอ ผู้ใหญ่ก็อ่อนข้อ อ่อนใจ คือระบบที่จะให้เด็กเคร่งครัด หรือยับยั้งชั่งน้ำหนักให้เด็กรักในสิ่งที่ดี กติกาไม่รู้ลึกลงไปกว่าเปิดโล่งมากเกินไป ต่างจากสมัยที่เราเป็นเด็ก ดิฉันอยากให้รัฐมนตรีมหาดไทยจัดระเบียบสังคมในโรงเรียนจ้งเลย ทุกโรงเรียนนะ ซึ่งไม่ใช่ของใหม่เลย

สมัยก่อนโรงเรียนที่เราเรียนมา การนุ่งกระโปรง ยาวก็นิ้ว คลุมหัวเข้าเท่าไร แขนเสื้อยาวเท่าไร ผมยาวเท่าไร เครื่องประดับห้ามใช้ เสื้อผ้าราคาแพง ห้ามใช้ สถานที่ตรงไหนห้ามไป การติดต่อทางจดหมาย จากคนภายนอก จากต่างประเทศ ต้องผ่านเซ็นเซอร์อย่างเคร่งครัด การคบหาไปมาหาสู่ หรือการไปเรียนรู้ สถานที่ต่างๆ ล้วนแต่มีเงื่อนไขทั้งนั้นเลยว้า สิ่งไม่ดีอย่าไปรู้ไปเห็น อะไรที่ไม่เหมาะสมกับวัย อย่าไปยุ่ง อย่าไปรับ โอ้ ! แม่แต่สื่อสารต่างๆ ก็มีกติกานี้เป็นรายการของเด็ก นี่เป็นรายการผู้ใหญ่ แม่แต่ผู้ใหญ่ในบ้านเองก็ปฏิบัติในแนวเดียวกัน เรื่องใดที่เด็กไม่ควรรู้ ผู้ใหญ่จะไม่พูดอย่างโป้งโล้ง อะไรที่ทำแล้วไม่งาม

อะไรที่พูดแล้วลามกจะไม่พูดให้เด็กในบ้านได้ยิน ไม่พูดให้ลูกหลานได้ยิน ไม่ทำให้ลูกหลานเห็น แต่เดี๋ยวนี้ผู้ใหญ่ก็ละเลยส่วนนี้ ไม่ได้วางกติกา ควบคุมอารมณ์ ควบคุมพฤติกรรมตนเองว่า สิ่งใดที่ล่อแหลมต่อการฟุ้งเฟ้อของกิเลส แม่พ่อแม่มีเรื่องไม่ถูกใจกัน ชัดคอกันบ้าง มีเรื่องเดือดร้อน เป็นปัญหา พ่อแม่ก็สงบเสงี่ยม ลูกยังไม่รู้เลยนะพ่อแม่เขาผิดใจกัน เขากำลังมีเรื่องกัน เพราะเขาไม่ทำให้ลูกเห็น พ่อแม่ในสายตาของลูกก็คือผู้มีคุณสมบัตินี่ดี

มีบุคลิกภาพที่น่ากราบไหว้บูชา น่าเลื่อมใส กิจการงานอะไร พ่อแม่จะประกอบอาชีพอะไรต้องคิด กระทบจนถึงลูกเต้าใหม่ ปิดบังไม่ให้ลูกเต้ารู้หรือหาก ถ้าไม่ชอบมาพากล ที่สอนมากที่สุด **“รักอะไรก็รักได้ แต่ต้องคำนึงถึงชื่อเสียงของวงศ์ตระกูล”** ทำอะไรต้องคำนึงถึงชื่อเสียงของวงศ์ตระกูล แม้มักเลสของเราก็จะมี ออยากแหวกเหล่าฝูงาก ออยากจะทำอะไรเปิดสะกิด ก็ต้องนึกถึงชื่อเสียงของวงศ์ตระกูล โรงเรียนครูก็สอนถึงชื่อเสียงของสถาบัน

แต่เดี๋ยวนี้แม่แต่ชื่อเสียง ชื่อเสียง... ของตัวเองก็ยังไม่คิด ไม่เลย ผู้ใหญ่ก็ไม่คิดเหมือนกันว่าตัวเองกำลังทำชื่อเสียง... ประทับลงไปในความทรงจำ ในความรู้สึกของผู้เยาว์หรือผู้น้อย เด็กไม่ต้องพูดถึงเลย ไม่คิดอะไรทั้งนั้นแหละ ขอให้ได้กิน ได้เล่น ได้เที่ยว อาจจะมีบ้างที่ตั้งใจเรียน หรือตั้งใจทำสิ่งที่ดีในระดับโลกियธรรม แต่ก็ยังมีสภาพที่ดีกว่าทุกวันนี้ อาชีพต่างๆ ในสมัยก่อนเป็นอาชีพที่ตั้งอยู่บนศีลธรรม ขอโทษเถอะ ! บริหารธุรกิจโรงแรม ประชาสัมพันธ์ ทำทัวร์ หรือเป็นนักร้อง นักเต้น นักรำ จะสมัครเล่นหรือกิตติมศักดิ์ก็แล้วแต่ รับรองโดนตำหนิ ยิ่งเป็นผู้หญิง สิ่งเหล่านี้จะไม่มีโอกาสเลย

สมัยก่อนอาชีพของผู้หญิงถูกสงวนไว้ ทำให้รู้สึกว่าเป็นอาชีพที่ดี มีเกียรติ มีแค่อาชีพครู เสริมสวย ตัดเย็บเสื้อผ้า การเรือน พยาบาล คำขายตามอาชีพเดิมของบรรพบุรุษ เกษตรกรรม แม้ตามโรงงานยังมีน้อยเลย ผู้หญิงทำงานโรงงาน ในความรู้สึกของคนสมัยก่อนแย่มาก แต่เดี๋ยวนี้ไม่ต้องพูดเลยว่าเด็กซึ่งกฎหมายควบคุมแรงงาน เดียวนี้ก็ละเทะ

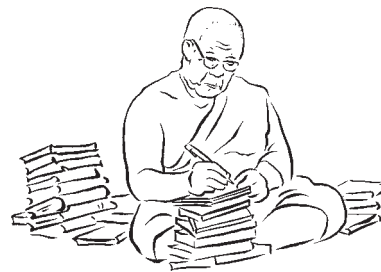
เพราะฉะนั้นมองดูโลกทุกวันนี้ จริงๆ เลยที่ พ่อท่านบอกว่า **“คนคือพยาริของโลก”** ถ้าจำไม่ผิด หลวงปู่พุทธทาสเมื่อบอกว่าชีวิตคนเหมือนลูกฟุตบอล โดนเตะไปเตะมา เพราะฉะนั้น เราเข้ามาเจอธรรมะอโศก อย่าให้เหมือนลูกฟุตบอลที่โดนเตะ โดยเฉพาะกิเลส ของเราเอง ไม่ใช่เราโดนเตะหรือถูก กิเลสเรานั้นแหละ เตะเราซะสะบักสะบอม เราได้ชื่อว่า **“ญาติธรรม”** ระวัง! จะกลายเป็น **“พยาริของโลก”**

เด็กของเรา เราพยายามที่จะช่วยเหลือ แนะนำ หรือนำทางให้เขา ก็รู้สึกว่ามีเงื่อนไขซ่อนเร้นเยอะมาก ว่าจะต้องให้สอดคล้องกับคนยุคนี้ แล้วอนาคตต่อไป อีกสักคะ มันจะสักแค่ไหน

เพราะฉะนั้น นอกจากจะเป็นงานเพิกถอน อวิชชาแล้ว เดินทางสัมมาอาริยมรรคไปสู่จุดหมาย ปลายทาง ไปสู่ชีวิตที่ประเสริฐแล้ว ยังต้องรับภาระ เหล่านี้ด้วย ดิฉันคิดว่าไม่ใช่เรื่องเล็กๆ เลย แต่ถ้า หากเรายังเข้าไม่ถึงจุดหมายปลายทางนั้น และไม่มี อินทรีย์พละแก่กล้าพอ มันเป็นงานที่แทบจะบอกว่า อย่างที่ตำนานเขียนไว้นั้นแหละ พระโพธิสัตว์ต้องถอน คำปฏิญาณ ต้องถอนอธิษฐานที่ตั้งใจ

ดังนั้นปีใหม่นี้ คิดว่าพวกเราชาวอโศกจะ **เดียวเราเพื่อสร้างมิตร** พยายามขยันขันแข็งในการทำงาน เพื่อเพิ่มผลผลิตให้กับคนอื่นๆ มากมาย ขณะ เดียวกันเราก็จะมีความเป็นวิญญูณดวงเดียวกัน คือ วิญญูณแห่งสันติสุข และเป็นประโยชน์แก่มวล มนุษชาติ และมีมรรค-ผล-นิพพานด้วย

สำคัญในวันนี้

ผู้ตายไม่อาจฟังวาจา หากจะบำเพ็ญเมตตา
ต้องขณะชีวิตยังมีอยู่ สุขภาพยังดีอยู่ สัมพันธภาพยังดีอยู่
หากรอจนห่างเหินไป ป่วยเจ็บไป หรือตายไป
แม้เต็มใจจะช่วยเหลือ บรรยากาศแวดล้อมไม่อำนวยแล้ว ผลไม่สูงแล้ว
ฉะนั้นเมื่อเห็นควรเมตตา อย่าได้ปล่อยเวลาถ่วงเลยไป ฟังใส่ใจและทำจริง...ในปัจจุบัน

บ่อยครั้งชีวิตมีเรื่องเสียใจ เพราะเรื่องควรลงมือทำ
กลับไม่ทำ ถ้อยคำควรเอ่ยออกกลับอ้าอึ้ง กระทั่งวันพลัดพรากจากกันนิรันดร
มาถึง เราจะเสียใจอย่างนี้อีกกี่ครั้ง? หากที่ผ่านมาเป็นผิดพลาดครั้งสุดท้าย
จะดีไหม?

เรารู้กันอยู่... ผลดีมีไม่มากนักหรอกที่เราไปแสดงอาลัย
ต่อผู้ล่วงลับ หรือซื้อของกินของใช้ไปให้คนป่วย แม้การคิดถึงและอยาก
ทำดีด้วยกับคนที่ห่างเหินกันไป โดยที่ใครคนนั้น ขณะยังมีชีวิตอยู่ เรามิได้
ชวนชวนแสดงความรัก มอบความปรารถนาดี ใครคนนั้นสุขภาพยังดีอยู่
เรามิได้เอ็นดูเอื้อเฟื้อแบ่งปัน ใครคนนั้นชิตใกล้กัน แต่เรามิได้เมตตาอาหาร...

ดังกล่าวคงไม่ปวดใจกระไรนักหากเป็นคนอื่นคนไกล
แต่หากติดเป็นจริตนิสัยกระทั่งกระทำกับคนใกล้ตัว กระทำกับผู้มีพระคุณ
เช่นกล่าว...เรามิเป็นจอมอกตัญญูผู้มากมายไปแล้วหรือ? เรายังจะให้
อภัยตนเองได้ง่ายอยู่หรือ? และแน่นอน สำหรับผู้ยังเป็นมนุษย์อยู่
น้ำหนักรู้ความปวดใจต้องไม่ธรรมดา

จริง...การเมตตาอาหาร การเอื้อเฟื้อแบ่งปัน หรือแสดงความรัก
มอบความปรารถนาดีต่อกัน ต้องอาศัยใจอุทิศ ต้องยอมสละเวลาไปลงมือทำหรือเอ่ยคำ
แต่เหล่านี้ไม่ใช่ความสูญเสีย เหล่านี้คือการได้ ได้สะสมบารมี ได้ฝึกตนเป็นคนดี ได้กตัญญู-
กตเวทิต์ ซึ่งเพียงได้ประมาณนี้ แม้ต้องเสียสิ่งใดเพื่อไปกระทำ นับว่าเปี่ยมค่าเกินคุ้มแล้ว...

อยากบอก...วัตถุสิ่งของเงินทองใดๆในโลก ล้วนไม่ติดตามเราไป ข้าจะมี
มาใหม่ให้เราหลงไหลแสวงหาอยู่เสมอ และเหล่านั้นมีใช้ที่พึงยืดยาง แต่กุศลกรรมที่ทำไว้
ดีแล้วย่อมเป็นทรัพย์แท้ จริตนิสัยที่อบรมไว้ดีแล้วย่อมติดตามตน ซึ่งทั้งสองจะเป็น
ที่พึ่งอาศัยอันวิเศษในกาลสลับไป

เวลาเช่นกัน...ตราบไดยังยึดว่าเป็นของตน ความรู้สึกสูญเสียก็มีอยู่ ทั้งที่
โดยจริงหากไร้ชีวิตตนซึ่งบิดามารดาให้มา เวลาของตนยังจะมีจักที่ไหน ใช้หรือไม่...เวลา
ของเราแท้แล้วคือเวลาของบิดามารดา ท่านสละเวลาของท่านออกมา จึงมีเวลาของเราในวันนี้
โดยจริง...หากเวลาที่มี มีไว้เพื่อแทนคุณและทำประโยชน์กับทุกคน ไม่หมายใจใช้เวลาบำเรอตนโดยกรณี
ใดๆ ความรู้สึกเสียเวลาไม่เกิดแล้ว แม้ในความหนักหน้อยเช่นกัน... เรารู้กันอยู่

เหนื่อยเดี๋ยวก็หายเหนื่อย ล้าเดี๋ยวก็หายล้า

แต่โอกาสบำเพ็ญเมตตา หากล่วงเลยแล้วไม่หวนกลับ

ฉะนั้นทำได้พึงทำ ทนได้พึงทน

และจะได้รู้ชัด...จริงหรือไม่ ยิ่งให้ไปยิ่งได้มา

แต่ที่ได้มาแล้วแน่นอนแล้วคือหัวใจที่เมตตา กรรมกิริยาที่งดงาม ความอดทนที่สูงขึ้น

มนุษย์เรานั้นโอกาสอยู่ร่วมกันมีไม่มากนัก ยิ่งกับผู้มีพระคุณซึ่งสูงวัยกว่าตน วาระจากไป
เพื่อเกิดใหม่ของท่านดูเหมือนจะอยู่ช่วงต้น หากท่านต้องจากไปวันนี้พรุ่งนี้ โดยที่เรายังไม่ได้สะสางบัญชีหนี้น้ำใจ
หนี้เมตตาอาหารที่ท่านให้เรามา...เรามีรู้สึกติดค้างท่านไปทั้งชีวิตหรือ? ความรู้สึกของคนเป็นหนี้เป็นเช่นไร

เหล่ามนุษย์รู้จักกันอยู่ แม้พระบรมศาสดายังกล่าว การเป็นหนี้เป็นทุกขในโลก และโดยจริง มิแน่ว่าท่านจะจากเราไปก่อน อาจเป็นเราต้องจากท่านไป วันนี้พรุ่งนี้...เป็นไปได้

ฉะนั้นจะดีอะไรหากรอดลาตวายค่อยออกซื้อขายสินค้า

จะดีอะไรหากรอดคนตายค่อยชวนชวายเป็นความรัก มอบความกตัญญูออกมา...

รู้มิใช่หรือ...การเหลวไหลไร้สำนึกกระทั่งจอมมหายผู้เศร้าไร้เดียงสา กลายเป็นตำแหน่งแห่งตน...เป็นปรากฏการณ์ประจักษ์ตัวที่น่าเศร้าจะนั้นเพื่ออยู่ดีมีสุขแก่ตนเพื่อส่งผลเป็นความรู้สึที่ดี ๆ แก่ผู้มีคุณ และทุกผู้ที่อยู่ร่วม ฟังรู้เถอะ...สำคัญที่วันนี้

วันนี้เรามี เมตตากายกรรม กับเพื่อนมนุษย์และผู้มีพระคุณแล้วหรือยัง

วันนี้เรามี เมตตาวาจกรรม กับเพื่อนมนุษย์และผู้มีพระคุณแล้วหรือยัง

วันนี้เรามี เมตตามโนกรรม กับเพื่อนมนุษย์และผู้มีพระคุณแล้วหรือยัง

หากยัง ฟังสิ พระศาสดาท่านกล่าว ความกตัญญูทเวทีเป็นเครื่องหมายของคนดี หากเราไม่มีเครื่องหมายของคนดี เราเป็นคนประเภทใด? ควรเข้าใจด้วยว่า...ไมตรี เมตตา ไม่ใช่เรื่องของหน้าที่ซึ่งฐานะไหน ต้องทำกับฐานะไหน แต่เป็นเรื่องของใจปรารถนาดี ใจมีสำนึกอยากให้ทุกผู้ที่อยู่ร่วม เกิดความรู้สึกดี ๆ มีสุขตลอดปีตลอดไป

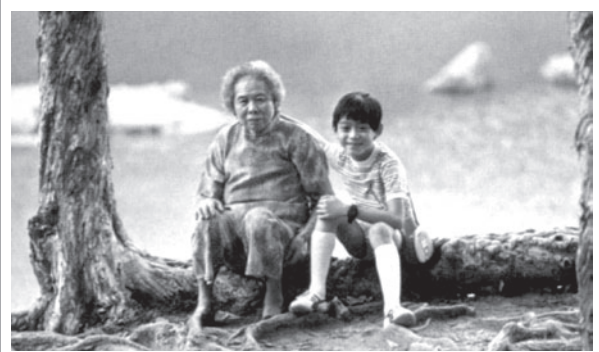
แน่นอน แล้วสุขเหล่านั้นจะย้อนมา

ไม่เชื่อ...ลองดู

“วันคืนล่วงไปล่วงไป บัดนี้เราทำอะไรอยู่”

ปุจฉาว่าพระพุทธรองค์ยังคงขลังเสมอสำหรับใจใฝ่ดี

ปรารภนาถิจาก ส.ร้อยดาว ๑/๑/๕๕

นี่แหละ รสชาติชีวิต

วันนี้ยังสอนตัวเองอยู่หรือไม่ ?

ยังเฝ้ามองความดีของผู้อื่น เพื่อความเข้มแข็ง
ในหัวใจหรือไม่ ?

ยังเห็นข้อบกพร่องของคนอื่น เพื่อเป็นอนุสติ
เตือนตน เราต้องระมัดระวังไม่มีอาการอย่างนั้น ไม่มี
พฤติกรรมเช่นนั้น หรือไม่ ?...

สิ่งรอบตัวเป็นทั้งครูและกระจกเงา สะท้อน
ตัวเราได้วิเศษสุด

มัวแต่รังเกียจคนโน้นคนนี้ มัวแต่โกรธซึ่ง
คนโน้นคนนั้น เราจะไม่มีวันได้พัฒนาแก้ไขอะไร

กระจกเงาเขามีไว้ส่องหน้าตัวเอง มีใช้เพื่อ
มัวแต่ชมวดคิ้วเมื่อเห็นภาพอัปลักษณ์!

“มีน้ำก็ต้องมีคลื่น เกิดเป็นคนก็ต้องมีอุปสรรค”

“ศัตรูคือยาบำรุงกำลังของชีวิต”

“อุปสรรคแปลว่าใกล้สวรรค์”

คำปลุกปลอบมีใช้คิดมั่วๆ เพื่อฝัน แต่มีรากฐาน
มาจากสังขารของชีวิต

ชีวิตคนมีใช้แกงจิตสนิท

ชีวิตคนมีใช้ผ้าสีขาวไม่มีที่ติ

ก็เป็นแกงเผ็ด เป็นผ้ามีสีสันทากหลายสวยงาม!

“นี่แหละรสชาติชีวิต” พระพุทธองค์ตรัส

“สุขอริยสัง” ไม่มี จะมีก็แต่ “ทุกข์อริยสัง”

มีแต่ทุกข์เท่านั้นที่เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป

มีแต่ทุกข์น้อย หรือไม่มีก็ทุกข์มาก ก็นี่แหละ
คือชีวิต

คนรังเกียจทุกข์ก็เหมือนคนหนีความจริง ยิ่ง
เกลียดก็ยิ่งทุกข์

ทำอย่างไรจึงจะไม่ตื่นเต้น เห็นเป็นปกติ คำตอบ
ก็คือ คงต้อง “ทำใจ”

หลายๆ อย่างเราแก้ไขได้ แต่หลายๆ อย่างต้อง
วางลงที่ใจ ปล่อยวาง อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด

“นี่แหละรสชาติชีวิต” เตือนตนเสมอ นี่คือปกติ
เป็นของธรรมดาที่จะต้องเจอเจอ

หัตถ์ยอมรับชะตากรรม เหมือนการยอมรับ
นิ้วมือของเราที่สั้นยาวไม่เท่ากัน

รุ่มร้อนก็จะผ่อนคลาย...

หากนับภพชาติ กว่าจะถึงวันนี้ เราต่างผ่าน
การเวียนว่ายตายเกิดเป็นล้าน ๆ ๆ ยกกำลังล้าน ๆ ๆ

ครั้ง เรียกว่าเป็นอสงไขยกัปกันเลย นานแสนนานจน
ไม่รู้จะเรียกว่านานขนาดไหน

น้ำน้ำตาแต่ละชาติที่เกิดมารวมกัน เชื่อไหมว่าจะมากมายยิ่งกว่าน้ำในมหาสมุทร ?

อะไรจะขนาดนั้น ! แต่พระพุทธรูปองค์ตรัสไว้ไม่แปรผัน

พุทธธรรมกำมือเดียว บัญญัติทางชีวิตมิใช่ลู่สวรรค์ แต่เป็นพระนิพพาน เพราะตราบใดที่ยังไฟสวรรค์ เราก็มีอาจพ่นนรก !

นี่คือเป้าหมายของพุทธธรรม ใครเคยรู้บ้าง ?

“นี่แหละรสชาติชีวิต” ในความทุกข์ จะสร้างภูมิต้านทานชีวิตให้แข็งแกร่ง

ในความทุกข์ เราจะมีทักษะปล่อยวางเชี่ยวชาญขึ้น
ในความทุกข์ เราจะฉลาดขึ้น เก่งขึ้น

ในความทุกข์ เราจะเห็นใจ เข้าใจชีวิตของผู้อื่นมากขึ้น

“ไม่ทุกข์จึงยอมไม่เห็นธรรม”

น้ำอาจทำให้เรือจมหรือลอยก็ยอมได้ สรรพสิ่งที่เราว่ามีโทษ มันก็มีคุณมีใช้น้อย

ทำให้สบาย หายใจยาวๆ ย่อนคลายตัวเอง
อย่าเบื่อบุปสรรค อย่าเหม็นปัญหาชีวิต

“ทำไมชีวิตเราไม่โล่ง ทำไมทางชีวิตของเราจึงขรุขระจ้งเลย?...” เลิกบ่นไปเลย เพราะนี่คือ **“แก่นแท้ของชีวิต”**

ยิ่งหนีจะยิ่งเจอ ยิ่งรังเกียจก็จะยิ่งเหม็น ปลงซะ
นิพพานยอมปรากฏ

วาทะ ดอกไม้ในสวนก็จะเริ่มแย่งบาน ภูมริน
จะบินว่อน นกจะร้องก้องไพเราะ ...

“เกิดมาเพื่อสุข” คงต้องเลิกคิด เพราะชีวิต
จะมีก็แต่ทุกข์น้อย

ไม่ว่าจะมารูปแบบไหน น้ำหนักขนาดใด ก็ต้อง
ฝึกฝนยอมรับ

ความทุกข์ประดุจเซรุ่มที่จะฉีดเข้าร่างกาย
เพื่อให้ต่อสู้กับเชื้อโรค

ความทุกข์ไม่ว่าจะเป็นวิบากหรือบารมี แต่สุดท้าย
ปลายทางก็คือความฉลาด ความแข็งแกร่งของชีวิต !

แม้วันนี้เราจะร้องไห้ เจ็บปวด ทรมาน !

เมื่อหน่าย ละเหี่ย เพลียใจ ปลูกกระดมตัวเอง
ไม่ต้องภาวนาให้หายไป แต่ควรเตือนตัวเอง **“นี่แหละ
รสชาติชีวิต”**

คนไม่เจออะไรเลยในชีวิตต่างหากที่โชคร้าย !

ถูกใจกับถูกต้อง ต้องระวังว่าไม่เหมือนกัน

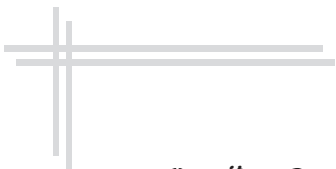
วันนี้สบาย แต่วันหน้าลำบาก หรือวันนี้ลำบาก

แต่วันหน้าสบาย จะเลือกแบบไหน ?

ชีวิตเราเป็นคนลิขิตจริงๆ เลือกทางเดินเอาเอง
จะไปซ้ายหรือขวา

อ่อนแอ-เข้มแข็ง โง่-ฉลาด ต้องตัดสินใจวันนี้

← **ตอบปัญหา** =

อุปสรรคของการปฏิบัติธรรม

อุบาสิกา คุณรัญจวน อินทรกำแหง

(ตอนจบ)

๖๖๖. บอเคล็ดลับในการดับกิเลส

ถ้าเราต้องการจะหยุดมันทันที สมมุติว่าเรากำลังตัวสั่นด้วยอาการของความโลภก็ตาม โกรธก็ตาม เหมือนเรากำลังขับรถมาเรื่อยๆ ต้องการจะหยุดทันทีทันใด ก็เบรคมันด้วยคำว่า “หยุดเอา” นี่แหละ

๖๖๖. อาจารย์ให้ตัด ใต้ทอน ใต้บัน ใต้ตั้ง แล้วจะเอามันไปไว้ที่ไหน

ไม่ต้องเป็นห่วง ปล่อยมันไปเถิด ใครเขาอยากจะทำกว่าดมาเก็บ ก็ให้เขาไป ไม่ต้องห่วงเลย คนที่จะมากวาดมาเก็บก็คือคนโง่ นั่นเอง คนฉลาดมีแต่จะห่างไกล เขาไม่เอาหรอก

๖๖-๖๖ กำเนิดสมาธิ ตามลมหายใจแล้วเคลิ้มหลับไป ดาวจะปล่อยไปเช่นนั้น หรือดาวแก้ไขอย่างไร

ไม่ควรปล่อยไป เพราะมันจะกลายเป็นนิสัย พอนั่งสมาธิ เริ่มตามลมหายใจ ชักสบาย ก็เคลิ้มหลับทุกที เลยใช้การนั่งสมาธิหรือตามลมหายใจเป็นยานอนหลับ มันก็ไม่เสียหาย ดีกว่ากินยานอนหลับ แต่เราจะเสียประโยชน์ในเรื่องของการพัฒนาทางจิต

ฉะนั้น พอรู้สึกว่าจะว่างที่จุดไหน ยิ่งต้องพยายามกำหนดสติ เพ่งจิตอยู่ตรงจุดนั้นให้มากขึ้น สัมผัส กำหนดลมหายใจให้ยาว แแรง ลึก สลับกันไป เพื่อปลุกให้ตื่น จนรู้สึกว่าจะไม่ง่วงเสียแล้ว จึงเปลี่ยนเป็น หายใจตามปกติ แล้วตามรู้มันต่อไป

๖๖-๖๖ ในชีวิตประจำวัน ควรนั่งสมาธิเวลาไหน และนานสักเท่าใด

ขึ้นอยู่กับความพร้อมและความสะดวกของแต่ละคน บางคนอาจเป็นตอน เช้าสักตีห้า เป็นเวลาที่เงียบสงบ สดชื่น แจ่มใส เพราะได้พักผ่อนมาแล้วอย่าง เพียงพอ บางคนก็เลือกเวลากลางคืนก่อนนอน เสร็จภารกิจทุกอย่างแล้ว ทั้งนี้ จะต้องเลือกเวลาที่สะดวกสบายที่สุด ปลอดภัยจากการรบกวน และไม่มีควมวิตกกังวล ทำให้ต่อเนื่องสม่ำเสมอในเวลาเดิมทุกวัน โดยใช้เวลานานน้อยตามความ สะดวกและเหมาะสม

๑๑๑ ถ้าหากตามลมหายใจไปด้วยขณะทำงาน จะทำให้เสียสมาธิในงานนั้นหรือไม่

ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของผู้ปฏิบัติ ผู้ที่ตามลมหายใจจนเป็นนิสัย ไม่ว่าจะทำงานอะไร จะมีสมาธิมุ่งไปที่งานเป็นหลัก และมีลมหายใจอยู่เบื้องหลังเสมอ พอพักเหนื่อยจากความคิดในงาน ก็จะหันมารู้ลมหายใจทันที เป็นการบริหารทางจิตและสมองอย่างดี เมื่อเกิดปัญหาขัดข้องในใจ ไม่ถูกใจอะไรขึ้นมา แล้วเราหันมาอยู่กับลมหายใจได้ ก็จะเป็นการปลุกใจให้มีพลังในการทำงานอย่างสดชื่น แจ่มใส จึงไม่ทำให้เสียสมาธิในการทำงานแต่อย่างใด มีแต่จะส่งเสริมให้ทำงานได้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

๑๑๑ ฝึกอานาปานสติ จนมองเห็นและเข้าใจอนัตตาแล้ว แต่ทำไมพอออกจากสมาธิ ก็ยังมีตามรู้สึก เป็นตัวเป็นตน รู้ว่าไม่ตارโลกก็ยังมีโลก ไม่ตารใครก็ยังมีใคร รู้ทุกอย่างว่าอะไรไม่ดีไม่ตารทำ แต่ก็ยังทำ

สิ่งที่อยากจะทำให้เห็นก็คือว่า ในการที่เรามาศึกษาปฏิบัติธรรมนี้ ส่วนมากโดยสัญชาตญาณเรามักจะใช้สติปัญญา มันสมอง หรือไอคิวที่มีอยู่ตามธรรมชาติเป็นอันดับแรก เข้าใจหมด วิธีปฏิบัติอานาปานสติเป็นอย่างนั้นๆ ใจความว่าอย่างไร แต่ละขั้นๆ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เป็นอย่างไร อธิบายหรือเขียนเรียงความได้อย่างจะแจ่ม แต่ทำไมใจของเราจึงยังยึดมั่นถือมั่น ยังไม่สลัด ไม่กะเทาะความยึดมั่นถือมั่น ในกิเลส ความเป็นไปตามอำนาจของกิเลสออกไปเสียที นี่เป็นเพราะเราเข้าใจด้วยวิธีศึกษาภายนอก คือศึกษาด้วยการคิด จึงเห็นอย่างผิวเผิน และเข้าใจด้วย

มันสมอง

การฝึกปฏิบัติที่ได้ผลนั้นจะเห็นชัดเจนก็ต่อเมื่อ พอเกิดสิ่งใดขึ้นมาปุ๊บก็รู้สึกขึ้นมาในใจทันที ทันควันเลยว่า อนิจจังไม่เที่ยง อนัตตาไม่ใช่ตัวตน เป็นความรู้สึกสว่างแจ้งขึ้นมาในใจโดยทันที ไม่ต้องไปทบทวน ไม่ต้องพูด ไม่ต้องบอกด้วยวาจา ไม่ต้องนึกคิดด้วยสมอง นี่แหละเป็นการเห็นด้วย “ตาใน” เห็นด้วยปัญญา เกิดญาณทัศนะขั้นที่ละเอียดๆ ตามลำดับ การที่จะเห็นได้ดังนี้ ต้องฝึกปฏิบัติด้วยการ “ดู” ไม่ใช่คิด ดูจ้องลงไปอยู่อย่างนั้น จนใจได้สัมผัสในสัจธรรมนั้น

เพราะฉะนั้นจะต้องฝึกปฏิบัติกันอยู่ทุกขณะ เหมือนอย่างที่แนะนำให้พยายามตามรู้ลมหายใจให้ต่อเนื่อง ในขณะที่เดียวกันก็จงดูให้เห็นความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นของทุกสิ่งทุกอย่างล้อมรอบตัวเรา โดยเฉพาะความไม่เที่ยงในจิตใจของเรา เช่น คนนี้เรารักมาก แต่พอมีอะไรไม่ถูกใจ ก็ไม่ชอบ แต่ครั้งเขากลับมาเอาอกเอาใจ ก็รักอีก พอเขาเปลี่ยนการกระทำเป็นอย่างอื่น เกลียดเลย รัก-เกลียด สลับกันอยู่อย่างนี้ใช่ไหม แม้แต่อาหารการกินที่เราชอบมาก ตั้งใจสั่งมา พอกินไปได้คำเดียว ไม่ชอบ

รู้อย่างนี้สิ่งอื่นดีกว่า

เห็นความเปลี่ยนแปลงของจิต อนิจจังของจิตที่เกิดขึ้นทุกขณะ ใหม แต่เรามักจะไม่ดูมันหรอก เพราะคุ้นกับมันเสียจนเห็นเป็นธรรมดา และมองมันอย่างผาดเฟิน ไม่เจาะลงไปให้เห็นว่า นี่คือสภาวะธรรมที่แสดงให้เห็นถึงความไม่ใช่ตนของจิต เราคิดว่าใช่ และยึดมั่นถือมั่นเป็นจริงเป็นจัง ทั้งๆ ที่มันแสดงความเปลี่ยนแปลงให้เห็นอยู่ตลอดเวลา

ลองฝึกดูทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้น ความรัก ความชอบ ความโกรธ ความเกลียด ความพอใจ ความไม่พอใจ บรรดาสิ่งที่เป็นของคู่ทั้งหลาย จดดูสิว่า สิ่งที่เป็นบวกเป็นลบมีอะไรบ้าง และชีวิตของเราตกอยู่

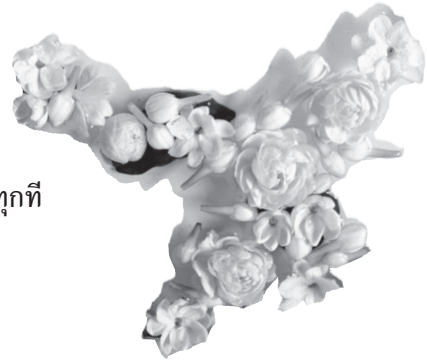

ภายใต้อิทธิพลของสิ่งคู่นี้อยู่ตลอดเวลาใช้ใหม่ มันวนเวียนอยู่กับความเกิด-ดับอยู่ตลอด แต่เราไม่เคยสังเกต นี่คือเวทนาที่เข้ามาปรุงแต่งจิต

หมวดที่สองของอานาปานสติภาวนา คือ เวทนาบุปฺสสนา ที่ว่าด้วยเวทนา จึงเป็นหมวดที่สำคัญมาก ที่จะต้องศึกษาให้รู้ว่า ชีวิตของมนุษย์ที่ต้องดิ้นรน โลดเต้น เหยียงซ้ายเหยียงขวา สลับซบเซา นี้เพราะเวทนาตัวเดียว และถ้าเราศึกษาให้เห็นอนิจจังของเวทนาทุกขณะที่เกิดขึ้นในจิต ก็จะเป็นการศึกษาไตรลักษณ์จากของจริง โดยไม่ต้องฟังจากคนอื่นมาบอก เป็นสิ่งที่แต่ละคนพิสูจน์ได้ด้วยตนเอง เมื่อหมั่นศึกษาอย่างนี้ไปเรื่อยๆ ก็จะเห็นด้วยตาในว่า นี่แหละเป็นปรมาตถธรรม เป็นสัจจะที่เที่ยงแท้ ไม่เปลี่ยนแปลง ต่างจากสมมุติสัจจะ ว่าตีว่าชั่ว ว่าถูกว่าผิด ว่าน่ารักน่าเกลียด ซึ่งเปลี่ยนได้ตลอดเวลา

ในการปฏิบัติอานาปานสติ ก็ให้เห็นอย่างนี้ทุกครั้งที่มีการปฏิบัติด้วยการนั่งสมาธิ แม้จะเห็นเพียงผิวเผินก่อนก็ไม่เป็นไร เมื่อออกจากสมาธิแล้ว ก็ให้กำหนดจิตเพื่อคงเห็นสิ่งนี้เพื่อศึกษาใคร่ครวญพิจารณาอยู่ตลอดเวลา เมื่อนั่งสมาธิอีกก็มาเห็นซ้ำอีก ลึกลงไปเรื่อยๆ แล้ววันหนึ่งอุปาทานความยึดมั่นถือมั่นตามสมมุติบัญญัติก็จะค่อยๆ คลาย ถอนรากถอนโคนไปเอง เกิดที่ว่างสำหรับปรมาตถสัจจะ คือความเห็นแจ้งในอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ได้หยั่งรากลงไปในจิต พอมีอะไรเกิดขึ้น ก็จะแจ่มชัดถึงความเป็นเช่นนั้นเองขึ้นมาทุกอย่างมันเป็นไปเช่นนั้นเองตามเหตุปัจจัย ต้องดูตามเหตุตามปัจจัย ให้สม่ำเสมอ ไม่มีอะไรเกิดขึ้นเอง มันเปลี่ยนก็เปลี่ยนตามเหตุปัจจัย เพราะฉะนั้นถ้าเราเห็นเหตุปัจจัยแล้ว เราก็มาแก้ไขทำเหตุปัจจัยให้ถูกต้อง ความหนัก ความเหนื่อย ความไม่สบายก็จะค่อยผ่อนคลายไป เป็นการเห็นโดยไม่ต้องมีใครบอก และยังเห็นมากเท่าใดก็จะพูดน้อยลงทุกที

๖๖๖ จะมีส่วนเลือกและการยึดติดในตามสติได้อย่างไร

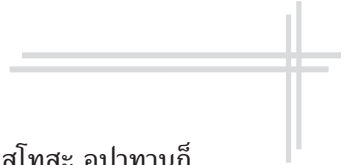
ท่านบอกว่า ผู้ที่ติดความดีก็เหมือนกับติดเพชรพลอย มันมีราคาก็เลยปล่อยยาก ส่วนความชั่วมันเหมือนก้อนอิฐเม็ดทราย มันทิ้งง่าย

วิธีแก้ก็คือ ดูจิต เมื่อใดที่จิตกระเพื่อมด้วยความภาคภูมิใจในเรื่องใดก็ตาม กำหนดดูลงไป ให้ลึกให้ชัดทีเดียวว่า เรายังมีอัสสมิมานะ ความรู้สึกที่ว่าตัวเราดี ยึดอยู่ ภาคภูมิใจอยู่ในตัวดี ใช่หรือไม่ พอมีอะไรเกิดขึ้นก็เอาตัวดีนี้แหละไปเปรียบเทียบกับเขา แล้วก็สรุปว่าฉันดีกว่า การติดความดีนี้มันละเอียดซับซ้อน ต้องดูให้มาก ทุกๆ ครั้งที่มันเกิดขึ้นในจิต แล้วแก้ไข ขูด ขัด กล่อมเกลามาเรื่อยๆ จิตก็就会有ความอ่อนโยน เบิกบาน มากขึ้นๆ

๖๖๖ ทำอย่างไรจึงจะตัดขาดจากตามยึดมั่นถือมั่นว่ามีตัวตนได้

ต้องศึกษาเรื่องปฏิจจนุปบาทให้เข้าใจชัดเจน แล้วจะเห็นว่า ความทุกข์เป็นเพียงกระแสของการเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไปตามธรรมชาติ เพราะเหตุที่จิตนี้ไปยึดมั่น ในรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส เป็นจริงเป็นจัง เมื่อเกิด ผัสสะก็เป็นเหตุให้เกิดเวทนา ความรู้สึกสุข-ทุกข์ เมื่อหยุด ไม่ได้ก็มีตัณหาคือความอยากตามเวทนานั้น เวทนา ชอบใจก็อยากจะทำเอา เป็นกิเลสโลก อุปาทานก็ยึดมั่นว่า จะต้องเอาให้ได้ เกิดภพเป็นตัวผู้จะทำเอาและเป็นทุกข์นานา

ประการในที่สุด แต่ถ้าเป็นเวทนาไม่ชอบใจ ก็เกิดค้นหาไม่เอา ผลักออกไปด้วยกิเลสโทสะ อุปาทานก็ยึดมั่นอยู่ว่า ต้องผลักออกไปให้ได้ มันก็เกิดผลเป็นทุกขอีกเหมือนกัน

ถ้าเรามีสติและปัญญามองเห็นว่า ตาก็เป็นเพียงสักว่าตา หูก็เพียงสักว่าหู จมูก ลิ้น กาย อวัยวะต่างๆ ในร่างกายนี้ ล้วนเป็นเพียงสิ่งสักว่า มีก็เหมือนไม่มี มันเกิดหรือมีขึ้นก็ต่อเมื่อมันทำหน้าที่ เช่น ตาเห็นรูป หูได้ยินเสียง แล้วมันก็ดับไป นอกจากนี้ที่สำคัญก็ต้องฝึกให้มีสติปัญญาทันทั่วทั้งที่ ตาเห็นรูป ก็ให้เห็นสักว่ารูป หูได้ยินเสียงก็สักว่าเสียง ฯลฯ หมั่นฝึกตลอดเวลา กำหนดอาการที่เกิดขึ้น ให้สติกำกับจิตอยู่อย่างต่อเนื่อง เกิด-ดับ เกิด-ดับ ให้รู้อยู่อย่างนี้ ในที่สุดก็จะเห็นว่ามันเป็นแต่เพียงกระแสของการเกิด-ดับ ก็จะเห็นอนิจจัง ทุกขัง และอนัตตาได้ในที่สุด

๖๖๖๖ บทคำอธิบายเกี่ยวกับคำว่า “รู้เองเห็นเอง” ในทางธรรม

การรู้เองเห็นเองในทางธรรม ไม่มีวัตถุหรือใครเป็นประจักษ์พยานได้ นอกจากเจ้าตัวผู้ปฏิบัตินั่นเอง ที่มองเห็นด้วยจิตของตัวเอง ท่านจึงบอกว่า พุทธศาสนาเป็นวิทยาศาสตร์ทางนามธรรม มีสมมุติฐาน มีทฤษฎีว่า ถ้าฝึกปฏิบัติอย่างนี้ๆ จะเกิดผลอย่างนี้ๆ เพราะมีผู้ปฏิบัติได้ผลมาแล้ว พิสูจน์ได้ แต่ผู้ต้องการพิสูจน์ต้องปฏิบัติดูด้วยตนเอง ไม่มีใครรู้แทนกันได้

อันที่จริงมนุษย์สะสมประสบการณ์ของการเรียนรู้ในเรื่องธรรมะอยู่ตลอดเวลา แต่ไม่ได้สังเกตกัน ผู้ใดมีประสบการณ์ชีวิตมามาก ก็จะได้สัมผัสในเรื่องของอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ชัดเจนขึ้นๆ ทั้งๆ ที่ไม่เคยศึกษาอบรมธรรมะมาก่อนเลย แต่ได้เรียนรู้

จากเหตุการณ์ต่างๆ ที่ผ่านมาในชีวิต เมื่อมาได้ยินเรื่องอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เข้า ก็จะเข้าใจและสัมผัสได้ แม้จะยังไม่กระจ่างแจ้ง แต่เมื่อฝึกปฏิบัติหมั่นอบรมขัดเกลาจิตของตนให้ยิ่งขึ้น ในที่สุดก็จะเกิดการรู้เอง เห็นเองได้โดยไม่ต้องไปถามใคร ส่วนผู้ที่อายุยังน้อย ประสบการณ์ชีวิตไม่เพียงพอ หากได้รับคำสอนที่ถูกต้อง ให้ลดละความยึดมั่นถือมั่นหรืออุปาทานลง และปฏิบัติได้จริง ก็สามารถเดินทางลัดตัดตรงไปถึงจุดหมายปลายทางได้ โดยไม่ต้องไปลองผิดลองถูกให้เสียเวลา ชีวิตนี้ก็จะสมบูรณ์และคุ้มค่าแก่การได้เกิดมา ได้พบชีวิตที่สงบเย็น

๖.๖.๖ ในการปฏิบัติจำเป็นต้องมีอาจารย์คอยตรวจสอบอารมณ์หรือไม่

สิ่งที่เห็นว่าจำเป็นและเป็นสิ่งที่ประจักษ์ด้วยใจตนเอง มาตลอด คือ คำสอนที่ถูกต้อง คำสอนการปฏิบัติที่ถูกต้อง ละเอียด ชัดเจน แจ่มแจ้ง ตรงตามคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นสิ่งที่จำเป็นมากสำหรับผู้ปฏิบัติ เพราะจะทำให้ไม่เกิดความลังเล สงสัยในการปฏิบัติ

เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว การสอบอารมณ์ก็ไม่จำเป็น เพราะในการปฏิบัตินั้นผู้ปฏิบัติจะต้องดูและรู้จักของตนเองอยู่ทุกขณะตลอดเวลา ซึ่งเป็นการสอบอารมณ์ของตนเองอยู่แล้ว เป็นการสอบอารมณ์ที่ชัดเจน และตรงมากกว่า ยิ่งกว่าให้ใครมาสอบเสียอีก เพราะเราเป็นผู้รู้เอง หากว่าเรามีกฎไตรลักษณ์หรือกฎที่ปัจจุจยตาเป็นหลักอยู่เสมอ ข้อสงสัยจะไม่เกิดขึ้นเลย เพราะปัญหาที่เกิดขึ้นจะไม่อยู่นอกเหนือไป จากกฎนี้

๖๑-๖๑ หากเกิดการหลงผิดในการปฏิบัติ ผู้ปฏิบัติจะทราบและแก้ไขได้อย่างไร

การศึกษาและปฏิบัติธรรมโดยมีจุดมุ่งหมายที่ถูกต้อง เป็นเรื่องสำคัญมาก ถ้าศึกษาและปฏิบัติธรรมอย่างลวกศิษย์ของพระพุทธเจ้า จุดมุ่งหมายก็คือ สนใจอยากจะทำ ความทุกข์คืออะไร เกิดขึ้นได้อย่างไร และจะดับทุกข์ได้ด้วยวิธีใด

ผู้ปฏิบัติย่อมใช้จุดมุ่งหมายนี้เป็นหลักเกณฑ์ในการวินิจฉัย ว่าการปฏิบัตินั้นถูกต้องหรือไม่ ถ้าฝึกปฏิบัติไปแล้วจิตสงบ เยือกเย็น ผ่องใส มีความแจ่มใสจากความยึดมั่นถือมั่น ความทุกข์คลายลงเรื่อยๆ ผู้ปฏิบัติก็จะรู้ด้วยใจของตัวเองว่าถูกต้องแล้ว

แต่ถ้าหากว่าปฏิบัติไปแล้วจิตคิดปรุงแต่งวุ่นวาย คิดโน่นคิดนี่ ไม่สามารถจะสงบได้เลย ก็จะไม่รู้เองว่าไม่ถูกต้อง ไม่ใช่หนทาง เพราะการมาปฏิบัติก็เพื่อให้ความทุกข์เบาบาง เพื่อให้ความยึดมั่นถือมั่นลดลง

เมื่อรู้แล้วก็ต้องแก้ไขตัวเองทันที ด้วยการบังคับจิตให้หยุดนิ่ง มีสมาธิอยู่กับลมหายใจให้ได้ ทุกขณะ ตามรู้ลมหายใจเข้าออก สิ่งใดที่เกิดผ่านเข้ามาในชีวิตประจำวัน ก็ดูให้เห็นอนิจจัง ไม่เที่ยง เป็นเช่นนั้นเอง ยังไม่เห็นก็ท่องไว้ก่อน เป็นคาถาเตือนตนเองไว้ จะช่วยแก้ไขได้

๖๑-๖๒ ขอบตาอธิบายถึงการหลับอย่างมีสติ หรือจิตตื่นขณะหลับ

การหลับอย่างมีสติเป็นการหลับสนิท สบาย ได้พักทั้งกายและจิต ไม่ใช่หลับๆ ตื่นๆ

ท่านพูดว่า “หลับในตื่น ตื่นในหลับ” หมายความว่า ในขณะที่เรากำลังตื่นอยู่นี้ แม้ว่าจะมีสิ่งใดมากระทบ ไม่ว่าจะมีผัสสะอะไรเกิดขึ้น

ทั้งตา หู จมูก ลิ้น กาย จิตปิดสนิทด้วยสติที่รู้ทัน สมาธิหนักแน่น ปัญญาเห็นแจ้ง เพราะฉะนั้น จิตนี้ก็จะไม่กระทบกระเทือน ไม่กระเพื่อม ไม่ซัดส่าย ไม่เป็นทุกข์ เมื่อนอนหลับ ก็หลับสนิท แต่จิตตื่น ด้วยสติ จะมีอะไรเกิดขึ้นก็ไฉน รู้ได้ทันทั่วทั้งที่ เมื่อถึงเวลาลืมตาตื่นขึ้น ก็ไม่งัวเจียง จิตแจ่มใส กระจ่าง พร้อมที่จะทำงานต่อไปได้

ผู้ฝึกปฏิบัติธรรมอย่างสม่ำเสมอจนเป็นกิจนิสัย ย่อมเป็นผู้พร้อมอยู่ด้วยสติ สมาธิ และปัญญา ทั้งตื่นและหลับ หากเราสามารถทำได้จนเป็นความเคยชิน ก็จะมีคุณค่ามหาศาลต่อชีวิต คຸ້ມคำแก่ การเกิดมาเป็นมนุษย์

๖.๖๖ การปฏิบัติด้วยวิธีกำหนดนิมิต จะมีโอกาสหลงนิมิตได้หรือไม่

ถ้าเป็นการกำหนดว่าต้องเป็นนิมิตอย่างนั้นอย่างนี้ ก็ต้องระวัง ความยึดมั่นถือมั่นในนิมิตนั้น ผู้ที่กำหนดไม่ได้ก็จะรู้สึกว้า ฉันคงปฏิบัติไม่ได้ แต่ถ้าหากเป็นการปฏิบัติด้วยวิธีก่อนนอนสติ ใช้ลมหายใจเป็นเครื่องกำหนด แม้จะปฏิบัติยาก ต้องบังคับจิตให้มัวนัย มีสัจจะ แต่ก็มีความเป็นอิสระมากกว่า เพราะไม่ต้องมีอะไรเป็นเครื่องหมาย

ส่วนนิมิตที่เกิดขึ้นระหว่างนั่งสมาธิ เป็นสิ่งที่อาจเกิดขึ้นได้ มีการเกิด-ดับตามธรรมดา เมื่อมันเกิดขึ้นก็มองให้เห็นอนิจจัง เห็นอนัตตา ไม่ไปยึดมั่นถือมั่นว่าเป็นตัวตน หรือเป็นจริงเป็นจัง นิมิตนั้นก็หายไปเอง

(จบบริบูรณ์)

ปลอบใจเราเอง (๔)

* แม่น้ำ ลักขิตะ

ปลอบใจเราเองเถิด...

อย่าหวังให้ใครจะมาเข้าใจเรา แต่จงเข้าใจตัวเราเอง

ทะเลกว้างสุดกว้างลึก สุดลึกเพียงใด เธายังสำมาชดฐ์ได้เพียงถึง

แต่ดวงจิตมนุษย์กว้างและลึกเพียงใด ใครจะสำมาชดฐ์ได้เพียงถึง?

อย่าหวังให้ใครจะมาเข้าใจเรา สำมาชดฐ์เราก็ไม่เข้าใจเธอเช่นกัน

เพราะวิถีชีวิตที่แตกต่าง ระยะเวลาเดินทางของวันวัยที่ไม่เท่ากัน หรือความสามารถสัมพันธ์

กับคนรอบข้าง ไม่ว่าจะคนไหนคนรอบค้อม เพื่อบรรเทา สิ่งคนหนุ่มคน ๗๗ ทำให้แนวชีวิต...

ชีวิตนี้สั้น... ความฝัน หรืออุดมการณ์ของแต่ละคนแตกต่างกันไป

ทุกคนต่างมีวิถีชีวิตอันเป็นส่วนตัว แม้พอจะเข้าใจกันบ้างก็ให้เพียงหนึ่งเดียว เราเอง

ก็มีส่วนส่วนตัวที่ใครต่อใครจะไม่สามารถเข้าใจเช่นกัน

ตัวคนเราหรือที่เท่านี้... ไม่ใหญ่โตอันใดเลย แต่หาว่าสิ่งที่ซ่อนอยู่ไหนความคิด

คนเรากลับมากมายลึกสุดที่ใครจะประมาทได้

อย่าหวังให้ใครจะมาเข้าใจเรา เพราะไปอยู่ที่เราก็ไม่เข้าใจตัวเอง

จะสังเกตได้ว่า ปอปลอกซึ่งที่กำหัดกระทำหรือคำพูดซึ่งหลุดออกมาจากปากเรา เป็นไปใน

ทิศทางตรงข้ามกับความคิดที่ออกมาของใจ แม้เราเองก็ยังไม่สัมพันธ์ เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น?

ปลอบใจเธอเองเถิด...

ดีที่เธอชั่ววูบอยู่ที่นี่ด้วยเธอ โยต์เองคิดมากกับคำให้ร้ายของคนอื่น

เป็นความสุขมากของคนที่นี่ ไม่ปรารถนาดีต่อเธอ
เธอย่อยมกกล่าววาทให้ร้ายเธอสาหัสพืด
แต่เธอจะเลวระยอย่างเธอว่าหรือไม่นั้น
เป็นสิ่งที่สำคัญที่พึงนำมาพิจารณาให้ถ่วงชอบ
การแค้นตงฮากการเดียดตางเธอกับคนไม่ไศลของเธอ
หรือคือเคียดแค้นชิงชังอย่างสุดแสน
ไม่ช่วยยให้เธอปดิสู่ที่ฮากคำกล่าววาทใดๆ
ซึ่งแต่จะทำตวงใจให้ชอนเหวเสียบปล่าๆ
ประหรึ่งสุ่มไฟไปล่อกต้วเธอเอง
แม้การชกชุ่นคิดขมหรืวิตหมองเศชาก็เฉ่นมัน
ไม่ช่วยยให้เธือองช่ายๆ ดีได้เสย
ช้ำเป็นมาชกทำคววมชู้สีกาชบช้ำหน้าเฮ้งไปฮัก

ปลอบใจเธอเองเถิด...

เธอจะไปล่ลิตใจ เธอก็อพพายมยัสมสตชุ่นเข้าไว้
ทของแก้ยอม่ไม่แปงเป็นอื่น

แม่ดูภาพเก่าด้วยสิ่งใส่มมหรือหลอมละลาย
เมื่อเธอตั้งใจจะไม่ต้องเป็นนางสาวใจให้ผู้ชาย
หากอยากแก่กว่าชอชบายก็เฝ้ายามเสีย
ก็ให้กาลเวลาพิสูจน์สิ่งดีๆในตัวเอง
เพราะความหวังเป็นแสงมีอนลมหายใจของพระเจ้า
ไม่มีหันตายและอยู่คู่โลกเสมอมา

ปลอบตัวเองใจเธอเองเถิด...
ในโลกนี้มีคนตั้งมากมายดูก็ใส่ร้ายป้ายสี
และหาข้อใดหน่นักกว่าเธอเสียอีก
ซึ่งขมกว่าเธอช้อยเท่าพันเท่า
กว่า...ผู้คนเหล่านี้ก็ยังยืนหยัดอดทน
คนที่ทนต่อคำให้ร้ายได้เท่านั้น
จึงเป็นคนที่ประสบความสำเร็จอย่างหาได้เปรียบปาน
แม้เธอก็เป็นคนดีเช่นนี้ก็ได้
ตัวเก่าขสงบอบขมอย่างคิมก็งาม
ไม่สนเวลานแก่ตัวแม่ดูก็ใคร่ใจพิศ

รักนี้เพื่อให้

- รักจริงไม่เห็นแก่ตัว
- รักชั่วฉับแวบหลงไหล
- รักดีกล้าสละออกไป
- รักให้ไม่หวังตอบแทน

(สุวรรณเมณฑก)

นคร สวรรค์แห่งแคว้นโกศล มีกุลธิดานางหนึ่งของตระกูลที่อุปัฏฐาก (อุปถัมภ์ดูแลพระภิกษุสามเณร) พระอัครสาวกทั้งสองของ

- พระศาสดา นางเป็นผู้มีความเลื่อมใส
- ศรัทธาในพระพุทธรูป-พระธรรม-
- พระสงฆ์ กิริยาอาการสมบุรณ์
- ด้วยมารยาท(สุภาพเรียบร้อย)
- เป็นผู้มีความฉลาด ยินดียิ่งในการ
- ทำบุญทำทานทั้งหลาย
- ในนครสวรรค์นั่นเอง มี
- มัจฉาทิฎฐิตระกูลหนึ่ง (ตระกูลที่ยัง

มีความคิดเห็นผิดจากธรรมะ) ซึ่ง
มีฐานะชาติตระกูลทัดเทียมกันได้
มาสู่ขอนาง แต่บิดามารดาของนาง
ตอบไปว่า

“ลูกสาวของเราเคารพ
นับถือในพระรัตนตรัย มีนิสัย
ใจคอบนุกทำบุญกุศล ส่วน

• ตระกูลของท่านไม่นิยมในการ
• ทำบุญให้ท่าน เราจึงไม่อาจยก
• ลูกสาวให้ได้ เพราะพวกท่านจะ
• ห้ามไม่ให้ลูกสาวของเราได้แจกทาน
• ได้ไปฟังธรรม ได้ถืออุโบสถ รักษา
• ศีลตามชอบใจ ฉะนั้นพวกท่านจง
• สู้ขอลูกสาวจากตระกูลอื่น ที่มี

• ชีวิตความเป็นอยู่คล้ายคลึงกับตน
• เกิด”

• แม้จะถูกปฏิเสธเช่นนั้น
• พวกเขาก็ยังคงปรารถนาลูกสะใภ้
• เช่นนางเข้าสู่ตระกูล จึงเฝ้ารับรอง
• ว่า

• “หากลูกสาวของท่านเข้าสู่
• ตระกูลของพวกเราแล้ว กิจทั้งปวง
• ที่นางประสงค์จะทำ พวกเราจะไม่
• ห้ามเลย ขอท่านจงวางใจได้ ยก
• ลูกสาวให้แก่พวกเราเถาะ”

• แล้วก็อ้อนวอนรบเร้าอยู่
• อย่างนั้น กระทั่งบิดามารดาของ
• นางใจอ่อน ตกปากรับคำว่า

• “ถ้าอย่างนั้น เราก็จะยก
• ลูกสาวของเราให้เป็นลูกสะใภ้ของ
• พวกท่าน”

• เมื่อถึงฤกษ์งามยามดี จึง
• ได้จัดพิธีมงคลขึ้น แล้วนางก็ไปอยู่
• ยังบ้านของสามี ปฏิบัติภาระหน้าที่
• เป็นอย่างดีแก่พ่อแม่ของสามีและสามี
• โดยครบถ้วนไม่ขาดตกบกพร่อง

เพราะนางเป็นผู้เพียบพร้อมด้วยความประพุดติและมารยาทนั่นเอง
วันหนึ่ง นางปรารถนาจะทำบุญทำทาน จึงเอย่กับสามีของนาง
“พี่จ๋า ฉันประสงค์ที่จะถวายทานแก่พระเถระ ให้นำท่านมายังบ้านของเรา”

“ดีแล้ว น้องจงทำบุญตามอัธยาศัยเถิด”

สามีของนางมิได้ขัดขวางแต่ประการใดเลย นางจึงได้นิมนต์พระอัครสาวกทั้งสองกับภิกษุอีกหลายรูปมาที่บ้าน กระทำการสักการะเป็นอย่างดี ให้ฉันโภชนะอันประณีต โดยที่สามีมิได้มาร่วมบุญด้วยเลย

เมื่อเสร็จกิจแล้ว นางก็ได้เอย่นิมนต์พระเถระทั้งสองไว้อีกว่า

“พระคุณเจ้าผู้เจริญ คนในตระกูลของสามีดิฉันนี้ ส่วนใหญ่แล้วยังเป็นผู้ไม่มีสัมมาทิฐิไม่มี

มีศรัทธา ไม่รู้จักคุณของพระรัตนตรัย ด้วยเหตุนี้ดิฉันจึงขอโอกาสนิมนต์พระคุณเจ้าทั้งหลายมาฉันโภชนะในที่นี้อีก จนกว่าผู้คนในตระกูลนี้จะรู้ได้ถึงคุณของพระรัตนตรัย”

พระเถระทั้งหลายก็รับนิมนต์ แล้วมาฉันเป็นประจำในตระกูลนี้ นางจึงได้โอกาสที่จะกล่าวกับสามีว่า

“พี่ พวกเราได้นิมนต์พระเถระทั้งหลายมาฉันภัตตาหารถึงที่บ้านของเราเป็นประจำ ก็แล้วเหตุใดพี่จึงไม่ได้มาช่วยกันร่วมบุญดูแลพระเถระเล่า”

สามีจ้านด้วยเหตุผล จึงรับปากว่า

“ครั้งต่อไป เราจะอยู่ร่วมบุญด้วยกัน”

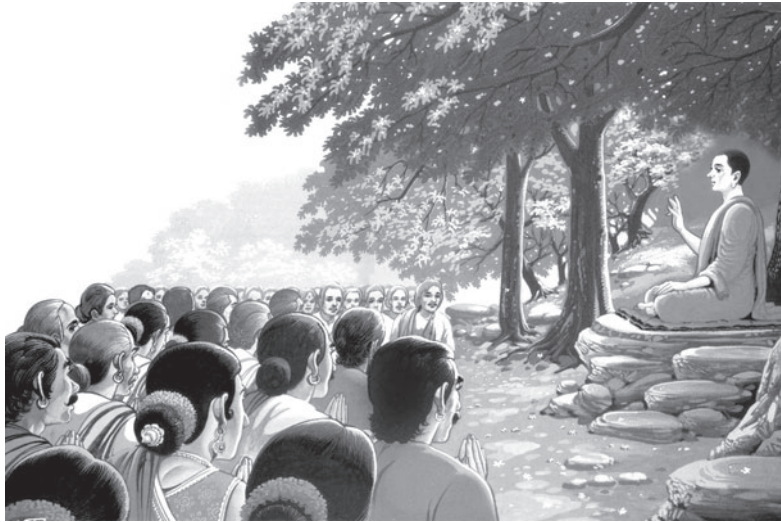
ต่อมา...เมื่อถึงวันนั้น สามีของนางจึงอยู่ต้อนรับดูแลพระเถระทั้งหลาย ครั้นเสร็จ

ภัตตกิจแล้ว ก็ได้ปฏิสันถารกับพระเถระทั้งหลาย แล้วนั่งอยู่ ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง ขณะนั้นเอง เป็นโอกาสดีของพระธรรมเสนาบดีสารีบุตร จึงได้แสดงธรรมให้แก่สามีของนางฟัง เขาจับฟังด้วยความตั้งใจ บังเกิดความเลื่อมใสในธรรมกถาและอิริยาบถของพระเถระ

นับตั้งแต่ครั้งนั้น เขาเริ่มใส่ใจช่วยตระเตรียมที่นั่งที่ฉันแก่พระเถระทั้งหลาย และยินดีในการฟังธรรม จนในที่สุดมิจจาทิฐิฐิของเขาก็ถูกทำลายไป

อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อพระเถระแสดงธรรมแก่สามีภรรยาทั้งสองแล้ว ได้ประกาศอริยสัจ ๔ ณ ที่นั้น ในเวลาที่จะบสัจจะนั้นเอง สองสามีภรรยาก็ได้ดำรงอยู่ในโสดาปัตติผลทันที

ต่อมาไม่นานนัก แม้แต่บิดามารดาของสามี กระทั่งถึงข้า

ทาสกรรมกรทั้งหมดในบ้าน ทุกคน
ได้ทำลายมิจฉาทิฏฐิของตนไป
หมดสิ้น เข้าสู่ความเป็นผู้มีสัมมา
ทิฏฐิ มีจิตใจเคารพนับถือใน
พระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์
ยึดเอาพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งพา
ของชีวิตตลอดไป

วันหนึ่ง.....หลังจากที่นาง
เป็นผู้เข้ากระแส(โสดาบัน)แล้ว
จิตพ้นจากอบายภูมิทั้งปวง มี

• ความไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา มี
• ความเป็นผู้เที่ยงต่อการตรัสรู้ใน
• เบื้องหน้า ศรัทธายิ่งยวดใน
• พระพุทธศาสนา จึงตัดสินใจเอ่ย
• ขอต้อสามีของนางว่า
• “พี่จ๋า เราสองยังคงจะมี
• ประโยชน์อะไรด้วยการอยู่ครอง
• เรือนกันอีกเล่า น้องปรารถนาจะ
• ออกบวช”

• ฝ่ายสามีก็ตอบทันทีเลยว่า

• “ดีสิ! แม้แต่ตัวพี่เองก็จะ
• ออกบวชเช่นกัน”

• แล้วทั้งสองก็สละทุกสิ่ง
• ทุกอย่าง เขานำภรรยาไปสู่สำนัก
• ของภิกษุณี แล้วตนเองก็ไปเข้า
• ฝ้าพระศาสดา ทูลขอบรรพชา
• พระศาสดาก็ทรงอนุญาต

• บวชแล้วไม่นานนัก ทั้ง
• สองต่างก็ได้บำเพ็ญเพียรในธรรม
• อย่างตั้งใจ กระทั่งได้บรรลุธรรม
• เป็นพระอรหันต์แล้ว

• ณ ธรรมสภา ภิกษุทั้งหลาย
• พากันสนทนาว่า

• “ท่านทั้งหลาย มีภิกษุณี
• สาวรูปหนึ่งนับว่าเป็นยอดของ
• ผู้เกื้อกูลแก่ตนและแก่สามี แม้
• ตนเองก็ได้บวชจนบรรลุพระอรหันต์
• แม้สามีก็พลอยได้บวชจนเป็น
• พระอรหันต์ด้วย”

• พอดีพระศาสดาเสด็จมาถึง
• ได้ตรัสถามเรื่องที่ภิกษุทั้งหลาย
• สนทนากันแล้ว จึงตรัสออกไปว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย นางภิกษุณีรูปนี้ได้ปลดเปลื้องสามีออกจากบ่วงกามราคะ มิใช่ในบัดนี้เท่านั้น แม้ในกาลก่อนโน้น นางภิกษุณีนี้ก็เคยปลดเปลื้องบัณฑิต ให้หลุดรอดจากบ่วงมรณะมาแล้ว”

แล้วทรงเล่าเรื่องราวในอดีตนั้น

ในอดีตกาล มีเนื้อ(สัตว์ป่าประเภทควาง อีเก้ง เป็นต้น) ฝูงหนึ่งอาศัยอยู่ในป่าลึกแห่งหนึ่ง มักรวมตัวกันเป็นฝูงใหญ่ แสงสว่างหายไปหรือไม่หรือผลไม้เป็นอาหาร โดยมี **พญาเนื้อทอง** เป็นจ่าฝูง รูปร่างสง่างามนำดู ผิวพรรณและขนเป็นสีทอง เขายาวแหลมคมตั้งพวงเงินดวงตาทั้งสองแวววาวราวกับแก้วมณี และมี **นางเนื้อสาวตัวหนึ่ง** เป็นคู่ นางเนื้อสาวก็รูปร่างงดงามน่ารักยิ่งนัก

เนื้อทั้งสองอยู่ร่วมกันด้วยความรักสมัครสมาน พญาเนื้อทองปกครองบริวารถึงแปดหมื่นตัวทีเดียว

อยู่มาวันหนึ่ง มี **พราณปาคนหนึ่ง** เข้าสู่ป่าลึกนั้น เมื่อแอบซุ่มดูฝูงเนื้อแล้ว ก็ได้วางบ่วงดักไว้ตามเส้นทางผ่านของฝูงเนื้อ ครั้นพญาเนื้อทองเดินนำหน้าเนื้อทั้งหลายมา เท้าได้ก้าวเข้าไปในบ่วง บ่วงจึงรัดเท้าไว้ทันที แม้จะรีบดึงเท้าให้หลุดจากบ่วงก็ไม่ทันแล้ว ยิ่งดึงบ่วงยิ่งรัดแน่นขึ้นกว่าเดิม พญาเนื้อทองจึงตัดสินใจว่า

“เราจะต้องออกแรงสุดกำลัง ดึงบ่วงนี้ให้ขาดสะบั้นให้ได้”

คิดแล้วก็กระซุกเท้าสุดแรง บ่วงนั้นไม่เพียงแต่ไม่ขาด ยิ่งบาดลึกเข้าเนื้อจนถึงกระดูก สร้างความเจ็บปวดทรมานแก่พญาเนื้อทองยิ่งนัก ส่งเสียงร้องออกมาอย่างตื่นตกใจ และร้องบอกเตือนภัยแก่บริวารของตน หมู่เนื้อ

ทั้งปวงได้ยินเช่นนั้น พากันกลัวต่อมรณภัย วิ่งหนีแตกกระเจายกันไปหมดสิ้น เหลืออยู่แต่เพียงนางเนื้อสาวตัวเดียว ที่พอวิ่งไปแล้วเหลือียวหาไม่เห็นพญาเนื้อ ก็รู้ได้ทันทีว่า

“ภัยครั้งนี้คงเกิดขึ้นแก่พญาเนื้อทองอันเป็นที่รักของเรา เป็นแน่แล้ว”

จึงรีบวกกลับมา เห็นพญาเนื้อทองติดบ่วงอยู่ด้วยอาการบาดเจ็บสาหัส อดไม่ได้ที่จะทุกข์ร้อนใจเป็นห่วง น้ำตาไหลพร่างพรูกล่าวเสียงสั่นเครือว่า

“ข้าแต่พญาเนื้อทองผู้มีกำลังมาก ท่านลองพยายามอีกสักครั้ง ดึงบ่วงที่ติดแน่นนี้ให้ขาดเถิด ฉันไม่ปรารถนาจะอยู่ป่านี้โดยปราศจากท่าน”

ได้ฟังคำขอร้องเช่นนั้น **พญาเนื้อทองจึงพยายามออกแรงดึงเท้าให้หลุดออกจากบ่วงอีกครั้ง**

แต่ยิ่งดึงก็ยิ่งแน่น ยิ่งเจ็บปวดจน
ล้มลงนอนที่พื้นดินตรงนั้น เอ่ยกับ
นางเนื้อว่า

“ฉันพยายามดึงเต็มที่แล้ว
แต่บ่วงนี้เหนียวหนักไม่ยอมขาด ยิ่ง
ใช้เท้าตะกุยพื้นดินสุดแรง บ่วงยิ่ง
รัดแน่นบาดลึกเข้าไปอีก”

นางเนื้อมองดูเท้าของ
พญาเนื้อทองด้วยความสงสาร
เพราะเท้างามข้านั้นบัดนี้เปราะ
ละเอียดด้วยเลือดแดงฉาน นางจึง
ยืนอยู่ข้างๆกายของพญาเนื้อทอง
โดยไม่ยอมละทิ้งหลบหนีไปที่ใด
ขณะนั้นเอง.....พลัน

• ปรากฏตัวนายพรานขึ้น โดยที่ไม่รู้
• ว่าโผล่มาจากไหน ตั้งแต่เมื่อไร
• กำลังเดินตรงเข้ามาหาเนื้อทั้งสอง
• นางเนื้อขยับตัวขึ้นด้วยอาการตื่นตัว
• หันหน้าไปที่พญาเนื้อทองแล้ว
• พลอบใจว่า

“นายพรานกำลังมา แต่
ทำนองอย่างกลัวเลย ฉันจะไม่ให้
นายพรานนำเอาชีวิตของท่านไปได้”

กล่าวจบก็ก้าวเข้าหา
นายพรานอย่างอาจหาญ พร้อมกับ
แสดงท่าทางทำความเคารพแก่
พรานป่า แล้ววิงวอนขอร้องว่า

“ข้าแต่นายพรานผู้ประเสริฐ
พญาเนื้อทองที่ติดบ่วงของท่านนี้
เป็นคู่หูทุกซึกุ้ยากอันเป็นที่รักยิ่ง
ของเรา เป็นพญาเนื้อที่สมบูรณ์ด้วย
ศีล งามด้วยความประพฤติดีและมี
มารยาท เป็นราชาของหมู่เนื้อ
แปดหมื่นตัว หากท่านประสงค์ที่
จะฆ่าพญาเนื้อตัวนี้ ขอจงฆ่าเรา
เสียก่อนเถิด”

พรานป่าพอได้ยินเสียงนางเนื้อพูดออกมาเท่านั้น ทั้งตกใจ ทั้งแปลกประหลาดใจ รู้สึกตื่นตื้น อัจฉรย์ใจยิ่งนัก ถึงกับโพล่งออกไปว่า

“ข้าไม่เคยได้ยินได้ฟังมาเลย ยิ่งไม่เคยได้เห็นเนื้อพูดภาษามนุษย์ได้ด้วย ช่างมหัศจรรย์เหลือเกิน เจ้าพูดได้จริงๆ หรือเป็นหูของข้าฟังเพื่อนไป”

“จริงๆ ท่านฟังไม่ผิดหรอกเรากับพญาเนื้อนี้สามารถพูดภาษามนุษย์ได้จริงๆ”

“โอ้...ถ้าอย่างนั้น เจ้าทั้งสองต้องเป็นผู้ที่มีบุญวาสนาบารมีเป็นแน่ แน่ะ! นางเนื้อที่แสนวิเศษตัวเจ้ากับพญาเนื้อทองนี้จึงเป็นสุขเถิด ข้าจะปล่อยพวกเจ้าไป”

จบคำพรานป่าก็ตรงไปที่พญาเนื้อทอง ใช้มีดตัดบ่วงให้ขาดแล้วเอาบ่วงที่ติดเท้าออก ช่วยรักษาบาดแผลให้เป็นอย่างดี จน

อาการของพญาเนื้อทองดีขึ้นทันตาเห็น พญาเนื้อทองพันทุกซ์ทรมานแล้ว มีความรู้สึกสุขสบายขึ้นนางเนื้อสาวจึงเอ่ยอนุโมทนาแก่นายพรานว่า

“วันนี้ฉันเห็นพญาเนื้อทองหลุดพ้นจากบ่วงทุกซ์มาได้แล้วย่อมชื่นชมยินดี ฉันใด ขอให้ท่านพร้อมด้วยญาติทั้งมวลของท่านจงมีความสุขชื่นชมยินดี ฉันนั้นเถิด”

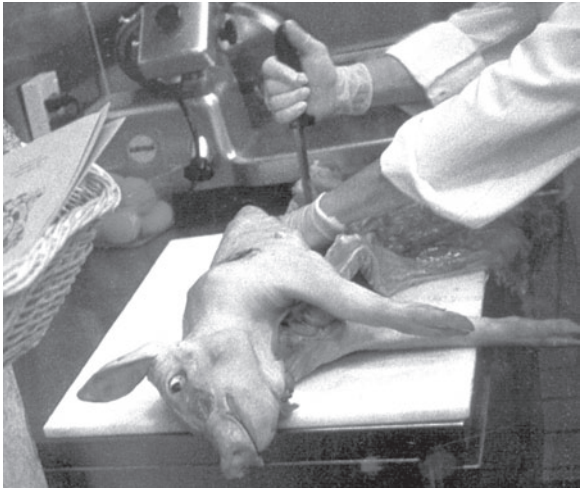
ฝ่ายพญาเนื้อทองได้บังเกิด

ความคิดขึ้นว่า

“นายพรานผู้นี้เป็นที่พึ่งพาอาศัยของเรา แม้เราก็คควรเป็นที่พึ่งพาอาศัยของนายพรานนี้บ้าง”

จึงได้ค่อยเชี้ยแก้วมณีก้อนหนึ่งชูดขึ้นมาจากพื้นดิน คาบเอามาให้แก่พรานป่านั้น พร้อมกับแนะนำสั่งสอนว่า

“ดูก่อนสหาย นับตั้งแต่วันนี้ไป ท่านอย่าได้กระทำบาปปาณาติบาต อันเป็นการเบียดเบียน

ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตผู้อื่นอีกเลย แก้วมณี
ก่อนนี้จึงนำไปเป็นทรัพย์สินเลี้ยงดู
ลูกเมีย เป็นผู้มีศีล กระทำบุญ
และทานเถิด”

แล้วพญาเนื้อทองกับ
นางเนื้อ ก็พากันกลับคืนสู่ฝูงของ
ตนตามเดิม

พระศาสดาครั้งทรงแสดง
ชาดกนี้จบแล้ว ตรัสว่า

“นายพรานป่าในครั้ง
นั้น ได้มาเป็นพระจันนะใน
บัดนี้ นางเนื้อนั้นได้มาเป็น
ภิกษุณีสาวนี้ ส่วนพญาเนื้อ
ทองได้มาเป็นเรตถาคตเอง”

ธรรมบท

จันทร์ ๒๑ ม.ค.๒๕๔๕

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๗๔๓
อรรถกถาแปลเล่ม ๕๕ หน้า ๗๗๕)

พระพุทธรูปตรัส

- จิตเลื่อมใสในที่ได้
พึงให้ทานในที่นั้น
ทานที่ให้แล้วแก่ผู้มีศีล
ย่อมมีผลมาก
ทานที่ให้แล้วแก่ผู้ละเมิดศีล
ย่อมมีผลน้อย

(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๕

“อิสัสตกสูตร” ข้อ ๔๐๖)

โบนี่ มาร์ติน

(เกือบจะ) โชคร้ายที่เกิดมารวย

เขียนโดย

โทมัส หลุยส์ โอลิเวอร์

แปลโดย

สว่างวัน ไตรเจริญวิวัฒน์

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : ๒๕๕๒

ราคาเล่มละ ๗๕ บาท (รวมค่าส่ง) สั่งซื้อได้ที่

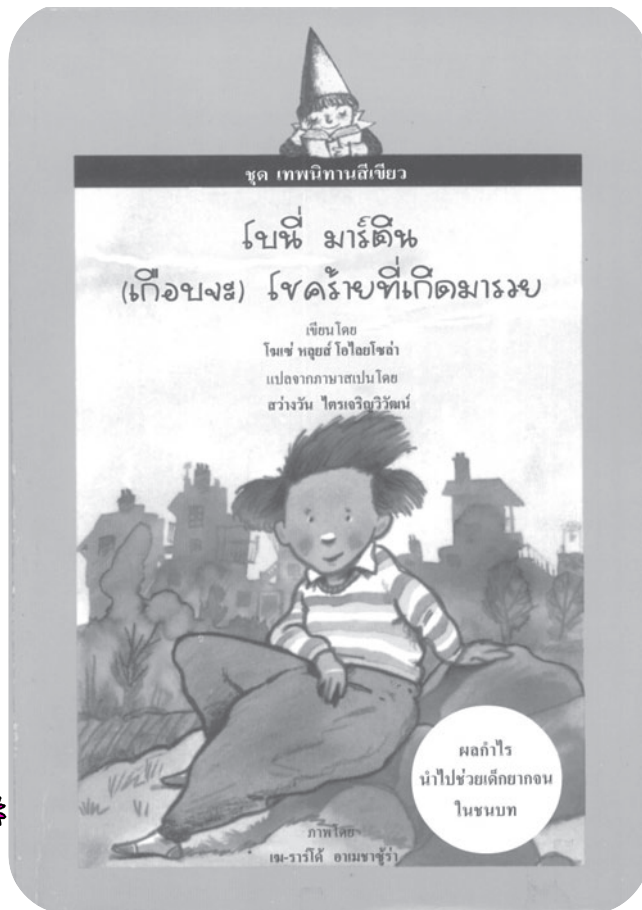
ธรรมทัศน์สมาคม ๖๗/๕๐ ถนนพหลโยธิน

คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

ส่งจ่าย ปท.คลองกุ่ม

ผลกำไรจะนำไปช่วยเหลือยากจนในชนบท

เริ่มลงในฉบับที่ ๕๑

การไป ‘ลา เปญา เด ฟรานเซีย’ เป็นเรื่องยุ่งยากมากสำหรับเด็กๆ พวกเขาต้องขึ้นรถประจำทางไปลงที่เซิงเขาริสโก้ จากที่นั่นจะต้องเดินต่ออีก ๕ กิโลเมตร และยังต้องแบกขนมขึ้นไปด้วย

อากาศร้อนมาก ทุกคนชอบแฉ่ๆ เมื่อไปถึง “อย่ามาที่นี่อีกเลย ไม่คุ้มกันหรอก” ทุกคนพูดอย่างนี้ ยกเว้นกามิโล่ที่ยืนยันว่า “เดี๋ยวก็รู้ ว่าคุ้มไหม”

รถทัวร์มากันมากพอสมควร เมื่อสังเกตเห็นว่าชาวต่างชาติกลุ่มใหญ่ที่พูดภาษาอังกฤษมาถึง ทุกคนบอกโบนี่ว่า

“นี่ไง ลูกค้าของเธอ”

กลาร่าเดินไปพร้อมกับโบนี่ ลักครู่เดียว เด็กหญิงก็เรียนรู้คำศัพท์ ๓-๔ คำที่จำเป็นในการขายขนม กลาร่าชอบขายของและมีพรสวรรค์อย่างเห็นได้ชัด ลูเซียเริ่มขายขนมให้กับลูกค้าชาวสเปน ส่วนกามิโล่และโบนี่รับหน้าที่เก็บเงิน เพราะพวกเขาขายไม่เก่งเท่าเด็กหญิงทั้งสอง

พอเที่ยงวัน ก็ไม่เหลือเปรูนียัสแม่แต่ชิ้นเดียว กามิโล่ซึ่งทุกคนยกให้เป็นหัวหน้ากลุ่ม ตัดสินใจว่า

“ไม่คุ้มที่จะเอาขนมขึ้นมาบนเขาแค่ ๑๐ กล่อง ต้องเอามาอย่างน้อยอีกเท่าหนึ่ง”

“แม่ฉันทำเยอะขนาดนั้นไม่ไหวหรอก” ลูเซียแย้ง ทั้งสี่คนเดินตัวปลิวลงจาก ‘ลา เปญา’ อย่างมีความสุข พวกเขาลงมาตามทางลาดสายเล็กๆ แคบๆ ที่กามิโล่รู้จัก บางช่วงของทางเดินเป็นเนินชันๆ ที่ต้องคอยช่วยเหลือกันจึงจะลงมาได้

เด็กๆ ลัดเลาะอยู่ในป่า เล่นซ่อนหากันจนมาถึงเซิงเขา แล้วทุกคนก็ลงเล่นน้ำในแอ่งน้ำลึก

วันนั้นเป็นวันที่โบนี่ทราบว่าความใฝ่ฝันของกามิโล่คือ เป็นนักบินเมื่อโตขึ้น เด็กชายคิดว่าเป็นเรื่องยากมาก แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรกับกามิโล่

ถ้าสำหรับการเดินทางไปขายของครั้งต่อไป พวกเขาทั้งสี่คนติดต่อกับลุงเออร์เนสได้ ผู้ซึ่งโบนี่เคยช่วยชีวิตไว้พร้อมกับลาท่ามกลางหิมะ

ผู้คนพูดกันว่าลุงเออร์เนสได้เป็นคนบ้าๆ เป้อๆ แต่ลุงกลับจำได้ว่ามีหลานคนหนึ่งขับรถบรรทุกเล็กส่งนม รถคันนี้จะไปชนเหยือกใส่นมที่คนเลี้ยงวัววางไว้ข้างทางหลวง นอกจากนี้ ทุกวันอาทิตย์หลานของลุงเออร์เนสได้จะนำอาหารและของใช้ขึ้นไปส่งให้พระที่โบสถ์บนเขา

ในที่สุด ลุงเออร์เนสได้ก็เกลี้ยกล่อมให้หลานชายยอมให้เด็กๆ ขึ้นรถบรรทุกไปด้วย ช่างแตกต่างกันเหลือเกินกับการเดินแบกขนม ๒๐ กล่องขึ้นเขา

พวกเขาขนนมขึ้นมามากขนาดนี้ เพราะช่วงวันจันทร์ถึงวันศุกร์ คุณป้าอังกูสเตียสและภรรยาของลุงเออร์เนสได้ช่วยนวยกับการทำขนมเปรูเนียส โดยอาศัยเตาฟืนที่ขอยืมมาจากนายสิบตำรวจคนหนึ่ง ส่วนคุณลุงเออร์เนสได้ใช้ลาของแกชนฟีนและชายชราคอยดูแลให้ไฟในเตาติดอยู่ทั้งวันและตลอดช่วงค่ำ

ลุงเออร์เนสได้ชอบมากที่ได้รับหน้าที่นี้เพราะได้อยู่ใกล้กองไฟ คุณลุงมักจะรู้สึกหนาวเย็นแม้กระทั่งในฤดูร้อน

คุณป้าอังกุสเสียดายทำงานอย่างไม่รู้เห็นรู้เห็นน้อย
พลางพูดกับเด็กหญิงทั้งสองว่า

“เรามาช่วยกันเก็บเงินดูซิ เพื่อจะมีพอส่งให้
พี่ชายของพวกเขา เขาจะได้ซื้อตั๋วเดินทางกลับมาที่
หมู่บ้านได้สักที”

ว่ากันว่าลูกชายคนโตของคุณป้าไปเป็นทหารเกณฑ์
ที่เมืองบาเลนเซีย พอครบเกณฑ์ก็ไม่ได้หวนกลับมา
อีกเลย คุณป้าเชื่อว่าเหตุที่ลูกชายไม่กลับมา
เพราะไม่มีเงินซื้อตั๋วรถ แต่บรรดาเพื่อนบ้านพูดกันว่า
“ไม่มีวันที่เขาจะกลับมาหรอก แม้ว่าส่งตั๋วรถนอน
ไปให้ก็ตาม”

วันอาทิตย์ เด็กๆ นำขนมขึ้นไป ๒๐ กล่อง
และขายหมดเกลี้ยง

“อาทิตย์หน้าต้องเอาขึ้นไปอีก ๓๐ กล่อง” กามีโล่
ประกาศอย่างใจป้ำ “ลองดู เป็นไงเป็นกัน! เราจะ
ขายให้นักท่องเที่ยวต่างชาติแพงหน่อย พวกนี้ซื้อง่าย
จะตายไป”

โบนี่ มาร์ติน วิ่งวุ่นกับการดูแลรถมอเตอร์ไซด์
ของคุณครูอาลีเซียและชายขนมเปรูนิยัส จนกระทั่ง
ลืมนไปเลยว่าเขาไม่มีความสุข โดยเฉพาะอย่างยิ่งทุก
วันอาทิตย์เมื่อพวกเขาพากันเดินกลับจาก ‘ลา เปญญา’
ตามทางลัดเล็กๆ สายนั้น

ขณะนั้นเป็นเดือนมิถุนายน ดวงอาทิตย์สาด
แสงเจิดจ้า แต่กามีโล่รู้จักถนนที่มีเงาไม้ร่มครึ้ม
เหมาะจะเล่นเกมมหัศจรรย์ต่างๆ กล่าว่ามักจะคิดวิธี
เล่นน่าสนุกมากมายหลายแบบ เช่น เล่นทายคำ ได้เขา
ลงมาด้วยเชือก คันทาสสมบัติ เล่าภาพยนตร์ใน
โทรทัศน์แต่เล่าย้อนจากตอนจบมาตอนต้น กล่าว่าจะ
พากาเนโล่ไปด้วยเสมอและให้มันร่วมเล่นกับทุกคน

ถึงแม้ว่ากามีโล่และลูเซียมักจะทำเป็นผู้ใหญ่
แต่ยังชอบเล่นเป็นเด็กๆ ด้วยเหมือนกัน โดยเฉพาะ

การจับคู่เล่นซ่อนหา แต่ว่าทั้งคู่ซ่อนไม่เก่งเลย เพียงชั่วครู่ก็ถูกหาพบ

“อยู่นั่นไง” โบนัสบอก

แต่กลาร่าจะบอกว่า

“ปล่อยพวกเขาสักแป๊บหนึ่งเถอะ”

กลาร่าและโบนัสเห็นคนทั้งสองจูงมือกัน และหอมแก้มกันบางครั้ง แต่บางทีลูเซียก็โกรธมากถึงกับตบหน้ากามีไล่ผาดใหญ่ กามีไล่ซึ่งเป็นเด็กหัวๆ ก็โด้กลับไปยัง โบนัสเพียง

“เป็นแฟนประสาอะไรกันนี่”

“ใครบอกว่าเขาเป็นแฟนกัน” กลาร่าค้าน

“ใครๆ ก็พูดกันทั้งนั้น” โบนัสอธิบาย

“ไร้สาระ!” กลาร่าอุทาน “แม่ฉันบอกว่าพวกเขายังเด็กเกินกว่าจะเป็นแฟนกัน”

ถ้าลูเซียยังเด็กเกินไป กลาร่าก็ยิ่งเด็กกว่าอีกนะสิ โบนัสคิด ถ้าอย่างนั้นเป็นแฟนกับคุณครูอาตีเซียดีกว่า เพราะคุณครูเป็นผู้ใหญ่แล้ว หมดปัญหาว่าเด็กเกินไป

ส่วนที่วิเศษสุด คือการได้ว่ายน้ำในบึงหลังจากเดินมาร้อนๆ และเหน็ดเหนื่อย แม้กระทั่งกาเนโลก็ยั้งโดดลงน้ำมาด้วย หรือมิฉะนั้นเด็กๆ ก็จะโยน

สุนัขน้อยลงไปในสู่งน้ำ

พวกเขาจะแบ่งเงินกันหลังจากเล่นน้ำเสร็จ แต่โบนัสจะรับไว้้น้อยมาก ส่วนใหญ่จะยกให้คุณป้า อังกัสเตียส ลุงเอิร์นส์โต้และภรรยา กามีไล่จะได้มากกว่าโบนัสเล็กน้อยเพราะเป็นหัวหน้ากลุ่ม เด็กหญิงทั้งสองนั้นถือว่าทำงานให้แม่ จึงไม่ได้รับส่วนแบ่งใดๆ

“เธอจะเอาเงินที่สะสมไว้ไปทำอะไรเธอ”

กลาร่าถาม

คนที่ไม่เคยคิดว่าเงินมีไว้เก็บออมอย่างโบนัส มักจะใช้เงินไปซื้อขนมที่อยากกิน แต่กลับตอบเด็กหญิงไปว่า

“ฉันจะเอาไปซื้อมอเตอร์ไซค์”

“ถ้าเธอชอบซื้อมอเตอร์ไซค์มากขนาดนั้นล่ะก็ เธอน่าจะเป็นบรูซไปรษณีย์ จะได้ไปส่งจดหมายทุกวันไงล่ะ” เด็กหญิงแนะนำ

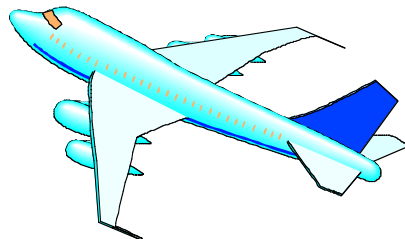
โบนี่คิดว่ากลารา่าพูดเล่น แต่เด็กหญิงหมายความว่าตามที่พูดจริงๆ เพราะบรูซไปรษณีย์เป็นคนที่รวยที่สุดและมีอิทธิพลมากที่สุดในหมู่บ้าน นอกจากเป็นเจ้าของสวนแล้วยังบริการตัดผมถึงบ้านอีกด้วย

ลูเซียและกลารา่าไม่เคยมีเงินแม้แต่เหรียญเดียวในกระเป๋า เด็กหญิงทั้งคู่ยังคงตามเก็บเนื้ออย่างที่เหลือ

ในร้านอาหาร สำหรับกามิโลนั้น เขาเก็บเงินทุกเปเซต้าเพื่อเป็นนักบินเมื่อเขาโตขึ้น ดังนั้น คนคนเดียวที่มีเงินใช้คือโบนี่ บางครั้งเด็กชายก็จะเลี้ยงขนมเพื่อนๆ กามิโลเตือนว่า

“จะบ้าเหรอ! ถ้ายังใช้เงินทิ้งๆ ขว้างๆ แบบนี้ล่ะก็ อีกก็ปีนายถึงจะเก็บเงินซื้อมอเตอร์ไซค์ได้”

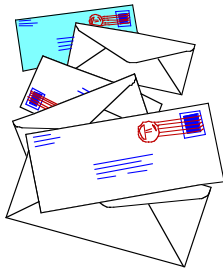
“แล้วนายล่ะ จะเก็บเงินซื้อเครื่องบินหรือไง!”
โบนี่แซวกลับไป

จริงๆ แล้ว กามิโลประหยัดเพื่อจะไปเป็นทหารอากาศอาสา ถ้าโชคช่วย ก็อาจจะได้เป็นผู้ช่วยนักบินบนเครื่องบินเพื่อจะได้มีโอกาสขับเครื่องบินบ้าง

อ่านต่อฉบับหน้า

ปัจฉิมลิขิต

กอง บก.

☐ ได้รับหนังสือฉบับจะเปิดอ่านเรื่อง
 ที่เกี่ยวกับเกษตรกรรมก่อนเพื่อน
 สนใจที่จะไขว่คว้าหาความรู้ ดิฉัน
 ปลุกผักบางชนิดที่ใช้ใช้น้อย เมื่อ
 ก่อนปลูกไว้กินเอง เหลือก็ขายบ้าง
 แต่ก็ต้องง้อให้เขาช่วยซื้อ ทั้งๆ ที่
 ของๆ ของเราออกสวยงาม แล้วที่
 สำคัญปลอดภัย เพราะใช้ปุ๋ยน้ำ
 ชีวภาพที่ทำขึ้นเอง เต็มวันดีขึ้นแล้ว
 เพราะมีร้านขายแกงถุงช่วยซื้อ
 เพราะของเราปลอดภัย ราคาถูก
 แพงได้เลยเพราะทำให้เรียบบร่อย

อยากมาเห็นปลูมอโศก แต่ก็
 ติดขัดเรื่องการเดินทาง ต้องอาศัย
 ลูกเพราะอยู่ไกลสักหน่อย

พิมพ์ ภู่ม / ชลบุรี

♥ เศรษฐกิจพอเพียงทำแบบนี้
 แหละ อย่าไปมุ่งเป้าเรื่องการขาย
 ถึงขายก็ขายในราคาถูก และของ
 มีคุณภาพ ทางกอง บ.ก.ดอกหญ้า
 ก็จะพยายามนำเรื่องกสิกรรมมาลง
 ประจำ แต่บางครั้งก็ขาดข้อมูล
 ท่านใดสนใจจะส่งข้อมูลไปให้ก็
 ยินดีมาก จะได้เป็นวิทยาทานแก่
 ผู้อื่นต่อไป เพราะสมาชิกดอกหญ้า
 ที่สนใจในเรื่องกสิกรรม มีจำนวน
 มากทีเดียว

ส่วนการไปปลูมอโศก ถ้าลูก
 ของคุณมีเวลาว่างพาไปตอนไหน
 ก็ขอเชิญได้เลย ยินดีต้อนรับเสมอ

☐ ดิฉันก็ได้ติดตามข่าวจากชาว
 อโศกจากการอ่านหนังสือนี้ละคะ
 ได้รู้ความเป็นไปของชาวอโศก อ่าน
 และได้ข้อคิดแง่คิดหลายๆ อย่าง
 ที่ญาติธรรมเขียนส่งมาให้อ่าน
 และบางครั้งเวลาเกิดความท้อจาก
 การทำงาน หหมดกำลังใจ พออ่าน
 สารอโศกและดอกหญ้าก็ทำให้ปรับ
 เปลี่ยนใจที่ทุกข์อยู่ คลายทุกข์ได้
 บ้าง ดิฉันก็พยายามจะทำให้สิ่งที่
 เป็นประโยชน์สำหรับชาวอโศกบ้าง
 ประภัสสร อ่อนอ่อน / นครราชสีมา

♥ หนังสือธรรมะก็เป็นมิตรดี
 สหายดี ทั้งให้กำลังใจ คอยชี้แนะ
 ได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกัน

และกัน ใครที่ละเลยในการอ่าน ก็
น่าเสียดายจริงๆ ที่จะได้ไม่เจอ
เพชรเม็ดงามจาก “เจ้าใบ้เสียงดัง”
(หนังสือ)

☞ ส่วนมากแล้วผมจะอ่าน เรื่อง
“การเกษตรธรรมชาติ” มากกว่าอย่าง
อื่น (คืออ่านหลายครั้ง) อย่างอื่น
ก็อ่านหมดทุกคอลัมน์เหมือนกัน
ผมเป็นเกษตรกร ทำเกษตรกรรม
จึงจำเป็นต้องหาความรู้เพิ่มเติมอยู่
เสมอ โดยเฉพาะเกษตรธรรมชาติ
ผมสนใจมาก เพราะเป็นการลด
ต้นทุนการผลิต และยังปลอดภัย
ต่อผู้ผลิต ผู้บริโภค และสิ่งแวดล้อม
อีกด้วย ถ้าเกษตรกรส่วนมากหัน
มาทำการเกษตรแบบนี้ (คือเลียน
แบบธรรมชาติ) ผมว่าประเทศไทย
คงจะปลอดภัยจากสารพิษได้มาก

และจะเป็นแหล่งผลิตอาหารเลี้ยง
ประชากรโลกที่ปลอดภัยจากสารพิษ
อีกด้วย

บุญธรรม แก่นยิ่ง / นครสวรรค์

♥ ความหวังนั้นน่าจะเป็นไปได้
นะ ถ้าแต่ละบ้านแต่ละคนช่วยกัน
บ้านนั้นทำนิด บ้านนี้ทำหน่อย ลักวัน
ความหวังน่าจะเป็นจริง

ส่วนใครที่คิดว่าตัวเองไม่มีที่ดิน
ก็ลองปลูกใส่กระถาง ใส่ถึง ใส่
กะละมังที่ไม่ใช้แล้วตุ้มก็ได้นะ ใช้
เป็นเครื่องประดับบ้านได้เลย แถม
กินได้ด้วย เพลิดเพลินเจริญหู
เจริญตาดีอีกต่างหาก

☞ ชีวิตแม่ค้าของฉันก็ไม่ต่างอะไร
กับลูกๆ ของพ่อท่านทุกคนที่อยู่
วัดहरอก ทุกคนต้องตื่นตี ๓ นอน

ตี ๓ และขยันทำงานกันไม่หยุดอยู่
แล้ว ฉันเองยังทำบุญได้น้อยกว่า
**เพราะฉันขายของในราคาที่เพียง
ต่ำกว่าท้องตลาด** ต่อไปข้างหน้าเถอะ
ฉันจะต้องขายเท่าทุน ไปจนถึง
แจกฟรีบ้าง

ฉันจะไม่ยอมให้พ่อท่าน และ
คนที่ปรารถนาดีต่อฉัน ผิดหวังใน
ตัวฉันหรอก ถึงจะไม่ดีที่สุด ฉันก็
จะเป็นคนดีคนหนึ่งของพ่อและ
ของเพื่อนๆ ชาวโศกให้ได้

หัวผักกาด / อุตรดิตถ์

♥ โอ้โฮ! ลูกพ่อท่านคนนี้ไม่
เบาเหมือนกันนะ ดีละ เราจะมา
แข่งบุญแข่งวาสนากัน ด้วยการ
ทำบุญทำวาสนาให้ตี้อย่างขึ้นๆ ขึ้นไป
ใครจะเชียร์ข้างไหน หรือใครจะ
ร่วมลงนามด้วยก็ไม่ว่ากัน ยินดี
เสมอ

แต่ที่แน่ๆ ตอนนั้นคุณก็นำร่องด้วยระบบ“บุญนิยม” ระดับแรกไปก่อนแล้ว

☐ กระทบเป็นอีกคนหนึ่งที่สมาคมฯส่งหนังสือ “ดอกหญ้า” ให้มีได้ขาด กระทบต้องขอโทษด้วยที่บางครั้งไม่ได้เขียนไปตอบรับที่ทางสมาคมฯแนบมากับหนังสือ แต่การปฏิบัติธรรมของผมนั้นก็ได้เปลี่ยนจากที่เคยปักเบ็ด ทอดแหหาปลา ก็ได้หยุดการกระทำดังกล่าวโดยสิ้นเชิง สัตว์เล็กสัตว์น้อยถ้ามองเห็นจะไม่เหยียบและไม่ฆ่า ส่วนศีลข้ออื่นๆ ก็ไม่เป็นที่หนักใจอะไร เหล่าไม่ดื่ม บุหรี่ไม่สูบบุหรี่แล้ว ไม่นอกใจภรรยา ไม่ลักทรัพย์ ไม่พูดโกหก

ในวาระดิถีขึ้นปีใหม่นี้ จึง

อยากจะแสดงความขอบคุณที่ทางสมาคมฯมีเมตตา อนุเคราะห์ส่งหนังสือมาให้มีได้ขาด กระทบไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่จะตอบแทน นอกจากความดีที่เกิดขึ้นจากการประพฤติปฏิบัติของผม จึงเป็นพลวปัจจัยให้คณะผู้บริหารของสมาคมฯ มีความสุขความเจริญยิ่งขึ้นไป

ปรีชา ไม้ผา / ปทุมธานี

♥ การตอบแทนแบบนี้ช่างเป็นของขวัญที่มีค่ายิ่ง หรือจะเรียกว่า “ของขวัญอาริยะ” ก็ได้นะ ปีหน้าหวังว่าคงจะมีของขวัญดีๆ ไปฝากอีก

☐ ดิฉันขอกราบขอขอบพระคุณสมาคมปฏิบัติธรรมเป็นอย่างสูงที่ได้กรุณาตอบชี้แจงข้ออุปสรรคในการปฏิบัติและแนะนำทางประพฤติตน

มีให้เกิด “นิรORN” โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “ความท้อแท้ หมดหวังในการเจริญธรรม” ดิฉันได้เพียรพยายามดำเนินตามข้อชี้แนะของท่านอย่างเต็มที่ ได้แก่

๑. *สำรวมกาย วาจาและใจ ให้มีสติสัมปชัญญะ ประคับประคองจิตอยู่เสมอ*

๒. *ฟังธรรม อ่านหนังสือธรรมะต่างๆ อาทิสารอโศกดอกหญ้า เป็นต้น*

๓. *ทานอาหารมังสวิรัตินี้ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้*

ผลจากการพยายามปฏิบัติ ๓ ข้อข้างต้น คือ ดิฉันรู้สึกสงบสุขมากขึ้น ปล่อยวางเรื่องต่างๆ ไปได้มาก แต่มีความมุ่งมั่น (อย่างไม่คาดหวังผล) ที่จะดำเนินตามคำสั่งสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตลอดไป เพราะเมื่อหน้าเหตุการณ์จริงๆ ค่ะ

ปล. ดิฉันขอเรียนถามความเหมาะสมว่า หากดิฉันจะส่งคืนถุง/ซองกระดาษที่ใส่หนังสือ/นิตยสารดอกหญ้า/สารอโศกกลับไป เพื่อนำมาใช้ซ้ำอีกครั้งจะได้หรือไม่ เพราะเสียดายของ ซึ่งยังมีสภาพดีใช้ได้อยู่ค่ะ

สมาชิก ๒๕๘๘๕๓ / กทม.

♥ สาธุ ปฏิบัติถูกทางแล้วละก็เหลือแต่ว่าจะปฏิบัติไปให้บรรลุถึงเป้าหมายของเส้นทาง คือ **นิพพาน** ซึ่งจะละหน่ยจากการเกิดได้จริงๆ ถาวร พากเพียรต่อไปเถิดนะ ส่วนของ คุณจะเอาไปบริจาคที่อื่นก็ได้จะได้สะดวกไม่ต้องส่งกลับหรือจะส่งกลับก็ไม่ว่ากัน ถือเป็น การใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า

☞ ผมได้อ่านสารอโศกและดอกหญ้ามามากหลายเล่มแล้ว ผมคิดว่าการศึกษาธรรมจากการอ่านหนังสือธรรมะของสมาคมผู้ปฏิบัติธรรมเป็นสิ่งที่ถูกต้องเข้าใจง่าย อาชีพเดิมของผมทำนาเลี้ยงหมู-ไก่-ปลา เตี้ยวันนี้เลิกเลี้ยงหมดทุกอย่างหันมาทำไร่สวนผสมและเพาะเห็ดฟาง เห็ดนางฟ้า แต่ยังคงเนื้อสัตว์อยู่ การปฏิบัตินั้นไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะเอาชนะตนเองไม่ได้ แต่จะพยายามต่อไป และผมศรัทธาอโศกมาก ผมไปงานพุทธาฯ ทุกปี แต่ไม่ได้อยู่ตลอดเวลา

ชู สิทธิจักร / นครสวรรค์

♥ ขออนุโมทนาด้วย ที่กล้าปรับเปลี่ยนอาชีพให้เป็นบุญเป็นกุศล ซึ่งหลายๆ คนไม่กล้าเพราะยังกลัวนั่นกลัวนี่สารพัด จริงๆ แล้วทุกสิ่งทุกอย่างไม่เกินความสามารถของคนหรอกนะ เพียงขอให้**ตั้งใจ**
ทำจริง

ขอเป็นกำลังใจให้คุณพยายามตั้งใจและเอาจริงในทางดกดินเนื้อสัตว์อันนี้ออกจะยากสักหน่อย เพราะต้องข่มฝืนเอาชนะใจตน ละทิ้งในสิ่งที่ชอบที่คุ้นเคย จึงต้องใช้กำลังในการตัดใจมากสักหน่อย แต่ก็คงไม่ยากเกินความสามารถของคุณหรอก ลองเติมความตั้งใจอีกนิดเพิ่มความเอาจริงขึ้นอีกหน่อยไม่แน่ว่า ใ้ตอบรับฉบับต่อไปคุณอาจจะส่งข่าวมาว่า **“ผมทำได้แล้วครับ”** ก็ได้

